

Е. АНТОНОВ
ТЯХНАТА БОРБА
ИЛИ КАК ЕВРЕИТЕ
ЗАВЛАДЯХА СВЕТА

chitanka.info

„Judaeorum mos absurdus sordidusque“

„Обичаите на евреите са безсмислени и презрени. Мойсей (Моше) въвежда нови обичаи, които са напълно противоположни на обичаите на останалите смъртни. При тях е безбожно всичко, което за нас е свещено, и обратно, на тях им е позволено всичко онова, което за нас е противно.“

Тацит (55–120 г.)^[1]

„И ти (Израел), ще даваш назаем на много народи, и сам няма да взимаш назаем, и ще владееш над много народи, и над тебе няма да владеят.“

Тората [Втор, 15: 6]

„Подготовката за настъпващия нов световен ред се прави много отдавна... Някои съзнателни писатели и историци се опитват да изнесат на показ истинската история на нашето хилядолетие, но тя не излиза на бял свят, тя стои скрита...

Аз също съм убеден в пренаписването на една друга, истинска история, за която и аз със скромните си възможности ще допринеса с нещо.“

акад. Никола Николов

УВОД

Изминаха доста години, откакто вечно преследваният Солженицин обяви война на лъжата и неговите думи — истината, само истината, отекнаха по цялата земя.

Днес ние ще се опитаме, заедно с вас, да разкрием само една малка част от една огромна измама, оплела света от векове, поради което ще си зададем няколко най-елементарни въпроса с понижена трудност:

А именно, защо римските папи налагат през 1215 година жълтия знак, а малко по-късно и гетата за юдеите? И каква голяма тайна е знаел великият Достоевски, когато заявява през 1877 г. „Да, не случайно навсякъде... господстват евреи. Приближава тяхното царство, тяхното пълно царство.“

Точните отговори можете да получите от тази книга, базирана изключително върху официалните юдейски^[2] източници — Библията, Талмуда и историята на Самуелс^[3], както и на изказванията на много високопоставени евреи от различни епохи, между които министър-председателя на Британската империя лорд Дизраели, министъра на външните работи на Германия Ратенау и президента на САЩ Франклин Делано Рузвелт (Розенфелд).

Днес всеки се пита, защо „скитащото“ племе е приказно богато и как така поставя и сваля президентите, правителствата и парламентите на САЩ и на абсолютно всички т.нар. „демократични“ държави.

Но първо е необходимо да научите откъде идва този „избран“ народ, каква е неговата религия и по какъв начин, разпръснат по цялата земя, успява да запази своята „националност“ и своето тайно управление в продължение на почти две хиляди години. От друга страна ще разберете основата на древния план на Моше, стриктно спазван от стотици поколения фанатични евреи, които стъпка по стъпка, постепенно завладяват света, като използват най-безскрупулно всички възможни и престъпни средства.

Това е една вечна, тотална война срещу народите, което ще докажем като цитираме най-известния географ на античността Страбон (63 г. пр.н.е. — 19 г. н.е.), най-големия римски историк Тацит (55–120), откъси от речите на Цицерон пред Римския сенат, както и възгледите на великия Достоевски, заедно с тези на много други изявени представители на европейската наука, култура и политика.

Друго потвърждение на тази хилядолетна борба са указите, издавани срещу юдеите от фараоните на Египет (Рамзес II), царете на Асирия (Саргон II), Вавилония (Навуходоносор), Персия (Ксеркс IV), Египет (Птоломей Филопатер), последвани от римските императори Тиберий, Калигула, Клавдий, Нерон, Веспасиан, Тит, Траян, Адриан и византийските монарси (Теодосий II, Ираклий) и т.н.

За да защитят своите страни, подобни антиюдейски закони са прилагали през средновековието, Възраждането, а и в по-ново време, кралете на Испания, Португалия, Франция, Англия, Бургундия, Ломбардия, както и повечето руски царе: Иван Грозни, Алексей Михайлович, Петър Първи, Екатерина I, Елисавета Петровна, Екатерина II, Николай I, Александър III, заедно с наследилият ги диктатор Йосиф Сталин след 1937 година.

Към същите мерки прибъгва и Наполеон Бонапарт, когато подготвя своя основен проект за „Изменение положението на евреите“, малко преди да бъде предаден от последните в битката при Ватерлоу.

А може би искате да знаете как се появяват първите християни, ересите, сектите, исляма, реформатора Лютер, масоните и комунистите, за някои от секретите на които, ще получите за съжаление само бегла представа.

Не се споменават оспорваните от евреите източници, като „Протоколите на Сионските мъдреци“, а възгледите на Адолф Хитлер се посочват само за сравнение с тези на създателя на юдаизма Моше (Мойсей), с цел да се докаже тяхната идейна близост.

Така ще разкриете много от „тъмните места“ в историята, когато напълно необяснимо за логиката, големи и силни държави неочаквано загиват, цветущи икономики западат, а революции, войни и финансови кризи избухват най-ненадейно, и то по волята на една невидима сила, която засяга пряко и вас, смятам в момента.

Забележка: Тази книга не е насочена срещу еврейския народ като цяло, а само срещу неговите „водачи“, които от няколко хиляди години също го манипулират и държат в робска зависимост, като разпалват непрекъснато юдейския расизъм, ксенофобия и религиозен фанатизъм. Но кой може да твърди, че за крайностите на национал-социализма трябва да отговарят всички германци? Затова я препоръчвам и на обикновените, честни евреи, които знаят твърде малко за своята история, настояще и бъдеще.

[1] Tazitus: Historien, V. 5. ↑

[2] Евреи, юдеи, иуда, скитащото племе, „избраният“ или „борещият се с Бога народ“ са исторически наложените названия на днешните израелци. ↑

[3] Напечатана под заглавието „По пътеките на еврейската история“ от издателския център на евреите в България „Шалом“ и финансирана от световната „Мемориална фондация за еврейска култура“ Тук се цитира съкратено като „Шалом“. ↑

І ЧАСТ

МОШЕ — ЕВРЕЙСКИЯ ХИТЛЕР

„Юдо — теб ще възхваляват! Скиптѣра не ще се отнема от Иуда. Нему ще се покоряват народите.“

„Вие [евреите] ще ми бъдете народ избран измежду всички племена. Ще пратя ужас пред теб [Израел] и ще докарам в смущение всеки народ, при който отидеш.“

„Но в градовете, които Господ Бог твой ти дава да владееш, не оставяй жива нито една душа! Избийте всички деца..., избийте всички жени! Предай ги на заклятие! Не ги щади!

Не смесвай се... и не се сродявай с тях! Жертвениците им съборете, идолите им строшете, свещените им дъбрави изсечете!“

А, тъй прави с всички градове, които са от тебе твърде далеч: Ще даваш назаем на много народи, а сам няма да вземаш назаем; и ще владееш над „много народи, а над тебе няма да владеят.“

Моше (Мойсей), откъси от Тората — религиозния и граждански закон на евреите, спазван стриктно в продължение на 3000 години.

ГЛАВА 1

ЮДАИЗМЪТ — ЕВРЕЙСКИЯ „МАЙН КАМПФ“.

Само един Бог — този на Израел, само един избран народ — еврейския, на който е предопределено да завладее света.

„Юдаизма е материалистичен по своята същност... Той не гради Небесно Божие царство, а световно земно еврейско господство.“

Малицки, „История на християнската църква“, том 1

„Юдаизмът не е религия. Той е религиозен закон“

Моисей (Моше) Менделсон^[1] (1729–1786)

— *„Каква е основата на юдаизма?“*

— *Егоистична, себелюбива, ненаситна и алчна!*

— *Каква е тяхната вяра?*

— *Измама, лъжа и мошеничество!*

— *Кой е техния бог?*

— *Парите! Вярата хиброу (юдаизма) ме отвращава.“*

Карл Маркс (Мордохай Леви) 1844 г.
Deutsch Franzsishe Jahrbuch

„Полският католически свещеник Хенрих Янковски в църковна проповед в присъствието на президента Валенса сравни звездата на Давид^[2] с нацистката свастика и комунистическия сърп и чук.“

От пресата (в-к „Стандарт“)

„Той (римският император Адриан) разбира, че силата на евреите се крие в тяхната религия... и нарежда да се затворят синагогите и Академията (тайния Синедрион). Сега еврейската религия е под по-строга забрана... Римските власти я поставят изцяло извън закона. Само тайно, с големи рискове... равините... се срещат в потайни места.“

Шалом, с. 120

Преди 3300 г. водените от Моше (Моисей) евреи масово напускат Египет. Пътят им минава през земята на медиамците, която те нападат, и след като избиват всички мъже — ограбват и разоряват.

Но вместо похвала, победителите получават само проклетия и укори от своя вожд:

„И се разгневи Моисей на военачалниците: защо оставихте живи всички жени?... Избийте всички деца от мъжки пол, избийте и всички жени!...“ [Числ. 31:14, 15, 17]

По-късно, изкачвайки се на Синайската планина, този машиях (месия) провъзгласява:

„Бог наш е един... и тебе (Израел) избра Господ... да бъдеш негов собствен народ.“

„Господ, Бог твой, ще те постави по-горе от всички народи на земята.“

„Всяко място, на което стъпи ногата ви, ще бъде ваше.“

„[Там] не оставяй жива нито една душа.“ [Втор. 6:4; 7:6; 28:1; 11:24; 20:16]

Това е договор, сякаш сключен със Сатаната или зловещия „господ“ Израелев, който на иврит означава точно същото — Израел дословно е „този който се бори с Бога“.

Самата еврейска религия не обещава Небесно царство, не залъгва с щастлив задгробен живот и не говори за някакви висши духовни идеали.

При нея не съществуват Рая и Ада, безсмъртието на душата и вечната борба между доброто и злото. Всичко е пределно ясно и просто доброто е това, което е добро за евреите, лошото е това, което е вредно за евреите. Всички други народи са нищо, те „приличат на слюнка“.

Следователно юдаизма може да се разглежда като едно обикновено търговско споразумение, което гласи:

Първо. Скитащото племе да няма друг „бог“ и да спазва Тората (закона), заповедите на жреците и всичките 365 табути^[3], записани в първите пет глави на Библията.

Второ. Ако същото стриктно изпълнява всичко това, след стотици или хиляди години ще получи властта и богатствата на цялата земя.

Това е уговорка, точно обратна на тази между Фауст и Мефистофел — векове наред евреите ще изпълняват волята на Сатаната, който накрая за благодарност ще им подари света.

Или най-точно, тъй наречената юдейска „религия“ е само една материалистична програма за всемирно господство, един „Майн Кампф“, който точка по точка посочва пътищата за постигане на поставените цели.

Пълната победа над народите ще обяви в един „Мрачен ден“ дългоочаквания и могъщ цар-фюрер на „избраното племе“ — неговият нов „машиях“.

И тогава:

„Йерусалим (Йерушалаим) ще стане световна: столица, а народ и царства, които не поискат да ти служат, ще загинат“, а останалите „като змии, като земни червеи ще пълзят“, и „ще се уловят за полата на юдеина“. [Ис. 60:12; Мик. 7:17; Зах. 8:23]

И тогава:

„Богатството... към тебе ще се обърне, имотът на народите към тебе ще дойде...“ и „ти [Израел] ще се насищаш с млякото на народите

и ще сучеш от царски гърди.“ [Ис. 60: 5, 16]

[1] Най-известният водач и теоретик на немското еврейство. ↑

[2] Символа на юдаизма (Еврейската религия) — шестолъчната звезда или хексаграмата. ↑

[3] Забрани. ↑

ГЛАВА 2

ВТОРИЯТ ДЕКАЛОГ, ИЛИ ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ НА САТАНАТА.

„Господ, Бог твой, ще те постави (Израел) по-горе от всички народи на земята.“ „Всяко място, на което стъпи ногата ви, ще бъде ваше.“ „(Там)... не оставяй жива нито една душа.“

Тората [Втор. 28:1; 11:24; 20:161]

Всеки знае първия Декалог, или Десетте Божии заповеди, но рядко ще се намери някой, който да е разбрал, че той се отнася само за връзките между юдеите. Строго е забранено да се убива евреин, да се краде от евреин, да се лъжесвидетелства срещу евреин, да се пожелава дома и жената на евреина.

По отношение на всички останали народи, наричани презрително „гой“, скитащото племе има други заповеди, точно противоположни на първите. Това е забелязал още преди 1900 години римския историк Тацит, който предупреждава:

„Така се увеличава богатството на иудеите, то расте и затова, защото между тях съществува най-стриктна честност, и те винаги са готови да си помогнат един на друг, докато към останалите се отнасят със зловна враждебност.“

И действително, спрямо гоите се прилага един друг, втори „декалог“, изцяло продиктуван от сатаната. Той също е записан в първите пет глави на Библията, наречени Тора и вече 3300 г. се спазва най-стриктно, заедно с всички останали разпоредби и табута.

Накратко, за „избрания народ“ всяко място, където стъпи ногата им, е тяхно. Там гоите ще бъдат напълно унищожени, а в по-далечните земи — поробени. За пръв и последен път в света тоталния геноцид е обявен за официална религиозна доктрина, според която в завладените

територии трябва незабавно да се избият абсолютно всички мъже, жени, деца и даже домашните животни?!

Посочен е и втори път за налагане на световно господство, а именно чрез финансовото заробване. На другите народи може да се дават заеми само срещу висока лихва, а на юдеите — парични помощи без всякаква изгода. Така официално се създава и благославя еврейската лихварска мафия, смятана за грешна и измамническа от всички честни хора. Вторият декалог утвърждава за пръв път и верската нетърпимост, нещо абсолютно непознато за античния свят. Светилищата и храмовете на чуждите народи задължително се изгарят, а статуите на божествата разбиват, защото не може да има друг бог, освен този на Израел.

И накрая, най-строго се забраняват смесени бракове между евреи и гои^[1]. Това са и най-древните расистки закони, написани и изпълнявани няколко хиляди години преди Хитлер, Химлер и Розенберг.

В съществуването на втория декалог може да се убедите и сами, като прочетете следните цитати от Тората, която от времето на египетските фараони до днес е основния религиозен и граждански закон на „народа който се бори с бога“.

1. „Тебе избра Господ... да бъдеш негов собствен народ“ [Втор. 77:61]

„Вие (евреите) ще ми бъдете народ избран измежду всички племена.“ (Изх. 23:22)

„Тогава ще видят всички народи на земята, че името на Господа е дадено на тебе (Израел) и ще се уплашат от тебе.“ (Втор. 28:10)

2. „Господ, Бог твой, ще те постави по-горе от всички народи на земята.“ (Втор. 28:1)

„Иудо — теб ще възхваляват! Скиптърът не ще се отнеме от Иуда... Нему ще се покоряват народите“ „Страшно ще бъде онова, което аз ще сторя за тебе.“ „Ще пратя моя ужас пред тебе и ще докарам в смущение всеки народ, при който отидеш.“ „Ще разгоня народите от лицето ти и ще разширя границите ти.“ (Бит 49:8, 10; Изх. 34:10; 23:27; 34:24)

3. „Всяко място, на което стъпи ногата ви, ще бъде ваше.“ (Втор. 11:24)

„Слушай, Израилю, ти сега отиваш да завладееш народи, големи и по-силни от тебе, градове големи, с укрепления до небесата“ „Господ Бог твой... да ти даде с големи и хубави градове, които ти не си градил и с къщи, пълни с всякакво добро, които ти не си пълнил, и с кладенци изкопани, които ти не си копал, и с лозя и маслини, които ти не си садил, и ще ядеш и ще се насищаш.“ (Втор. 9:1; 6:10, 11)

4. „Там... не оставяй жива нито една душа.“

„Но в градовете..., които Господ, Бог твой, ти дава да владееш, не оставяй жива нито една душа.“ „И тъй, избийте всички деца..., избийте всички жени...“ „И ще изстребиш всички народи...: да ги не пощади окото ти!“ (Числа 31:17, Втор. 20:16; 7:16)

5. „Не се сродявай с тях (гоите)!“

„В земята, която отиваш... да завладееш, изгони... многобройните народи... Предай ги на заклятие!... Не ги щади!... Не се сродявай с тях: дъщеря си не давай на сина му, и дъщеря му не взимай за сина си.“ „Не смесвай се и не влизай в съюз с тях.“ (Втор. 7:1, 2, 3; Изход 23:32)

6. „Жертвениците им съборете.“

„Разорете всички места, дето народите, които ще завладеете, са служили на боговете си.“ „Жертвениците им съборете, идолите им строшете, свещените им дъбрави изсечете!“ (Втор. 12:2; Изх. 34:13)

7. „Ще ти плащат данък и ще ти работят.“

А „тъй прави с всички градове, които са от тебе твърде далеч: ако се съгласи на мир с тебе и ти отвори портите, целият народ, който се намира в него, ще ти плаща данък и ще работи.“ „Ако се не съгласи на мир... погуби с острието на меча всичко мъжко в него.“ „Само жените, децата, добитъка и всичко, що има в града, всичката му плячка вземи за себе си.“ (Втор. 20:11-15)

8. „На чужденеца давай с лихва, а на брата си — не давай с лихва!

«На чужденеца давай с лихва... в земята, която отиваш да завладееш!»... От чужденеца дири, а каквото имаш твое у брата си (евреин), опрости му го.“ (Втор. 23:20; 15:3)

9. „... Ще даваш назаем... и ще владееш над много народи.“

„И ти (Израел), ще даваш назаем на много народи, а сам няма да вземаш назаем и ще владееш над много народи, а над тебе няма да владеят.“ (Втор. 15:6)

10. **„Купувай си роб и робиня от народите, които са наоколо.“**

„За да имаш свой роб и робиня, купувай си роб и робиня от народите, които са наоколо.“, (Лев. 25:44)

[1] На гоите не с разрешено да приемат юдаизма. Това с единствената религия, която могат да изповядват само представителите на „избрания народ“ — еврейския... Следователно тази забрана си е чист расизъм, а не само религиозен фанатизъм. ↑

ГЛАВА 3

БИБЛИЯТА И ТАЛМУДА, НАРЕЧЕНИ ДВОЙНАТА ТОРА, ИЛИ ЯВНИЯТ И ТАЕН ЮДЕЙСКИ ЗАКОН.

„Дори и най-добрия от гоите трябва да бъде убит.“

Талмуда, (Zarah 26 в)т.

„Този (гой), който любопитства да разбере еврейските закони, да получи смъртно наказание.“

Талмуда (Sanhedrin 59 а)

„Никой чужденец (гой да не пристъпя в ограденото около светилището. Заловените отговарят с живота си.“

Цар Ирод (надпис, поставен пред свещения храм на евреите в Йерусалим)

„От незапомнени времена устната традиция се предава от род в род заедно с писаната Тора... Но от периода на Езра... устната традиция се развива като отделна област на Закона и религиозните ритуали.“

Шалом, с. 90–91

„Ако евреите сами не изгорят Талмуда, да бъдат изгорени заедно с техните книги.“

Мартин Лютер „За евреите и техните лъжи“, 1546 г.

„Би било хула към Бога и обида за хората да се гледа сериозно на това жалко сплитане на измислици, в които всяка дума е или връх на смешното, или връх на ужасното.“

Лорд Болинброк (1678–1751), министър-председател на Англия за Стария завет на Библията и специално за Тората.

„Както днес Върховния съд на дадена държава търси опора в конституцията на страната... така... Синедрионът^[1] се обръща към Тората и към Мишната (първата част от Талмуда), когато се произнася по съдебни решения и постановления.“

Шалом, с. 127

Преди 2450 години завърналият се от Вавилон юдейски религиозен фанатик Езра налага с желязна ръка своята абсолютна власт над цялото еврейство. Изпитвайки сляпа омраза към всички гои, той забранява смесените с тях бракове, а съществуващите вече семейства разделя, като принуждава чужденците в срок от няколко месеца да напуснат страната.

Това не е религиозна война, а расово прочистване, защото на последните не е било предложено да приемат юдаизма. Така Израел^[2] се превръща в теократична, фундаменталистка и расистка държава. В нея има само една власт — жреците, и само един закон — Тората, според който религиозната нетърпимост и омраза към всички други народи става задължителен принцип на поведение.

Същият Езра издирва и преработва^[3] множеството религиозни юдейски текстове, писани в различни епохи, които събира в Библията

(Танаха, или Стария завет). През II век пр.н.е. тя е преведена в Александрия на гръцки, а по-късно става и свещена книга на християните, когато към нея е прибавен Новия завет — Евангелията за Йешу от Назарет (Исус Христос), посланията на апостолите, включително писмата на Шаул от Тарс (апостол Павел) и др. основно прередактирани през IV век.

Старият завет, или в точен превод договор, се състои от три части: Тората (основният закон за израелците) обхваща първите пет глави от Библията и включва двата Декалога; Невиим (Пророците) описва част от историята на скитащото, племе и предсказанията за световното му господство; и Ктувим (Писанията) съдържаща предимно древни притчи, песни и псалтири (псалми).

Според лорд Болинброк в него всяка дума е или връх на смешното, или връх на ужасното. Ние ще прескочим смешното и ще обсъдим главно ужасното — последователно в тази и в някои от следващите глави. В целия Стар завет внушенията на главния редактор Езра, както и тези на Моше се повтарят стотици и хиляди пъти — юдеите са единствения избран народ, и ако изпълняват строго предписанията на жреците, ще завладеят цялата земя.

„Прековете ралата си на мечове и сърпове на копия“ провиква се пророк Иоил... „Изтребете всички околни народи“ — допълва пророк Захария... „И по цялата земя... две части от нея ще бъдат изтребени, ще измрат, а третата ще остане на нея“... „И ще прекарам тая част през огън, и ще ги разтопя... Ликувай от радост дъще Сионова.“ (Иоил. 3:10; Зах. 12:6, 13:8, 9; 9:91).

А Исаия завършва: „И народа ти (еврейския)... на веки ще наследи земята.“ (Ис. 60: 21).

През II век император Адриан забранява Тората, за да спаси Рим. Но той не знае, че това е само видимата част на айсберга на злото. За да не попаднат на гоите, най-сатанинските заповеди на Моше и Езра никъде и никога не се записват. В продължение на хиляди години те се предават само устно, между жреците, а по-късно между равините и съдържат особено съкровенията тайни на народа, който се „бори с Бога“. Това е Втората Тора, секретният закон, който допълва официалната Библия.

Все пак една малка част от него е набелязан в Талмуда през IV-V век, в Мидраша през II-X век и в Зоара през XIII век. Дори и днес те са

почти недостъпни за гоите, защото на английски Талмуда е преведен едва през 1935 г. и то срещу подписка, предназначена единствено за евреи, които не знаят иврит. Въпреки това, още през 1242 г. Талмуда попада на римския папа, който след прочитането му заповядва публично да бъде прокълнат и изгорен, а на евреите се нарежда да носят жълт знак и да живеят в гета. След което последва и пълната забрана на юдаизма в Англия, Франция, Испания, Португалия и редица други страни.

Триста години по-късно, големият реформатор и противник на папите, Мартин Лютер застава на още по-крайна позиция и нарежда:

„Ако евреите сами не изгорят Талмуда, да бъдат изгорени заедно с него!“

Ето някои от заповедите на Йерусалимския и Вавилонския Талмуд:

I. УБИВАЙ ГОИТЕ!

1. „Дори и най-добрия от гоите трябва да бъде убит.“
2. „Ако евреин убие християнин, той не извършва никакъв грях.“
3. „Изстреблението на християните е необходима жертва.“
4. „Невинен си в убийство, ако намерението ти е да убиеш християнин.“
5. „Християните трябва да бъдат унищожени, тъй като са идолопоклонници.“
6. „Високопоставено място в Рая е отредено за тези, които убиват идолопоклонници.“
7. „Тези, които не вярват в Тората (т.е. всички гои), трябва да бъдат убити.“
8. „Да пролееш кръвта на неблагочестив (гой) е жертвоприношение на Бога.“
9. „Не са необходими молитви, когато обезглавите някого в деня на Шабат.“
10. „Не спасявай християнин, когато е в смъртна опасност“
11. „Не предотвратявай смъртта на тези, които не вярват в Тората (гоите).“

II. КРАДИ ОТ ГОИТЕ!

12. „Позволено е да измамиш християнин.“

13. „Задръж всичко това, което християнина надплати, когато сгреша.“

14. „Евреите трябва да си разделят това, което надвземат от християните.“

15. „Търгувайте с християни — за да им вземете парите.“

III. ЛЪЖЕСВИДЕТЕЛСТВАЙ СРЕЩУ ГОИТЕ!

16. „Евреин може да лъже и да наруши клетвата си, щом като трябва да осъди християнин.“

17. „Евреин може да лъжесвидетелства с чиста съвест.“

18. „Евреин може да даде лъжлива клетва, използвайки хитрина или двусмислието на думите.“

IV. ПОЖЕЛАВАЙ ДОМА НА ГОИТЕ! И ЖЕНИТЕ НА ГОИТЕ!

19. „Всяка християнска собственост принадлежи на този евреин, който пръв предяви претенции (към нея).“ Какво е проститутка? — Всяка жена, която не е еврейка.

V. И НЯКОИ ДРУГИ ЮДЕЙСКИ РАСИСТКИ И КСЕНОФОБСКИ НАСТАВЛЕНИЯ:

20. „Евреите се наричат хора, християните не са хора.“

21. „Брак между християни и евреи е невалиден.“

22. „Чиста еврейска жена, ако се сношава с християнин, се омърсява.“

23. „Раждаемостта на християните трябва да се намали осезателно.“

24. „Всеки евреин е добър, независимо от греховете и прегрешенията, които прави.“

И накрая ще завършим с основните идеи на Вавилонския Талмуд, определени още през V век:

25. „Евреите ще бъдат единствените богати. Богатствата на народите ще бъдат в техни ръце.“

26. „Всички народи ще им слугуват и всички нации ще бъдат васални на тях.“

27. „Месия ще даде на евреите господството в целия свят. Всички народи ще търпят господството им.“

Поставените цели са пределно точни и ясни. По-нататък ще проследим средствата и начините, които скитащото племе е използвало, използва и ще използва за тяхното постигане, както и отражението на тази фикс идея върху самото него.

Именно поради това трябва специално да се отбележи, че разделянето на Закона на явен (писмен) и таен (устен), се пренася и върху организациите на евреите, които също стават легални и конспиративни, а по-късно и върху самите юдеи.

Една голяма част от тях наричани марани, изповядват от стотици години скрито юдаизма, докато пред народите между които живеят, се представят за християни, правоверни мюсюлмани или атеистикомунисти, като се променят непрекъснато според случая и ползата, която имат.

Породеното по тези причини шизофренично разделение на личността може да обясни и много от особеностите в характера на племето, което неспирно се бори с Бога.

От друга страна особено важно е признанието на „Шалом“, че Тората и Талмуда са били винаги конституцията на тайното еврейско правителство — Синедриона, на базата на които същото произнася всички свои съдебни решения и постановления през последните няколко хилядолетия.

- 1) Abhodah Zarah (26 b) T
- 2) Sepher Or Jsrael (177 b)
- 3) Zohar (II, 43 a)
- 4) Makkoth (7 b)
- 5) Zohar (I, 25 a)
- 6) Zohar (L, 38 b, 39 a)
- 7) Choschen Ham (425, 5)
- 8) Ialkut Simoni (245, c)
- 9) Pesachim (49 b)
- 10) Hilkhoth Akum (X, 1)
- 11) Choschen Ham (425, 5)
- 12) Babha Kama (113 b)
- 13) Choschen Ham (183; 7)
- 14) Choschen Ham (183; 7)

- 15) Abhodah Zarah (2 a T)
 - 16) Babha Kama (113 a)
 - 17) Kallah (1b, p. 18)
 - 18) Schabbouth Hag (6 d)
 - 19) Babha\Bathra (54 b); Eben Haezar (6 and 8)
 - 20) Kerithuth (6 b, p. 48)
 - 21) Eben Haezar (44, 8)
 - 22) Iore Dea (198/48)
 - 23) Zohar (II, 64 b) hale
 - 24) Chagigah (15 b)
 - 25) Pasachim (Fol II b)
 - 26) Sanhedrin (Fol 88 b; 2 a kol u Fol 89, 89 d, Ik)
 - 27) Schabb (120, I кол.)
-

[1] Тайното еврейско правителство, което съществува вече около 2 хил. год. ↑

[2] Наричан тогава Юдея (Иудея, Йеудея). ↑

[3] С помощта на голяма група жреци, наречени „Аншей кнесет агдола“. Те продължават да работят и след неговата смърт, като окончателното завършване на Стария завет става през III — II г. пр.н.е.

↑

II ЧАСТ
ЯВНИТЕ И ТАЙНИ ОРГАНИЗАЦИИ НА
ЯВНИТЕ И ТАЙНИ ЕВРЕИ И ТЕХНИТЕ
ПРОРОЦИ

*„Силата на евреите не е в самите тях, а в
тяхната организация.“*

Наполеон Бонапарт

ГЛАВА 1

ЙЕРУШАЛАИМ, ХРАМА, СИНАГОГИТЕ, ДИАСПОРАТА И СВЕТОВНАТА ЕВРЕЙСКА МАФИЯ

„Този народ (еврейският) е проникнал във всеки град и е трудно да се намери място по света, където да ги няма и където те да не господстват.“

Страбон (63 г. пр.н.е. — 19 г. от н.е.)

„Тъй като парите на евреите година след година се изнасят от Италия и всички провинции за Йерусалим, Флак забранява да се изнасят за Йерусалим пари...“

Цицерон — реч пред Римския сенат през 59 г. пр.н.е.

„Евреите в средновековна Европа успяват да създадат своя добре организирана система за вътрешно самоуправление, подобна на някогашните еврейски общини във Вавилон.“

Шалом, с. 174

„Аз изкоренявам злото, а не го размножавам. За тях (евреите) в Русия няма да има жилища, нито търговия... Те са измамници и мошеници.“

Петър 1 (1682–1725), цар на Русия

„Почти във всички страни на Европа е разпространена могъща, враждебно настроена държава, водеща постоянна война с всички... — това е еврейството.“

Фихте (1762–1814)

„Чифутина^[1] и неговия кагал^[2] е все едно заговор против руснаците“

Достоевски (1877)

По времето на царете Давид и Соломон^[3] Йерусалим е обявен за столица на еврейството, а върховният жрец и висшето духовенство получават огромна власт над „избрания“ народ.

Пръснатите по цялата земя юдеи са задължени да се молят само в един храм — този в Йерусалим, където редовно плащат данъци и влагат своите капитали. Така постепенно той става и първата Световна банка, чиито заповеди и съвети се изпълняват безпрекословно от скитащото племе.

Връзката се осъществява чрез синагогите^[4] — нещо средно между място за събрание, молитвен дом, банка или кметство за всяка еврейска община. Начело стоят равините, които не са свещеници, а светски администратори или кметове. Към синагогите са изградени и съдилища, действащи успоредно с официалната съдебна система на страната, в която се намират. Това е държава в държавата, живееща по свои, абсолютно задължителни за „избрания“ народ закони и правила.

Кореспонденцията между храма и синагогите е ставала чрез шифровани писма, а по-късно, поради риска да бъдат заловени, по системата на респонсите, за което се използват специални пратеници, предаващи посланията устно. По този начин се оформя световната еврейска мафия, начело с един ръководен център и клонове във всички държави, която действа безотказно вече три хилядолетия и влияе върху икономиката, политиката и съдбата на всеки народ по земята, чрез непрекъснатата размяна на информация, шпиони и капитали.

За нейното съществуване споменава преди 2000 г. в своята география Страбон, за взимане на спешни мерки срещу нея призовава в Римския сенат Цицерон, а руския цар Петър I се опитва с крути укази да изкорени това „зло“, този „заговор“, за който предупреждава многократно и Достоевски, вече през миналия век.

Най-точен е гениалният немски философ Фихте^[5] — това е една повсеместно разпространена, враждебна и тайна държава, която води постоянна война с абсолютно всички народи.

[1] Евреина — обидно. ↑

[2] Самоуправляваща се еврейска община, обединена около синагога. ↑

[3] Преди около 3000 г. ↑

[4] Синагогата не е храм или църква. Евреите имат само един храм — този в Йерусалим. След неговото разрушаване от римляните, неговите свещеници — коени и левити остават без работа. Самата система на синагогите се оформя окончателно преди 2500 г. и функционира до днес. ↑

[5] На подобно мнение е бил и Гьоте. ↑

ГЛАВА 2

2000 ГОДИНИ НЕЛЕГАЛНО ЮДЕЙСКО ПРАВИТЕЛСТВО — СИНЕДРИОН

„Синедриона се оглавява от двама души — «двойка» (зуг). Единият носи титлата наси — «глава» (или княз), а другият — ав-бейт-дин или баща (тоест председател) на съда.“ „Векове наред евреите от всички страни получават ежегодни указания от наси на Синедриона.“

„Неевреите често изразяват учудването си от факта, че несиим (мн.ч. от «наси»), без да са официални управители, решават въпросите на еврейските общности и са почитани като ръководители на всички евреи. Законите и разпорежданията на несиин се приемат доброволно от еврейските общности, където и да се намират те. Евреите по собствено желание плащат вноски...“

(Шалом, с. 97, 146, 128)

„Съществува една сила, толкова организирана, толкова хитра и неуловима, толкова наблюдателна, толкова тайнствена, толкова свършена и проникваща, че по-добре е и да не си отварят устата по отношение на нея.“

Томас Вудро Уолфсън (Уилсън) — (1856–1924), президент на САЩ, от еврейски произход.

Първото еврейско правителство, наречено Синедрион, е съставено преди 2300 г. в Йерусалим. То се състои от 71 члена, начело с председател — наси и върховен съдия.

След превръщането на Иудея в Римска провинция, първожреца и васалния цар започват да се назначават от Рим, което автоматично ги лишава от легитимност пред народа, доминиран от крайните религиозни фанатици и екстремистко настроените шовинисти.

От този момент скитащото племе се подчинява единствено на Синедриона. Това е втората власт, действаща успоредно с администрацията на империята, която постепенно се превръща в истинския господар не само на Палестина, но и на цялата еврейска диаспора, пръсната от Испания до Индия.

През 70 г. е разгромено първото голямо юдейско въстание. По време на него Йерусалим е разрушен, храма опожарен, а всички жреци — коени и левити, са прогонени или избити. От Синедриона остава жив само един член — Йоханан бен Закай, който измолва от император Веспасиан да открие религиозна „академия“ в палестинския град Явне. Така Израел отново измамва римляните. Под това прикритие се възстановява и Синедриона, сега вече като тайно правителство, което, местейки се от място на място, съществува почти 2000 години. Той става абсолютната власт — религиозна, административна, съдебна, финансова и политическа над цялото юдейство, в която според Наполеон се крие и силата на „избрания“ народ.

Ето накратко неговия път през вековете, градовете и държавите, подобно на вечния скитащ евреин към заветната му цел, а именно — „обещаното“ пълно господство над света:

I-II век. Под прикритието на религиозна „академия“ в град Явне, Римска Палестина.

II-V век. Също под прикритието на „академия“, сега в град Уша, римска и византийска Палестина.

V-XI век. Синедриона и ексиларха (монарха) в изгнание, настанили се в градовете Сура и Пумбедита на Вавилония, наречена по-късно Ирак.

XI-XV век. Златните времена на евреите и тяхното тайно правителство в окупираната от арабите Испания.

XVI век. Втория „златен“ век на Синедриона в завладения от турците Константинопол (Цариград).

XVII век. Кахалът на „четирите земи“ в Полша.

XVIII век. Синедриона от „Новия Йерусалим“ (Амстердам, Холандия)

XIX век. Лондонското тайно юдейско правителство, контролиращо вече по-голямата част от света.

XX век. Най-големият еврейски град на земята — Ню Йорк, става седалище на световното ционистко управление.

Това е именно тази толкова организирана, неуволима, тайнствена, наблюдателна и проникваща сила, за която споменава американският президент от марански произход Томас Вудро Уолфсън (Уилсън), и за която е опасно даже да се говори^[1].

[1] Виж приложение № 1 ↑

ГЛАВА 3

ЯВНИТЕ И ТАЙНИТЕ ЕВРЕИ, НАРЕЧЕНИ МАРАНИ И ТЕХНИТЕ РАСИСТКИ ВЪЗГЛЕДИ

„Много истински евреи, принудени да се покръстят, тайно остават верни на религията си... По-късно те биват наречени марани.

Названието марани, с което те стават известни в Испания, буквално означава «свине». Те посещават църкви и кръщават децата си, но тайно, въпреки сериозния риск да бъдат издадени на Инквизицията... остават верни на предишната си вяра и изпълняват нейните обреди. Събират се на богослужение на тайни места.“

Шалом — 154, 180, 181.

„Бих оставил моя народ (еврейския) и бих забягнал от тях: защото те всички са прелюбодейци, сбирщина веролоиници...

Като лък опъват езика си за лъжи; с неправда се усилват на земята; защото минават от едно зло на друго...

С уста... говорят дружелюбно, а в сърцето си примки кроят.

Като клетка, пълна с птици, домовете им са пълни с измама: чрез това те се въздигнаха и разбогатяха...

Преминаха дори всяка мярка за злото. И ще предпочитат смърт пред живот всички ония, които останат от това зло племе.

Те ще бъдат тор за земята.“

Пророк Иеремия за юдеите, Иерем. 9: 2, 3,
8; 5: 27, 28; 8: 3, 2.

Хамелеонството, т.е. лъжливата промяна на религията, имената и националността според средата, в която е проникнал, е основата не само за оцеляването, но и на фантастичното забогатяване на „борещия се с Бога“ народ през последните няколко хилядолетия.

С разрешение на Синедриона, евреина може да се пише елин, римлянин, християнин, мюсюлманин, будист или атеист-комунист, да „променя“ многократно своите възгледи, вяра и убеждения, но само и само да прогресира и навлиза в организма на държавата, която е нападнал.

Точно това са т.нар. марани, между които могат да се споменат създателя на комунизма Мордохай Леви (Карл Маркс); организаторите на октомврийския преврат в Русия — Бланк (Ленин) и Бронщайн (Троцки), както и повечето лидери на юдео-масонските „демокрации“.

Но всички тези марани остават абсолютно верни на юдаизма и продължават безропотно да изпълняват заповедите на Синедриона. Обединени около секретните синагоги, техните организации (ложи) броят минимум десет души и се събират редовно на „тайни места“, като в по-ново време са прикрити най-често като „приятелски кръгове“, банкерски клубове, фондации и „отворени общества“.

Това са първите конспиративни и деструктивни групировки в Европа, по подобие и с помощта на които по-късно се формират сектите, масоните, „реформаторите“ на Лютер, юдео-комунистите, анархистите и много други.

В повечето страни юдаизма е бил многократно забраняван и евреите прогонвани, но винаги по-голямата част от тях са оставали и проваляли тези разпоредби, заявявайки, че доброволно стават християни.^[1] Изчаквайки промяната на ситуацията, те винаги се завръщат към своя еврейски „бог“, като открито се надсмиват над глупостта на европейските владетели^[2].

Интересно е, че последния голям период на нелегалност трае в Англия над 400 години (1233–1649 г.), а във Франция 300 г. (1494–1789), като през всичките тези векове мараните запазват своите конспиративни организации.

Както видяхме, тайните евреи стават явни и обратно, явните — тайни, което се повтаря многократно през вековете. Така постепенно „чрез измама се въздигнаха и разбогатяха“, точно както го е заявил и пророк Иеремия, живял преди 2800 години.

Явните юдеи изповядват открито своята религия и по официални днешни данни наброяват около 18 милиона^[3], от които 5 милиона в Израел. Останалите (т.нар. диаспора) са пръснати по всички страни в света, но главно в САЩ, Европа, Южна Америка, Австралия и ЮАР, където благодарение на своята широко изградена мафиотска система държат банките, икономиката, правосъдието, правителствата, медиите и почти всички информационни световни агенции.

Според древния закон евреин е всеки, роден от майка еврейка. По сега съществуващото законодателство на държавата Израел, за такъв се признава само този, който освен доказаната си расова принадлежност^[4], изповядва също и юдаизма, а това е единствената религия в света, която е забранена за приемане от неевреи. Така кръгът се затваря напълно и никой чужд не може да попадне в него.

Следователно срещу местното палестинско население се провежда двойна дискриминация — расова и религиозна, защото то не отговаря и на двете задължителни условия за пълноценно израелско гражданство, а оттам и да има право да заема административни длъжности и да ползва социални придобивки.

Почти до средата на XIX век, мнозинството от скитащото племе е живяло в изолирани гета, подчинено единствено на юдейските закони, равините и техните съдилища. След това, с решение на Синедриона, по подобие на мараните, същите започват да се „интегрират“ между европейските народи и с помощта на юдео-мафията завземат най-високите постове в повечето държави, като едновременно продължават да изпълняват абсолютно всички заповеди на Синедриона и синагогите, включително и задължителното си обрязване.

През Средновековието многоженството^[5] е официално разрешено за евреите, а главните им „занаяти“ са лихварството, търговията, финансовите спекулации, препродаването на стари и крадени стоки. Дори през XVIII и XIX век мнозинството от тях не са имали фамилни имена, което принуждава австрийските власти да ги записват като метали — Голдман, Силверман; като цветя — Розентал,

Розенфелд; или по названията на градовете и областите, в които обитават.

Бившите тайни евреи — мараните, запазват своите фамилии, звучащи като немски, полски, испански и др. а наследниците на древните жреци се наричат Коен и Леви.

Родовият език на „избрания народ“ е иврит, принадлежащ на семитската група, заедно с арабския, етиопския, чадския и др. който още във II-I век пр.н.е. е заменен с арамейски^[6] и гръцки.

Днес евреите, произхождащи от Испания — сафаридите, говорят на ладино, нещо смесено между староиспански и иврит; тези от Германия — ешкиназите, на немски с добавки на иврит; а източноевропейските^[7] използват идиш — средновековен немски и иврит, плюс отделни думи от полски и тюрко-хазарски. За официален език на държавата Израел е обявен мъртвия иврит, запазен единствено в религиозните текстове и доскоро достъпен само за равините.

През последните 200 г. главните борци срещу расовата дискриминация и сегрегация са представителите на скитащото племе. Те са защитниците на робите-негри, на индианските разбойници, на циганите, на папуасите-канибали и на престъпниците и лумпените от всеки вид и народ, но само като потенциални съюзници на Синедриона и неговата генерална линия, насочена срещу Европа и цялата цивилизация.

За съжаление, когато през 1948 г. създават своята държава Израел, те поставят всички гои, независимо дали са християни или мюсюлмани извън обществото, като предварително, според закона на Моше, избиват или прогонват по-голямата част от тях.

Още по-интересно е съществуването на расова дискриминация между самите израелци, според техния произход и белези.

Дошлите от Европа, особено англо-саксонските и германските евреи са най-висша категория, втората класа са мургавите юдеи от арабските страни, а почти приравнени с арабите са черните шалаши от Етиопия. Смесените бракове между тези групи са много голяма рядкост, което също представлява едно признание за арийската расова теория на Хитлер, като допълнение към религиозния и национален расизъм на Моше и Езра.

Затова ще се присъединим отново към пророк Йеремиа, който предупреждава народите: „Не вярвайте на това зло еврейско племе,

защото с уста говорят дружелюбно, а в сърцето примки кроят.“ „Като лък опъват езика си за лъжи.“, а „всички са прелюбодейци, сбирщина вероломници“, които с неправда и измама се „въздигнаха, забогатяха и усилиха на земята“, „минавайки от едно зло на друго“^[8].

[1] Точно по същия начин са постъпвали многократно и в мюсюлманските държави, където са приемали на уж и исляма по изричния съвет на Маймонид (Рамбам) — най-известният еврейски водач (маси) и теоретик през Средновековието (виж Шалом, с. 163.) ↑

[2] Единствено римският император Адриан, хетмана на Украйна Богдан Хмелницки, фюрера на Германия Адолф Хитлер и руският диктатор Йосиф Сталин не са могли да бъдат излъгани. ↑

[3] Само за периода 1900–1990 г. техният брой се е увеличил от 12 на 18 милиона, което поставя под въпрос размера на извършения от Адолф Хитлер геноцид. ↑

[4] Евреите се смятат за отделна, избрана раса. ↑

[5] След 1000 г. от н.е. постепенно започва да се ограничава. ↑

[6] Друг семитски език, много разпространен в Сирия и Близкия Изток по това време. ↑

[7] Днес мнозинството от евреите. ↑

[8] Виж приложение № 2 ↑

ГЛАВА 4

ПРОРОЦИТЕ НА ЮДА

„От Йерусалимските пророци се разнесе нечестието по цялата земя.“

Пророк Иеремия, (Иерем, 23:15)

„Всички, които са идвали преди мен са крадци и разбойници.“

Исус Христос, (Иоан, 10:8)

Преди няколко хиляди години по целия Израел се скитат тълпи от религиозни фанатици, които подобно на ислямските дервиши танцуват, пеят, гадаят, просят и бичуват телата си „под звуците на тимпани, пищялки и гусли“. Много от тях лекуват болни и правят „чудеса“, а техните предсказания се записват и тълкуват от жреците.

Най-големият еврейски пророк Исая ходи гол из града, за да предупреди жителите на Йерусалим, че Бог ще ги лиши от всички богатства, които имат. Друг пророк, Осия, живее три години с проститутка и с омъжена жена, за да покаже на юдеите, че извършват тежки грехове, за които ще бъдат наказани.

На някои може да звучи и смешно, но доста техни проклетия и предсказания, с помощта на еврейската мафия се сбъднаха, стоварвайки се през следващите столетия не само на Европа, но и върху всички останали племена и народи по земята. А много и предстоят да се изпълнят, ако борещото се с Бога племе продължава стъпка по стъпка да завладява света.

Кои са тези пророци и какво проповядват — дали мир, любов и радост или смърт, омраза и гибел? Кому — на Сатаната или на Господа служат и за какво се борят?

Точния отговор на всички въпроси можете да получите от Стария, еврейски завет на Библията:

„Тръбете с тръба на Сион и бийте тревога на светата ми планина. Нека треперят всички жители земни, защото настъпва денят... на тъма и мрак, ден облачен и мъглив. Прогласете за това между народите, пригответе се за война...

Прековете ралата си на мечове и сърповете си на копия“, строго заповядва Иоил. [Иоил 2:1, 2;3:9, 10]

И тогава ще дойде новия „машиях“ (месия), могъщият еврейски цар, който ще смаже народите и с кръвта им ще оцвети своите дрехи:

„Кой е тоя, който иде от Едом в червени одежди..., който е тъй величествен в облеклото си, който пристъпва в пълната си сила?“, възкликва възхитен Исая и пита: „Защо твоето облекло е червено и твоите одежди — като на оногова, който е жлеб тъпкал? — защото денят на отмъщението е в сърцето ми... и в гнева си стъпках народите, съкруших ги в яростта си и излях на земята кръвта им... Кръвта им пръскаше дрехите ми; и аз опетних цялото си облекло.“ [Ис. 63:1, 2, 4, 6, 3]

Дали това е Пратеника на небето или е носещият смърт и разруха Сатана, който идва според договора да помогне на „борещото са с Бога племе“ да завладее света? Тогава целият Израел като един ще тръгне с него и ще „смаже народите“.

„Стани и млати, дъще Сионова; защото аз ще направя рога ти железен и твоите копита... медни. [И ти] ще смажеш много народи... Йакова (Израел) ще бъде между народите... като лъв... сред овче стадо, кога излезе, тъпче и дърпа, и никой не ще се отърве от него... И в гнева... ще извърша отмъщение над народите, които бъдат непослушни.“

„Ще видят това народите... при всичката си мощ; ще турят ръка на уста, ушите им ще оглушеят. Ще лижат прах като змии, като земни червеи ще пълзят.“, допълва пророк Михей. [Мих 4:13; 5:8, 15; 7:16, 17]

„И ще се уловят за полата на иудеина...“, добавя пророк Захария [Зах. 8:23].

„Но какво сте ми вие?“, заявява Иоил, „Искате да ми се отплатите? Искате да ми въздадете?... Скоро аз ще обърна отплатата ви върху вашите глави... Аз ще седна, за да съдя народите.“ [Иоил 3:4, 12]

И наистина, според Захария, присъдата ще бъде ужасна:

„И по цялата земя... две части от нея ще бъдат изтребени, ще измрат, а третата ще остане на нея... И ще прекарам тази трета част през огън, и ще ги разтопя.“ [Зак. 13:8, 9]

И смазаните, претопени народи ще станат роби на Юда: „Защото народ и царства, които не поискат да ти служат, ще загинат... А вие (евреите) ще се наричате свещеници на Господа бога Израелев, ще се ползвате с имота на народите и ще се славите с тяхната слава... И народа ти [Израел]... навеки ще наследи земята“, завършва Исаия [Ис. 60:12; 61:6; 60:21].

Или, както е записано най-точно в Тората:

„Иудо, теб ще възхваляват.“ [Бит. 49:8]

Всички големи пророци — Исаия, Иеремия и Иезекиля, както и малките, повтарят едно и също — евреите са избраният народ и с помощта на Господа Бога Израелев ще завладеят света.

Те ще изтребят две трети от земните жители, а останалите ще превърнат в покорни слуги, като ги претопят, смесвайки езици и раси в една аморфна маса без род и национално съзнание.

Но същият Исаия, който ходи гол по Йерусалим, прибавя и нещо ново. Той става идеолог на всички предизвикани от еврейството граждански, класови и религиозни братоубийствени войни между гоите, с цел завладяването им от Юда.

„Ще въоръжа египтянин срещу египтянин, и ще се бият брат против брата и приятел против приятел, град с град и царство с царство. Ще потреперят идолите египетски и сърцето на Египет ще се стопи... и духът на Египет ще изнемогне. Господ проводи в него шеметен дух — и те въведоха Египет в заблуда във всичките му дела, също както пиян полита в бълвоча си“.

Да, обезумяха князете... съветът на мъдрите фараонови съветници стана безсмислен... Измамиха се князете мемфиски и свърнаха Египет от пътя главатарите на неговите племена.

Нивите... и всичко посеяно... ще засъхне, ще бъде развеяно и ще изчезне и ще заплачат рибари и ще ревнат всички... Ще се смутят ония, които обработват лен и които тъкат бели платна.

Земята иудина ще стане ужас за Египет, който си спомни за нея, той ще затрепери... В оня ден египтяните ще бъдат като жени, ще затреперят и ще се уплашат... В оня ден египтяните ще пренасят жертви и дарове...

„В оня ден Израел... благословение ще има посред земята.“
[Ис. 19: 1-24]

След столетия идеите за гражданските войни ще се подемят от новите „пролетарски пророци“, които не фигурират в Стария завет — като Мордохай Леви (Карл Маркс), Бланк (Ленин), и много други, чиито крайни възгледи се черпят от мистичния юдаизъм на Кабала и Талмуда и от заветите на истинските богове на избрания народ — златния телец и златната змия. Но защо ли, даже Йешу от Назарет (Исус Христос) обявява:

„Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята. Не мир дойдох да донеса, а меч: (ще) разлъча син от баща му, и дъщеря от майка й.“
[Мат. 10: 34, 35]

„Аз съм дошъл да хвърля на земята раздяла, огън, меч, война. Защото петима ще бъдат в една къща: Трима ще бъдат против двама и двама против трима. Баща против син и син против баща.“
(Евангелието на Тома/коптски апокриф от I век)

„Не мислете, че съм дошъл да наруша закона (Тората) или пророците: не да наруша съм дошъл, а да изпълня.“ [Мат. 5:17]

„Защото спасението е от иудеите“ и всеки, „който не е с мен, той е против мен.“ [Лук. 11:23, Йоан 4:22].

През следващите векове „борещия се с Бога народ“ наистина става ужас вече не само за Египет, но и за Англия, Франция, Русия и много други държави, където всеки, който не служи на тази скрита сатанинска власт, „ще затрепери“.

И ще стане Йерусалим великата столица на подготвяния от хилядолетия „нов световен ред“, и „ще се разнесе от него нечестият по цялата земя“. И тогава ще дойде за Израел обещаното „благословение“.

III ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА НАРОДА, „КОЙТО СЕ БОРИ С БОГА“

„Не може да има никакво разрешение на световните проблеми без неутрализирането на евреите и на тяхната религия.“

Карл Маркс (Мордохай Леви) — 1844

„Влиянието на евреите се отразява много разрушително в Европа.“

Лорд Дизраели (1852) — премиер-министър на Англия, от еврейски произход

„Ние евреите сме унищожители, и ще останем такива. Ние винаги ще разрушаване, защото се нуждаем от един наш свят.“

Морис Самуел (1924, *Jon Gentiles*, p. 155)

„Ние [евреите] сме носители на раздори и смут във вашия... живот. Кой знае каква велика и славна щеше да бъде вашата съдба, ако ви бяхме оставили сами, на спокойствие.“

Маркус Ели Раваж (1928, *Century magazine*)

РАЗДЕЛ I

ПАТРИАРСИТЕ НА НАЦИЈАТА И ЦАРЕТЕ НА I-ВИЯ ИЗРАЕЛ

„И така, тримата патриарси (праотци) Авраам, Ицхак и Яков се заселват в Кнаанската (Ханаанската) земя. На Яков еврейският народ дължи своето ново име... Яков срещнал един непознат... Той му дал името Израел (Израил), ще рече, «който се бори с Бога».

Затова потомците на Яков се наричат синове на Израел (Бней Израел).“^[1] [Шалом, с. 10]

ГЛАВА 1

ГЛАВОРЕЗИТЕ СА-ГАЗ

„В Палестина, както и в Сирия е имало и население от друг вид, свързано със скитащите племена в пустинята... съхранили първобитно-общинния строй... Тези хора, които в писмените източници се наричат хапиру, или по шумерски са-газ (което значи режещите жили, или главорезите)... са били предците на бъдещите евреи.“

(„Всемирная история“, том 1, с. 393)

Преди 42 хиляди години, най-неочаквано в Южна Европа, или по-точно в районите около Средиземно, Черно и Каспийско море се появява човека — homo sapiens или кроманьонеца. Носител на нови

генетични заложи, той започва да говори, да рисува, да прави статуетки и да изпълнява религиозни ритуали. Преди 7–8 хиляди години в изброените райони предците на съвременните европейци създават първите земеделски култури, строят селища и даже укрепени градове.

Древните семити се появяват в района на днешна Сахара. Те са говорели на семитско-хамидски език, от който по-късно се образуват еврейският (иврит), арабския, берберския, чадския, етиопския и много други.

Тези номади навлизат масово в района на южното Средиземноморие и заселват Египет. Преди 5 хиляди години същите проникват в Арабския полуостров и използвайки го за база, завладяват териториите на Сирия, Финикия, Палестина и навлизат във Вавилония (Ирак).

Тук войните с местното шумерско население, създадо една от големите цивилизации на древността и открили първата йероглифна писменост, продължават над 1000 години, като се водят с променлив успех.

На огромната територия на Северна Африка и Близкия Изток местното население е частично избито, но в по-голямата си част е асимилирано, както става в Египет, Палестина, Сирия, Ирак и др. В тези земи се съхранява земеделието, постепенно се възстановяват градовете и се създават много нови специфични култури.

Но някои семитски племена остават на ниска степен на развитие и продължават да живеят изключително от войни, грабежи и лов. Скитници без постоянни местообиталища, те непрекъснато навлизат и плякосват земите на цивилизованите семити и шумери, които ги наричат са-газ, или главорезите.

Съставна част от племената са-газ са и хибуру (хипуру) или евреите, за чиито набези, жестокости и разрушения в Ханаан (Палестина) се споменава за пръв път в египетски надпис от времето на царувалия преди 3400 г. фараон Ехнатон^[2].

[1] Или синове на този, който се бори с Бога. ↑

[2] Виж приложение № 3 ↑

ГЛАВА 2 АВРААМ И САРА

„И рече (Авраам) на жена си Сара: зная, че си жена хубава, затова кажи, че си ми сестра, та да помина добре.“

И я взеха в дома фараонов.

И покрай нея Авраам поминуваше добре.

Библията за Авраам и Сара

Според еврейската история, описана в Библията, първоначалното проникване на хибуру^[1] е било мирно. Подобно на циганите, преди 3700 г. един катун преминава през Ханаан^[2] и навлиза в Египет.

Негов водач е Авраам, чиято хубава жена Сара^[3] е харесана от фараона и взета в двореца.

„Рече (Авраам) на жена си Сара: зная, че ти си жена хубава, затова кажи, че си ми сестра, та да помина добре.“

„Видяха я фараоновите велможи... и я взеха в дома фараонов.“

„И покрай нея Авраам поминуваше добре; и той имаше дребен и едър добитък, и осли, и слуги и слугини.“ [Бит. 12:11-16]

Разбира се, евреите донасят злото в Египет и са изгонени от страната: „Но Господ порази с тежки удари фараона и дома му поради Сара, жената Авраамова.“ [Бит. 12:17]

Катуна се връща обратно в Ханаан, където жената на Авраам е поискана, този път от цар Авимелех: „И рече Авраам за жена си Сара: тя ми е сестра... и герарския цар Авимелех прати и взе Сара.“ [Бит 20:2]

Именно на този патриарх за пръв път се явява Господа Израелев и му обещава:

„Ето договора ми с тебе: Много, твърде много ще те разплодя.“

„Ще дам на тебе и на твоите потомци... земята, по която странствуващ.“

„И твоего потомство да владее жилищата на враговете си.“ [Бит. 17:4, 6, 8; 24:60]

Достоен избор и достойно обещание за избрания народ, наречен на правнука на Авраам, Яков — Израелски, което преведено от иврит означава „този, който се бори с Бога“.

Следователно техните потомци са синовете на този, който се „бори с Бога“, или най-точно, преките наследници на Противящия се — бней Израел...

[1] Евреите. ↑

[2] Палестина, Израел, Юдея. ↑

[3] В Библията се уточнява, че в началото Сара не е могла да има деца, така че чистотата на избрания народ се запазва. ↑

ГЛАВА 3

ГОЛЕМИЯ ГЛАД ПРЕДИЗВИКАН ОТ ЙОСИФ И ПОРОБВАНЕТО НА ЕГИПЕТ ОТ ЕВРЕИТЕ

„Товага Йосиф прекупи цялата египетска земя... И пороби той народа от единия край до другия.“

Библията за Йосиф

Вторият национален герой след Авраам е Йосиф, осъществил първата световна зърнена афера и тотално ограбил Египет.

Като главен министър на фараона той подготвя хитър план — поставя надзиратели, които събират с години 20 на сто от житото, което натрупват в хамбари. Когато настъпва лоша реколта, те отново отнемат същото количество, с което се предизвиква всеобщ глад.

Бедните египтяни, както и околните народи, са принудени да продадат на Йосиф всичко, което имат — злато, сребро, добитъка, децата и жените си, земите, а накрая и самите себе си.

„И настана глад по цялата земя, товага Йосиф отвори всички житници и започна да продава жито на египтяните... Йосиф събра всичкото сребро колкото имаше в египетската и в Ханаанската земя.“

„Привърши се среброто... Йосиф отговори: докарайте добитъка.“... „По-късно му рекоха: среброто свърши, и добитъка..., купи нас и земите ни срещу жито и ще бъдем роби..., да не умрем.“

„Товага Йосиф прекупи цялата Египетска земя^[1]... и пороби той народа от единия край на Египет до другия.“ [Бит 41:56; 47:14-21]

И настъпва еврейският рай в Египет: „Йосиф засели баща си и братята си и им даде владение в най-добрата част на тая земя“, и „синовете израелеви се разплодиха и намножиха, нараснаха и се усилиха извънредно, тъй че оная земя се напълни с тях.“ [Бит. 47:11; Изх. 1:7]

Земята е заграбена от евреите, а народа смазан, унижен и поробен без война, а чрез измама и спекула. Това е класически пример

за подражание, и не случайно днес много евреи носят името Йосиф.

Но царството на Юда не продължава вечно. Един от следващите фараони, националистът Рамзес II, премахва привилегиите на скитащото племе и ги включва в съществуващата задължителна трудова повинност.

Всички тези спекуланти, лихвари и мошеници са принудени да вършат „тежка работа над глина и тухли, и всякаква полска работа“.

„И поставиха над тях надзиратели... за да ги изнуряват с тежки работи.“ [Иzx. 1:14, 11]

Евреите се опитват да хитруват и да се измъкват, но „Фараоновите пък разпоредници биеха... синовете Израелеви: защо вчера и днес не свършихте определеното число тухли.“ [Иzx 5:14]

За скитащото племе не остава друг изход, освен бягството от Египет и от физическия труд, към който нито са а привикнали, нито желаят да изпълняват.

[1] Уж за фараона. ↑

ГЛАВА 4

ИДЕОЛОГА МОШЕ И БЯГСТВОТО НА ЕВРЕИТЕ ОТ ЕГИПЕТ

„Кога тръгнете... ще оберете египтяните.“

„Защо оставихте живи всички жени?... Избийте всички деца от мъжки пол, избийте всички жени.“

Моше (Мойсей) — Библията

След Авраам и Йосиф, израелците намират своя истински вожд и пророк в лицето на Моше (Мойсей). Неговата майка-еврейка, подобно на циганите, го подхвърля като бебе за отглеждане от египтяните. И той им се отблагодарява когато пораства:

„Уби египтянина и го скри в пясъка.“ [Изх 2:12]

Преди 3300 години Моше организира бягството на евреите от Египет, като предварително ги задължава: *„кога тръгнете, ще тръгнете не с празни ръце. Всяка жена ще измоли от съседката си... сребърни и златни неща и дрехи. И вие... ще оберете египтяните.“ [Изх. 3:21, 22]*

Бегълците са преследвани от фараоновата армия, но успяват да избягат и навлизат в страната на медиамците, която също ограбват, след като избиват поголовно мъжете. Но Моше остава недоволен и заповядва: *„Защо оставихте живи всички жени?... Избийте всички деца от мъжки пол, избийте всички жени.“ [Числ. 31:15, 17]*

По-късно, на Синайските планини Мойсей обявява: Има само един Бог, този на Израел. Има само един избран народ — еврейския, на който е обещано да завладее света. Както медиамците, всички околни народи трябва да бъдат напълно унищожени, а по-далечните, по рецептата на Йосиф — поробени.

Тези заповеди и обещания той записва на каменни плочи (скрижали), които поставя в един сандък (кивот), обявен за нещо като фетиш на скитащото племе. Подобни кивоти имат и днес много номадски арабски племена от пустинята, които също са обект на поклонение.

За ознаменуване на създадената нова религия — юдаизма, евреите изливат златна змия — на която се кланят и днес по дух, наричайки я „Змията на Цион“ — един вечен идол — символ на всемирното им царство. Дори и жреците на древния Израел са наречени левити (от лефи, левитан — змия).

ГЛАВА 5

ЙЕОШУА БИН НУН (ИСУС НАВИН)

„И предаде на закление всичко... в града — мъже и жени, млади и стари, волове, овце и осли, всичко с меч изтребиха, а града и всичко що беше в него, с огън изгориха.“

Библията за Исус Навин

Историята на Йеошуа бин Нун, подробно описана в Тората, е химн на еврейското превъзходство и ода, възпяваща радостта от войните, смъртта и разрушенията.

Самият Господ Бог Израелев нарежда на новия вожд, наследил Моше:

„Само бъди твърд... и изпълнявай целия закон, който ти завеща Мойсей. Не се отклонявай от него.“ [Нав 1:7]

И действително, Йеошуа става достоен ученик. Той повежда евреите в Ханаан (Израел), който завладяват, точно според закона (Тората).

„Господ рече на Исуса: Ето, Аз предавам в ръцете ти Йерихон^[1]. И предадоха на закление всичко що беше в града — мъже и жени, млади и стари, волове, овци и осли, всичко с меч изтребиха. А градът и всичко що беше в него, с огън изгориха.“ [Нав 6:1, 20, 23]

„От Йерихон Исус изпрати люде в Гай... Израелтяните избиха всички гайчани, мъже и жени, бяха 20 хиляди. Само добитъка и плячката синовете Израилеви поделиха помежду си...“

„Тогава Исус изгори Гай и го обърна на вечни развалини, на пустиня до днес, а гайския цар обеси на дърво (и го остави на дървото)“ [Нав 7:2; 8:24-29]

„Исус превзе Макед... и предаде на закление всичко живо, що се намираще в него; не остави никого, който да оцелее.“

„След това потегли Исус и всички Израелтяни с него... за Ливна. И изтреби... с меч всичко живо, що се намира в нея: не остави никого, който да оцелее.“

„От Ливна потегли... за Лохис... И порази с меч... всичко живо, що беше в него, иго изстреби.“

„И потегли Исус и всички Израелтяни за Еглон... и го превзе същия ден, и всичко живо, що се намираше в него, той предаде на заклеание...“

... „И потегли Исус за... Хеброн... Превзеха го и поразиха с меч него и царя му, всичките му градове и всичко живо, що се намираше в него. Не остави никого, който да оцелее.“

... „Обърна се Исус и цял Израел с него към Давир. Превзеха него, царя му и всичките му градове, и ги поразиха с меч. Никого не остави да оцелее.“ [Нав. 10:28-39]

„Исус... превзе Асор, и царя му уби с меч. И избиха с меч всичко живо, що беше в него, не остана нито една душа. А Асор той с огън изгори.“ [Нав. 11:10, 11]

„И порази Исус цялата планинска и южна земя, низините и земята покрай планините... И всички градове... превзе... и царете им с меч изби... и всички люде избиха с меч, тъй че всички бяха изстребени, не оставиха нито една душа. А всичката плячка от тия градове... си разграбиха синовете Израелеви. Както бе заповядал Господ на Мойсей..., тъй Исус и направи... Не отстъпи нито от една дума, що бе заповядал Господ на Мойсей.“ [Нав 10:40; 11:12, 14, 15]

„Тогава Исус събра всички колена Израелеви в Сихем^[2]... И рече Исус на целия народ: Дадох ви земя, над която вие не сте се трудили, и градове, които не сте градили, и вие живеете в тях, от лозята и маслинените градини, които не сте сажали, ядете плодове. Затова, най-точно пазете и изпълнявайте всичко записано в Книгата на Мойсеевия закон... Остава още твърде много земя да се завладява.“ [Нав. 24:1, 2, 13; 23:6; 13:1]

Как се отнасят евреите към тези събития и смятат ли, че от гледна точка на съвременните ценности те противоречат на принципите на хуманността, а може би и на самите израелски закони и Тората? Ето какво пише за това официалната юдейска история [Шалом, с. 21, 22]:

Всяка година по време на празника Симхат тора (радостта от тората)... евреите от цял свят пак чуват паметните думи: „А Йеошуа бин Нун се преизпълни с дух на Мъдрост, защото Моше положи върху, него ръцете си; и направиха така, както бе наредил Господ на Моше.“

„Предвождани от този мъж (Йеошуа), обграден с всенародно уважение и любов и избран лично от великия Моше, дванадесетте колена на Израел се превръщат в силно, единно опълчение.

Горди и самоуверени, те тръгват напред с бойния вик «Хазак вемац» Дръж се и дерзай.“

[1] Един от най-древните градове в света. ↑

[2] Това е първата столица на евреите и седалище на жреците и кивота, по-късно унищожен от филистимците. ↑

ГЛАВА 6

РАЗБИТИЯТ КИВОТ, ИЛИ КАК ФИЛИСТИМЛЯНИТЕ СПИРАТ ЮДА ЗА 200 ГОДИНИ

„Жителите на Балканите, Илирия и Егейските острови вълна след вълна се устремили на юг... Те преминали през Мала Азия, Сирия и Ханаан... и достигат до делтата на Нил през 1191 г. пр.н.е. Оказва се, че тяхното превъзходство се основава на това, че те са донесли със себе си тайната на обработката на желязото... в страните, които се намират още в бронзовата епоха^[1].“

*„Библейски сказания“, за филистимляните
[с. 255, 258]*

Триумфалния ход на Израел неочаквано е спрял, а част от местното ханаанско население е спасено от пълно унищожение, благодарение на филистимляните, организирали могъщ съюз на гръцки, тракийски и илирийски народи от Балканите. Те завладяват Мала Азия, Сирия и Ливан, след което разгромяват евреите, разбиват кивота със скрижалите и разгонват жреците на Господа, Бога Израелев от храма им в Сихем.

Открили технологията за производство на желязото и носители на новата желязна ера, филистимляните построяват редица модерни индустриални градове по средиземноморското крайбрежие и дават името си на цялата околна земя — Палестина, където налагат ценностите на новата цивилизация.

Победените юдеи са принудени да плащат данъци и нямат право да носят оръжие, с което за около два века настъпва относителен мир в района.

Въпреки подчиненото си положение, организацията на евреите не е унищожена и те продължават да избират свои съдии. Това са най-

силните и авторитетни племенни вождове, които запазват юдаизма и заветите на Моше. Постепенно някои от тях съсредоточават в ръцете си голяма власт, нагледен пример за което е Шаул (Саул), който се обявява за цар (1040 г. пр.н.е.) и започва серия войни с филистимляните^[2].

[1] Египтяните започват да обработват желязото през VII век пр.н.е. т.е. със 700 г. закъснение. ↑

[2] Виж приложение № 4 ↑

ГЛАВА 7
СЛАДКОГЛАСНИЯТ ПЕВЕЦ ДАВИД — СЪЗДАТЕЛЯ НА
КРЕМАТОРИУМИТЕ И ИЗТРЕБИТЕЛЯ НА
НЕПЪЛНОЦЕННИТЕ — ХРОМИ И СЛЕПИ (1010–977 Г. ПР.Н.Е.)

„А народа, който бе в него, изведе и го прекара през триони, през железни брадви и го хвърли в пещи за печене на тухли. Тъй постъпи той (Давид) с всички амонитски градове.“

„Всеки убивайки... нека поражява с копие хроми и слепи... Хром и сляп няма да влезе в дома Господен (Йерусалим).“

Библията за Давид [2 Цар. 12:31; 5:8]

Докато Йеошуа бин Нун изпълнява строго и точно всички „задължения“ според закона на Израел (Тората), то Давид е истински шекспиров герой, изпитващ върховна наслада от страданията и разрушенията, които причинява на околните народи.

Неговата емблема — шестолъчната звезда, става символ на юдаизма и днес стои на синагогите и върху знамето на Израел.

А началото на неговия живот звучи като хубава приказка — овчар от планините и добър певец, той е забелязан от цар Саул и приет в двореца му, където става любимец на всички и се оженва за царската дъщеря.

Но скоро има връзка и със сина на царя — Йонатан, в резултата на което е изгонен и отива да служи при най-заклетите врагове на своя народ — филистимляните. След като Саул загива в битка с последните, Давид става цар, избива враговете си, а на своите верни съратници раздава земя, злато и постове.

Давид стриктно спазва закона: „Излизаше с людете си и нападаше гесурци и гирзейци, и амаликитци... И... опустошаваше оная страна и не оставяше живи ни мъже, ни жени, и откарваше овце, и волове, и осли и камили и дрехи.“ [1 Цар. 27:8, 9]

Именно той прави и най-позорното израелско изобретение на древността, като създава първите в света крематориуми, в които изгарят цели народи. На много от жертвите — мъже, жени и деца, крайниците предварително се режат с триони и брадви, под ликуващите възгласи на юдеите:

„Давид събра... (еврейския) народ, потегли към град Рава... и го превзе. А народа, който беше в него, изведе и го прекара през триони, през железни брадви и го хвърли в пещи за печене на тухли. Тъй постъпи той с всички амонитски градове.“ [2 Цар. 12:29, 31]

Когато с хитрост превзема Йерусалим, той нарежда всички недъгави да бъдат избити, като заповядва това да се прави и в бъдеще, ако се появят в еврейската столица и специално около храма. Защото самия Бог Израелев е наредил: „сляп и хром няма да влезе в дома Господен...“, и „всеки убивайки... нека поразява с копие хроми и слепи.“ [2 Цар. 5:8]

Понякога Давид може да бъде и милостив.

„Порази и моавци и ги измери с връв, като ги простря на земята; и отмери две връви за убиване, една връв за оставане живи. И станаха моавците на Давида роби, плащаха данък.“ [2 Цар. 8:2]

Подобна съдба постига и Сирия:

„Давид постави стража в Сирия, Дамаск, и сирийците станаха на Давида роби, плащащи данък.“ [2 Цар. 8:6]

И изпитвайки гордост от извършеното, сладкогласният певец възпява в псалми сам себе си:

„Аз гоня враговете си и ги изстребвам, и се не връщам, докле ги не унищожа. Изстребвам ги и ги поразявам, и те не стават и падат под нозете ми. Те викат, но няма кой да ги избави, стривам ги като земен прах, като улична кал ги мачкам и ги тъпча.“ [2 Цар. 22:38, 39, 42, 43]

И всичко това се върши в името на Господа Бога Израелев, който е много доволен от своя слуга и го възнаграждава:

„Въздаде ми Господ според моята правда, възнагради ме според чистотата на ръцете ми, защото аз пазих пътищата Господни, понеже всичките Му заповеди са пред мене, и от наредбите му не отстъпвах. Бях непорочен пред Него и се пазих да не съгреша, и Господ ми въздаде според моята правда, според чистотата ми пред Неговите очи.“ [2 Цар. 22:21-25]

Как коментира неговото царуване съвременната еврейска история:

„Цар Давид е изпълнил мисията си. Времето на неговото царуване е славно и победоносно... Той става цар на единен Израел и спечелва... горещата любов на своя народ... Когато умира, цял Израел оплаква своя сладкогласен певец.“ [Шалом, с. 42]

Малко преди да умре „певица“ организира убийството и на своя верен военачалник Урия, за да вземе хубавата му жена Вававия в своя харем.

Тя ражда и следващия цар на Израел — Шломо (Соломон).

ГЛАВА 8

ПЪРВИЯТ МАСОН ШЛОМО И СТРОЕЖА НА ПЪРВИЯ ХРАМ (977–937 Г. ПР.Н.Е.)

„Всички люде, които не бяха от израелевите синове, Соломон направи... работници..., а синовете израелеви Соломон не правеше работници: те бяха негови... началници.“

Библията за Соломон [3 Цар 9:20-22]

Шломо (Соломон) започва изграждането на Първия храм в Йерушалаим (Йерусалим), за прослава на Господа Бога Израилев и на еврейската фикс идея за световно господство.

Той разделя населението на цялата си държава на работници (гои) и началници (евреи).

„Всички люде, които не бяха от израелевите синове, и които израелевите синове не можеха да изтребят, Соломон направи... работници, а синовете израелеви Соломон не правеше работници: те бяха негови войници, служители, велможи, пълководци и началници.“
[3 Цар 9:20-22]

Седем години 150 хиляди строители (на френски масони) от поробените народи работят под ръководството на 3 хиляди надзиратели евреи за да издигнат храма в прослава на Господа Бога Израелев. По масонската легенда главен началник на строежа е Хирам, а паролата известна само на надзирателите е Йехова, името на еврейския Бог.

Когато научават тайната дума, работниците гои убиват Хирам. Веднага след това юдеите сменят паролата, обезглавяват виновниците и продължават изграждането на своя световен храм, точно както и масоните след 2500 години.

В техните ложи също ще има работници-гои и надзиратели — евреи, които единствени знаят голямата тайна, която градят, а именно

— бъдещото всемирно господство на „избаният“ народ.

Първият еврейски храм според Библията е не само една църква, а огромно предприятие сравнимо с Пентагона във Вашингтон, където служат 24 хиляди жреци (коени) и 12 хиляди техни помощници (левити), които постепенно го превръщат в първата световна еврейска банка.

Начело на цялата държавна система стоят специално подбрани евреи:

„Главни пък разпоредители над соломоновите работи, именно управниците на народа... бяха 550.“ [3 Цар. 9:23]

Шломо сключва съюз с финикийците (на гръцки *мургавите*) и поставя под свой контрол цялата транзитна търговия с Индия и Африка, като облага с такси керваните, минаващи през неговата територия.

Така, чрез повишените митнически налози и увеличените данъци събирани от поробените народи, нараства богатството на евреите и на техния мъдър цар Соломон.

ГЛАВА 9

ДВЕТЕ ДЪРЖАВИ — НА ЗМИЯТА И ЗЛАТНИЯ ТЕЛЕЦ, ТЯХНАТА ГИБЕЛ И ВАВИЛОНСКИЯ „ПЛЕН“.

„Северните древноеврейски племена векове са изповядвали култа към бика, първо като бог на плодородието, а... по-късно като символ на Яхве.“

„Библейски сказания“, с. 178

„Култа към змията се задържа в Ханаан (Юдея) повече от 500 години, опирайки се на одобрението на самия Мойсей (Моше).“

„Библейски сказания“, с. 172

След смъртта на Шломо (Соломон), еврейската държава се разделя на две — северна Израел със столица Самария и южна — Юдея, със столица Йерусалим. Повечето от големите търговци остават на север, където златният телец (бик) се превръща в обект на религиозно поклонение и символ на тяхното богатство.

По-бедният юг обединява крайните религиозни фанатици около храма в Йерусалим, в който се пази златната змия на Моше^[1].

Всички те се издържат и живеят от и покрай храма, което укрепва още повече тяхната вяра в Бога, Господа Израелев. Тълпи от скитници и просяци пророкуват, лекуват, гадаят и танцуват „под звуците на тимпани и флейти“. Има обаче и по-специални пророци, чиито предсказания, насочени, записани и преработени от жреците, влизат по-късно в Стария завет на Библията.

Огромният апарат от коени и левити непрекъснато фанатизира и настройва юдеите срещу другите народи, обещавайки им чудеса и предстоящо световно господство.

„И твоите порти (Йерусалим) ще бъдат всякога отворени, за да се принася при теб имотът на народите и да се довеждат техните царе.“ [Ис. 60:11]

След две столетия в Близкия Изток се явява нова военна сила — това е Асирийската империя. В началото северната държава (Израел) се съгласява да ѝ плаща данъци, но по-късно се отмята и търси военен съюз с Египет. В резултат на това Саргон II разрушава Самария (Шомрон) през 722 г. пр.н.е. и заточва голяма част от северните племена далеч в Азия. На тяхно място се настаняват преселници от други области на империята, които се смесват с останалите там евреи и възприемат юдейската религия и език. „Чистите“ евреи от юга обаче отказват да ги признаят за свои сънародници и не ги допускат в Йерусалимския храм.

Следователно, биологичния расизъм, а не религиозната дискриминация е водещото начало при „борещия се с Бога народ“.

През 612 г. пр.н.е. Нововавилонското царство разгромява Асирия и става най-силната държава в района.

След серия предупреждения за своите многократни участия в съюзи и заговори против Вавилон, Иудея е нападната от Навуходоносор, който през 586 г. пр.н.е. завладява за втори път^[2] Йерусалим, като сега го опожарява и разрушава първия храм.

По-голямата част от населението е отведено във Вавилон (и околните селища), който по онова време е най-големият град на света.

Вавилонският „плен“ се превръща в златна мина за евреите: „Които в Иеудея са били орачи и пастири, тук стават занаятчии и търговци.“ [Шалом, с. 68]

Случайно откритите архиви, написани върху глинени плочки, на еврейската банкерска фирма „Мураш и синове“ съдържат контракти за аренда на земи, разписки за получаване на залози, за арестувани длъжници и договори за заеми срещу 20% лихва (тоест върху златни и сребърни монети при липсваща инфлация)! Споменават се и много други еврейски фамилии, разполагащи с огромни средства и живеещи в разкош. В градовете на Вавилония за пръв път се създават юдейски общини, обединени около синагогите — нещо средно между кметство, съдилище, банка и молитвен дом. Те се намират под пълната власт на жреците и местните водачи, наречени по-късно равини (от раби — господар), като водят потаен и затворен начин на живот.

Това е една могъща мафия, оказваща всякаква помощ и услуги на своите членове, поради което много от тях достигат високи постове в администрацията на царството.

Въпреки доброто си материално положение, „борещия се с Бога народ“ помни разрушаването на храма и таи сляпа омраза към местното население, на което успява да отмъсти само след няколко десетилетия.

Появилата се нова сила, Персийската империя, с помощта на шпионите евреи разгромява вавилонците, а цар Кир от благодарност им разрешава да се преселят в Йерусалим и да възстановят храма.

В много библейски текстове се описват 50-годишните страдания на „скитащото племе“ по време на този „ПЛЕН“, но от правото да се завърнат се възползват само няколко хиляди души. Това са предимно коени и левити, снабдени с огромни суми пари от завладелите вече изцяло Вавилон техни сънародници.

[1] Петстотин години е символ на юдаизма, след което пророк Езекия (721–693 пр.н.е.) я изхвърля от храма като езически идол и забранява нейното почитане и боготворене. ↑

[2] Първия път, когато Навуходоносор го превзема, взима само няколкостотин зложници и запазва града непокътнат. ↑

РАЗДЕЛ II

ВТОРИЯТ ХРАМ НА ВТОРИЯ ИЗРАЕЛ

„Еврейските общности в другите държави поддържат близки връзки с Йеудея. Където и да живеят евреите, те плащат редовно годишни вноски за поддържане на храма, а някои изпращат и подаръци в Йерушалаим“ [Шалом, с. 77];

ГЛАВА 1

РАСОВИТЕ ЗАКОНИ НА ГЛАВНИЯ РЕДАКТОР НА БИБЛИЯТА, ЮДЕЙСКИЯ РЕЛИГИОЗЕН ФАНАТИК ЕЗРА

„Другите народи... са нищо, приличат на слюнка... Тоя свят е създаден за нас [евреите]“.

„Вие направихте престъпления, като взехте другоплеменни жени. Светото семе се смеси с... другоплеменните народи“.

„Отлъчете се от народите на тая земя и от другоплеменните жени“.

[Езра]

„Между всички племена на вселената се е втъкнал един враждебен народ (еврейския), който поради законите си е омразен на всеки народ... Само тоя народ винаги се противи на всеки човек, води живот чужд на законите и... извършва най-големи злодеяния, та нашето царство да не достигне благосъстояние“

Указа на цар Артаксеркс (Ксеркс IV Персийски) срещу евреите.

През 538 година пр.н.е. започва възстановяването на храма в Йерусалим, като финансирането се извършва изключително от богатите еврейски общини във Вавилон и Египет. Населяващите северен Израел самаряни, които изповядват юдаизма и говорят на иврит също искат да помогнат, но получават най-груб отказ, защото в кръвта си имат примес от други народи, преселени там от асирийците. Това расистко решение влошава отношенията между „чистите“ и „нечистите“ евреи и забавя възраждането на страната. Истинският строител на втория Израел става Вавилонският евреин Езра, който през 458 г. пр.н.е. се завръща в Йерусалим.

Независимо, че Юдея е Персийска провинция, бившия виночерпец на цар Артаксеркс, евреина Нехемия е назначен за неин управител, а Езра се обявява за религиозен водач и първожрец, с което се постига почти пълна автономия, нещо като държава в държавата, която започва да живее по свои собствени закони и със свое национално управление.

Расизма, религиозния фанатизъм и омразата към всички народи е основата върху която се изгражда втория Израел. Същите се „оформят“ като закони, въпреки пълното им противоречие със съществуващото в Персийската империя право.

Това са и първите в световната история мерки за защита на нацията, приложени отново едва след 2500 години от Адолф Хитлер в Германия. Но на национал-социалистите липсва юдейската поезия, прекрасно възпяла в Библията тоталното расово прочистване, ползата от крематориумите и патологичният шовинизъм на „избрания народ“.

Ето какво казва Езра:

„Господи..., ти за нас си създал тоя свят. А за другите народи, произлезли от Адам, ти каза, че те са нищо, че приличат на слюнка“ [3 Ездр. 6:55,56]

„Земята, в която отивате, за да я завладеете, е земя нечиста; тя е омърсена с... другоплеменните народи“.

„Затова, не давайте дъщерите си на синовете им и дъщерите им не взимайте за синовете си..., за да се утвърдите и храните с благата на

тая земя и да я предадете в наследство на синовете си до — века“. [1 Ездр. 9:11,12]

„Свещеника Езра (Ездра) каза: вие направихте престъпление, като си взехте другоплеменни жени... Затова... отлъчете се от народите на тая земя и от другоплеменните жени“

„Светото семе се смеси с другоплеменни народи.“ [1 Ездр. 10:10,11; 9:2]

Според издадения от Езра закон, всички евреи, женени за чужденки, са задължени да ги изгонят. А тези, които не изпълнят заповедта, ще загубят целия си имот и ще бъдат „отлъчени от Юдея“. За тази цел се създава и специален апарат, един вид „гестапо“, който в срок от три дни (!?) трябва да регистрира всички смесени бракове.

Майки се разделят от деца, и жени от любими мъже. Но милост няма за никого. Тайната полиция е всесилна и извършва всичко необходимо.

„Тоя свят е създаден за нас (евреите). Другите народи са нищо... приличат на слюнка. Вие направихте престъпление; светото семе се смеси с това на другоплеменни народи“.

Това са възгледите на Езра, главния редактор на Стария завет на Библията, която той съставя, като подбира и преработва по свой вкус много юдейски религиозни и исторически текстове, написани през различни епохи. Тя е обявена за свещена книга на юдеите, а по-късно става такава и за християните.

Всички чужди религии са забранени, неспазването на безсмислените 365 табути се смята за углавно престъпление, а гоите не могат да живеят в „Светата земя“. „Нехемия... с помощта на Езра полага основите на новата еврейска държава. Тората става конституция — основен закон на Йеудея“ [Шалом, с. 75]

Това се извършва по времето, когато европейските народи създават новата цивилизация на Елада, най-великото чудо на прогреса, изкуството и науката в цялата световна история.

Войните на Персия срещу Гърция са провокирани в не малка степен от юдейските фанатици, заемащи ключови постове в държавния апарат на империята. Те са обусловени от различните „култури“ — на боговете и Сатаната, на красотата и грозотата, на свободата на мисълта и безсмислените табути, на разцвета на изкуството и на пълната му забрана от Тората. Въпреки, че успяват да разрушат Атина, азиатците

са отблъснати зад проливите и елините продължават да определят хода на прогреса и световната цивилизация.

През тези години Езра и неговите наследници оформят окончателно и еврейската мафия. Пръснатите по цялата Персийска империя общини на „скитащото племе“ чрез своите синагоги поддържат постоянна връзка с храма в Йерусалим, където редовно плащат данъци и влагат свободните си капитали. Постепенно в него се натрупват огромни средства и той се превръща в първата световна банка, контролираща огромна мрежа от спекуланти и лихвари под прикритието на религиозно учреждение и с един абсолютен господар — могъщият първожрец.

Безмилостни търгаши и мошеници, юдеите принуждават даже и своите стари приятели, персийците, да се обърнат срещу тях. Това е описано в библията и става по времето на цар Артаксеркс, който издава указ:

„Между всички племена на вселената се е вмъкнал един враждебен народ (еврейският), който поради законите си е омразен на всеки народ и който постоянно пренебрегва царските заповеди... Само тоя народ винаги се противи на всеки човек, води живот чужд на законите и... извършва най-големи злодеяния, та нашето царство да не достигне благосъстояние... Ние заповядваме: всички... тия и преди и сега враждебни люде, да бъдат изстребени... да не ни пречат отсега нататък да живеем живот мирно и спокойно“. [Ест. 3:13]

Изпълнението на заповедта е поверено на първия министър Аман, когото обаче евреите успяват да компрометират с помощта на еврейката Естер и нейния чичо Мордохай, настанил преди време същата в царския харем. Извършва се дворцов преврат. Аман е обесен чрез лъжлив донос, а неговият пост е зает от Мордохай, който „позволява на юдеите... да изстребят, избият и погубят всички..., които враждуват с тях, с децата и жените, а имането им да разграбят.“

„Юдеите погубиха всичките си врагове като ги убиваха с меч, умъртвяваха и изстребиха, и постъпваха с неприятелите си по своя воля.“

„Защото Мордохай беше силен, и защото страх от тях (юдеите) бе обзел всички народи“ И когато царят пита еврейката Естер какъв подарък желае, тя отговаря: „Нека юдеите... да вършат същото и утре, каквото и днес... И умъртвиха (още) 75 хил. души.“

„Това стана на 13 ден... и го направиха ден на гощавки и веселие, празника Пурим.“ [Ест. 8:11; 9:5, 4, 2, 13, 16, 17]

Днес това е един от най-големите празници на „борещото се с Бога племе“ — денят на кървавото отмъщение, което е вършил, върши и ще извършва Юда над народите. На този ден ритуално са екзекутирани осъдените в Нюрнберг национал-социалисти, на този ден „умира“ Сталин и много други личности, обявени от еврейството за негови заклетни врагове.

ГЛАВА 2

ЧУКОВЕТЕ-МАКАВЕЙ СРЕЩУ КУЛТУРАТА

„Иуда Макавей... воюва с народите. И града се предаде в ръцете му, и изби той всичко мъжко с острия си меч и разруши града до основи. Взе пляката му и мина през града по убитите.“

Библията за Макавеите (Чуковете)

„Те (евреите), по природното си злонравие отхвърляйки доброто и теглейки винаги към злото..., еднички от всички народи упорно се противят и не искат да изпълнят нищо справедливо. Заповядваме: Тия нечестивци, предатели и люти врагове... оковете веднага в железни вериги. Навред дето дойдеше тая заповед, у езичниците (гоите) се уреждат народни гощавки с радостни викове...“

Библията за указа на египетския цар Птоломей Филопатер срещу евреите и реакцията на гърците и египтяните на него.

333 г. пр.н.е. е особено важна за световната история. В този момент се решава съдбата на Европа и нейната култура в големия двубой с Персийската империя — една невъобразима смесица от слънцепоклонници, юдейски религиозни фанатици, финикийски привърженици на човешките жертвоприношения^[1] и египетски жреци.

Победата извоюва Александър Македонски, който със своята армия от македонци, гърци и траки завоюва земите между Дунав, Инд и Нил. Цивилизацията и прогреса проникват навсякъде — строят се библиотеки, училища, стадиони, основават се много нови и модерни

градове. В театрите се играят пиесите на Есхил и Софокъл, а прекрасни статуи и картини украсяват обществените сгради, вили и дворци.

Въпреки че огромната империя скоро се разпада на няколко държави, техните царе от гръко-македонски произход продължават в следващите векове да налагат културата на Елада над азиатските и африкански народи.

Единственото племе в Близкия Изток, което започва борба на живот и смърт с европейската цивилизация, е еврейското. Главната причина за това е, че неговите религиозни възгледи и начина му на живот са точно обратни на тези на белите народи: на свободата на вероизповеданията при гърците се противопоставя единствения Бог Израелев, който е заповядал да се разрушат светилищата на другите народи; на демокрацията и просветените монархии на Елада — абсолютната теократична власт на жреците, при която свободата на философските възгледи е заменена с безсмислените схоластични тълкувания на Тората, а свободата на личността с абсолютното подчинение и всекидневното спазване на 365-те табута на юдаизма.

Срещу разцвета на античното изкуство фанатиците налагат пълната забрана на скулптурата и живописа, както и на физическата красота, чистотата и хармонията — задължителното обрязване на плътта, мръсотията и грозотата. Естествено, след всичко това и вярата в човешкия разум е заменена с вярата в чудото, а принципите на хуманността с геноцида над всички гои.

И докато елинизмът и цялата европейска култура се разпространяват по естествен път, в резултат на нейното превъзходство във всички области, силата на еврейството се гради на базата на тайните организации, финансовите спекулации и абсолютното подчинение на избрания народ на могъщите водачи на Йерусалимската мафия.

След разделянето на империята на Александър Велики Иудея става провинция на елинизирания Египет. Срещу гръцкото влияние повеждат борба юдейските жреци и обединените около тях крайни фанатици-хасиди. Въпреки своята веротърпимост и демократичност, цар Птоломей Филопатер е принуден да вземе мерки, което е отразено в Библията:

„Цар Птоломей Филопатер — до жителите на Египет... Те (евреите), по природното си злонравие, отхвърляйки доброто и теглейки винаги към злото, след като показаха явно своята враждебност към нас, те еднички от всички народи упорно се противят... и не искат да изпълнят нищо справедливо... Затова, като се убедихме, че те при всеки случай питаят против нас неприязнени замисли, и като предвиждаме, че кога и да е..., ние ще имаме зад себе си в лицето на тия нечестивци-предатели и люти врагове, заповядваме: Оковете веднага... в железни вериги тия люде... за наказание, безмилостно и позорно, достойно за такива зломисленици.“ [3 Мак. 3:9, 16, 13, 17, 18]

Този указ е посрещнат с всеобщ възторг и спонтанни народни празници по цял Египет:

„Навред, дето дойдеше тая заповед, у езичниците^[2] се уреждат народни гощавки с радостни викове, като че вкоренилата се отдавна в душите вражда сега дързостно се показваше.“ [3 Мак. 4:1]

„Скитащото племе“ обаче подкупва чиновниците и заповедта не се изпълнява. Ликуването на египтяните и гърците се оказва преждевременно, а броят на еврейските общини край Нил продължава да нараства.

През 195 г. пр.н.е. Юдея е присъединена към царството на Селевкидите (гръко-македонска държава на територията на Сирия). В Йерусалим е построено модерно училище и стадион, а цар Антиох IV Епифан решава през 168 г. пр.н.е. да провери богатствата на Йерусалимския храм.

Открити са огромни суми пари, за които жреците твърдят, че са собственост на „вдовици и сирачета“. Според Библията част от тях или по-точно 77 тона злато и сребро са конфискувани като укрити от данъците средства.

Това изчерпва търпението на хасидите (благочестивите), и те започват терористични действия, които по-късно прерастат във всеобщо въоръжено въстание (165–155 г. пр.н.е.). Обявена е тотална война срещу всички народи, гражданите на които поголовно се избиват и ограбват. Разрушават се библиотеки, театри, училища и цели градове. Културата и изкуството стават мръсни думи за тълпата неграмотни фанатици, които се насъскват и ръководят от петимата братя Макавей (чукове^[3]).

Ето как са описани в Библията тези събития:

„Иуда Макавей... нека ви бъде началник... и да воюва с народите. Съберете... всички изпълнители на закона и отмъщавайте... Отдайте заслуженото на езичниците и бъдете внимателни към закона.“

„[И] премина по градовете на Иудея, и изстреби там нечестивите.“

„И дойдоха до Ефрон. Това беше голям град, доста укрепен на пътя. И града се предаде^[4] в ръцете му и изби той всичко мъжко с острия си меч и разруши града до основи; взе плячката му и мина през града по убитите.“ [1 Мак. 2:66-68; 3:8; 5:46, 50, 51]

Да, чуковете-макавей триумфално преминават през градовете по мъртвите и стигат даже до Антиохия (столицата на царството), където „... веднага се пръснаха из града, като умъртвиха в оня ден... до 100 хиляди... И запалиха града, взеха... много плячка... и се върнаха в Йерусалим.“ [1 Мак. 11:47, 48, 51]

Закона на Моше се спазва най-стриктно, и Господа, Бога Израелев ги възнаграждава. Възползвайки се от борбата между Сирия и Рим, през 142 г. пр.н.е. Иудея се обявява за независима държава.

Начело застава първосвещеника-жрец, който се провъзгласява по-късно и за цар. Това е една типична теокрация, която започва серия от нови войни с всички околни народи, като навсякъде в завладените територии се унищожават гръко-европейската цивилизация и се налага юдейския религиозен фанатизъм с патологичната си омраза към културата, изкуството и науката като цяло.

[1] Редовно във финикийските храмове се принасят в жертва на боговете деца, което в определени периоди се е правило и в Израел от някои секти. ↑

[2] Езичници са всички гои — гърци и египтяни. ↑

[3] Оттук идва и чукът като ритуална масонска принадлежност, както и върху; лениновият юдо-съветски герб. ↑

[4] Доброволно. ↑

ГЛАВА 3
„КОГАТО РИМ БЪДЕ РАЗРУШЕН, ИЗРАЕЛ ЩЕ БЪДЕ СПАСЕН“
— ОСНОВНАТА ЦЕЛ НА ПЕТТЕ РАЗНОВИДНОСТИ НА
ЮДАИЗМА — САДУКЕИ, ФАРИСЕИ, ЕСЕИ, ЗИЛОТИ И ЮДЕО-
ХРИСТИЯНИ

„Когато Рим бъде разрушен, Израел ще бъде спасен.“

Талмуда, Obadiah.

„Християните не строят жертвеници, статуи и храмове; вместо този признак за общността на култа, за тях е уговорката за скритото, тайно общество.“

Целс, II век

„Всъщност защо те (юдео-християните) се стараят по всякакъв начин да скриват и да превръщат в тайна за другите това, което те почитат, когато похвалните дела се вършат обикновено открито, а се скриват само престъпните?... Защо те не се осмеляват открито да говорят и свободно да провеждат своите събрания?“

Муниций Феликс, III век [цитиращ свой съвременник]

„В Римската империя също се подвизава опасна революционна партия. Тя подкопава религията и всички основи на държавата; тя няма отечество, а е интернационална, тя се

разпространява по всички провинции... Тя дълго води тайна, подмолна работа... Тази партия на преврата е известна под името християни.“

Енгелс

„Тези «набожни» приятели на евреите вероятно са болшинството от езичниците, които се присъединяват към юдейството. Най-вече от тях първоначално трябва да се набират членовете на християнските общини... Във всеки случай общите трапези и системата на взаимопомощ представляват най-здравата спойка на християнските общини.“

Кауцки

„Защото юдеите искат личби (чудеса) и елините търсят мъдрост, а ние проповядваме Христа разпнатия, който за юдеите е съблазън, а за елините безумство.

Ала Бог избра онова, що е безумно на тоя свят, за да посрами мъдрите.

Бог избра онова, що е от долен род..., що е нищо, за да съсипе онова, що е нещо.

Защото мъдростта на тоя свят е безумство пред Бога (господа Израелев)“

*Шаул от Тарс (Савел, или апостол Павел)
Новия Завет [1Кор. 11:22, 23, 27, 28; 3: 19]*

Римската република обединява по-голямата част от Европа и възприема гръцките идеали за културата, свободата и прогреса. Навсякъде се въвежда ред и законност, строят се пътища, водопроводи, бани и нови прекрасно устроени градове.

През 146 г. пр.н.е. латинските войни разрушават главния враг на цивилизованите народи — североафриканското пиратско свърталище

Картаген, заедно с неговите храмове, където редовно се извършват човешки жертвоприношения, предимно на деца.

Римските легиони, водени от Помпей през 63 г. пр.н.е. превземат Йерусалим, другия голям неприятел на Европа, и превръщат по-голямата част от държавата на юдейските религиозни фанатици в Римска провинция — Палестина, а останалите области във васално „царство“ — Иудея. Нейният „цар“^[1] и първожреца започват да се назначават от Рим, което автоматично ги лишава от легитимност пред евреите и цялата власт се поема от Синедриона.

Той се състои от 71 души, начело с двама ръководители — председател (наси) и върховен съдия. Неговите заповеди са закон за хилядите общини на „скитащото племе“, пръснати по целия тогавашен свят. Чрез своите синагоги те редовно плащат данъци, но също и влагат свободните си капитали в храма, който става и първата Световна банка. Така в нея се събират огромни суми и концентрира една извънредно голяма икономическа мощ, контролирана от Синедриона.

По този повод в своята реч пред Римския сенат през 59 г. пр.н.е. Цицерон заявява:

„Тъй като парите на евреите година след година се изнасят от Италия и всички провинции за Йерусалим, Флак забранява да се изнасят за Йерусалим пари.“

Живеещият по същото време гръцки географ Страбон предупреждава:

„Евреите населяват почти всички градове в света, и е трудно да се намери място, където да ги няма и където те да не господстват (финансово).“

Особено силна община на „избрания народ“ има в Рим. Тя откупва всички роби-юдеи и според Цицерон нейното влияние се чувства даже и на Форума^[2], където често организира освиркване на неудобните за нея политици.

Така чрез широкото използване на своите агенти и платени клакьори Синедрионът корумпира и дискредитира демокрацията като морално понятие, с което неизбежно проправя и пътя на диктатурата и цезарите.

Цялата мафиотска структура става изключително опростена. Сега тя се състои само от три звена — храма (Световната юдейска

банка), правителството (Синедриона) и синагогите, които са местните ръководни центрове за хилядите общини, пръснати навред по Европа, Азия и Африка.

Най-много представители на „скитащото племе“ има в най-големите и процъфтяващи градове на империята — Рим, Александрия и Антиохия, а извън границата във Вавилония. Така се създава един безотказно действащ механизъм за движение на капитали, информация и агенти, обхващащ целия античен свят.

По какви причини богатите и преуспяващи евреи стават главните врагове на Рим? Това е комплекс от културни, расови и религиозни различия. Както видяхме, техният начин на живот и възгледи са точно противоположни на елино-европейската цивилизация и само непрекъснатата атака към последната може да ограничи влиянието ѝ върху населението на империята и дори върху самите евреи.

От друга страна според Тората „борещото с се с Бога племе“ трябва да мрази всички народи, да руши светилищата им и да води непрекъснатата, перманентна, война за завладяването на света.

Не Рим, а Йерусалим — това е лозунгът, под който започва страшната борба с империята, продължила столетия и довела в крайна сметка до разрушаването и на двата града.

През първите 100 години от римското господство между евреите се оформят пет разновидности на юдаизма, които преследвайки една обща цел — завладяването на света, сочат различни пътища за нейното постигане. Подкрепяни от различни социални групи, те оформят пет партии, които ожесточено спорят, а понякога и силно обтягат отношенията помежду си.

Това са жреците-садукеи, „другарите“ фарисеи, терористите зилоти, „пролетариите комунисти“ есеи и юдео-християните.

1) Садукеите са най-влиятелните жреци и богатите търговци, живеещи от и около храма. Материалисти в своята същност, те отричат възкресението на мъртвите и смятат, че човек живее един път на тази земя и само от него, от волята му зависи как ще прекара своето кратко време на този свят.

Душата е смъртна, както и тялото, а единственият закон е писаният, Тората. Устният е неточен, позволява различни тълкувания, затова се отхвърля изцяло. Контролирайки световната еврейска банка (храма), те са привидно склонни за временни компромиси с римската

власт, докато тайно и подмолно рушат финансите на империята. „Изчезват“ след опожаряването на храма през 70 г. от н.е.

2) Другарите фарисеи, както последните се обръщат един към друг (chaberim), са наследници на религиозните екстремисти, които под ръководството на Чуковете унищожават елинизма в Иудея.

Строго спазвайки писания закон (Тората), те са фанатични последователи и на много по-крайния, устен закон (Талмуда), който се пази, предава и тълкува само от избрано малцинство водачи, наречени равини. Според Карл Кауцки: „Те могат да докажат всичко, стига да имат достатъчно хитроумие и памет, за да научат наизуст всички закони и да са в състояние да ги цитират, когато потърбва. Към това се свежда равинската мъдрост“^[3] Постепенно завземат синагогите и се налагат като мнозинство в Синедриона. След разрушаването на Йерусалим по време на второто голямо еврейско въстание (132–135 г.) стават пълновластни господари на цялото еврейство.

Фарисеите винаги са вярвали, че загиналите в името на завладяването на света израелци ще възкръснат, че душата е вечна, а живота зависи както от силата на волята, така и от чудото, което се състои в появата на — дългоочаквания нов Месия. Той трябва да изпълни Тората, като предаде цялата земя на „избрания народ“.

Контролирайки почти две хилядолетия световната юдейска мафия, те постепенно завладяват най-големите банки, международните информационни агенции, гигантските мултинационални компании и де факто цялата световна икономика. Днес с парите на фарисеите се „избират“ правителствата и народните депутати в абсолютно всички европейски и американски юдео-демокрации, инфилтрирани над 90% от масони, марани и явни евреи.

3) Следващата партия, която се появява, е тази на зилотите (усърдните), създали огромна терористична организация, чиито членове са известни като галилейските разбойници.

Това са и най-крайните фундаменталисти на юдаизма. Тяхната доктрина е близка до тази на фарисеите по отношение на устния, таен закон, като едновременно отхвърлят всякакви, даже и временни компромиси с народите. Всеки гой е враг, който трябва незабавно да бъде унищожен. Предвождат еврейски бунтове в Юдея, Кипър, Египет, Сирия и Либия, като изчезват след второто голямо юдейско въстание

през 132–135 г. ръководено от сина на Червената звезда, Бар Кохеба (Кобха).

Клон на зилотите е сектата на сикариите (камите), обединила още по-крайни терористи, които нападат, избиват и ограбват чужденците в Юдея в продължение на столетия. По-късно „техните“ методи възприемат асасините^[4], терористите-анархисти и строителите на Третия Израел.

4) „Пролетариите-комунисти“ есеи^[5] са четвъртата разновидност на юдаизма, родила впоследствие както юдео-християнството, така и марксизма на Мордохай Леви (Карл Маркс).

Това са тайни общини с тайни книги, които никога не са прекъсвали връзките си с Йерусалимския храм и официалното юдейство. За техен създател се смята „учителя на справедливостта“, осъден и екзекутиран през 64 година пр.н.е., който трябва да възкръсне в деня на Страшния съд.

Вярата в покаянието, в безсмъртието на душата и всекидневното ритуално потапяне във вода, както и тайните вечери са „изключителни“ съвпадения между първите юдео-християнски общини и тези на есеите, чиято свещена книга също се казва „Нов завет“.

Общ труд, обща собственост и обща трапеза са основните принципи, на които се изграждат есейските селскостопански комуни. Техните членове нямат нищо свое — даже дрехите, които носят, са притежание на всички. Колективното домакинство и общия казан водят до отричането на брака и открива две възможности — манастирски начин на живот без жени или свободните полови връзки с цел създаване на потомство. И двете форми са съществували при есеите, а по-късно и при първите юдео-християни, като безбрачието заляга в обета на монасите и католическото духовенство, а свободната любов се пропагандира по-късно в комунистическия манифест.

Проповедниците Йешу от Назарет (Исус Христос) и освещаващия с вода Йоханан Абатбал (Йоан Кръстител) са били също под тяхно влияние, а най-вероятно и бивши есеи^[6], напуснали по някакви причини тези древни кибуци^[7].

След разгрома на Първото голямо юдейско въстание през 70 г. есейските комуни са унищожени, а оцелелите им членове се присъединяват към близкото до тях учение на юдео-християните.

Петата разновидност на юдаизма са „обрязаните по дух“ юдео-християни, които произхождат от есеите и се появяват най-късно.

Сина на бедния назаретски^[8] дърводелец Йосиф — Йешу^[9] събира група свои последователи и подобно на многото скитащи пророци, обикаля страната, като лекува, прави чудеса и проповядва своите възгледи.

„Евреите остават равнодушни към проповедите..., тъй като не намират нищо ново в етичното учение... на Йешу. Същите идеи, но значително по-рано, се срещат в ученията на Исай и Амос, а по-късно и у Илел. Те не могат да признаят Йешу за машиях и богочовек.“ [Шалом, с. 114]

Самия Иисус потвърждава, че е верен на еврейския бог и на юдейския закон:

„Не мислете, че съм дошъл да наруша закона (Тората) или пророците; не да ги наруша съм дошъл, а да ги изпълня“ [Мат. 5:17]

А изпълнението им е създаването на всемирно еврейско царство, където Юда „ще се ползува с имота на народите и ще се слави с тяхната слава“ [Ис. 61:6]

„Не е ли писано: Домът ми (Йерусалим) ще се с нарече дом молитвен за всички народи?“ [Марк. 11:17]

Неговите ученици, които са и първите пропагандатори на християнството, също с нетърпение очакват това събитие.

Апостолите не могли да се освободят от погрешния възглед на своите съотечественици върху делото на Христа. В лицето на Месия, както и мнозинството евреи, те били готови да видят земен могъществен цар и Неговото царство си представяли не като духовно благодатно царство, а като видимо земно, в което избраният еврейски народ ще има привилегировано положение. Че такова царство очаквали апостолите се вижда от въпроса, с който те се обърнали към своя Учител, придружавайки Го на Елеонската планина:

„В това ли време, Господи, възстановяваш царството Израилево?“ [Деян 1:6] [История на христовата църква т. I с. 27]

На което Иисус отговаря:

„Ще ми бъдете свидетели в Йерусалим и в цяла Иудея и Самария и дори до край-земя.“ [Деян 1:8]

Верен на закона, Йешу обича своя народ, и мрази всички гои. В Евангелията е описан случай, когато една сирийка чула за неговите

чудеса, го моли за помощ. Неговия отказ е пределно ясен „Защото не е добре, да се взима хляба от чадата (евреите) и да се хвърля на псетата (гоите)“ [Марк. 7:27]

И добавя: „Защото спасението е от юдеите“, а който не е с мен (тях) той е против мен (тях). [Йоан 4:22; Лук. 11:23]

Според него световното Израелско царство ще се изгражда не с любов, а с меч: „Не мислете, че дойдох да донеса мир на Земята; не мир дойдох да донеса, а меч!“ [Мат. 10: 34]

И действително, непосредствено преди да бъде арестуван, Исус нарежда на своите ученици да закупят мечове и ножове. Но те са предадени от Юда.

Заловен от римляните, пророка е осъден като бунтовник. Но може би той най-искрено е желал да загине като герой, подражавайки на „учителя на справедливостта“, умрял също от насилствена смърт и очакващ своето бъдещо възкресение?!

От друга страна, в своите проповеди Йешу често нарушава табутата на юдаизма и се обявява против част от неговите постулати, като например злоещото „око за око, зъб за зъб“.

Той смело обвинява жреците за тяхното двуличие и алчност пред всички в храма, който Садукеите са превърнали според него „във вертеп“.

Йешу отива при най-бедните, най-презрените^[10] и най-угнетените, на които дава единственото, което може — вяра, надежда и любов.

И именно за това е мразен от първожреца и висшето духовенство, които на съдебния процес категорично настояват новия пророк да получи най-тежкото и позорно наказание — разпъването на кръст, с което, след известно колебание, римският прокуратор на Палестина — Пилат се съгласява.

При екзекуцията на гърдите му е поставена табела с надпис „Цар Юдейски“, а на главата му трънен венец.

И най-вероятно само след няколко поколения Йешу щеше да бъде напълно забравен, ако не беше се явил истинският създател и разпространител на християнството Шаул от Тарс, наричащ се апостол Павел или Савел. Богат и образован евреин, чиито родители са закупили римско гражданство, този изключително прозорлив фарисей вижда пръв в новото учение едно много силно оръжие срещу Рим и

европейската култура като цяло. Той споделя своя замисъл с бившият си учител и особено влиятелен член на Синедриона — Гамаил, и лесно го спечелва за своята кауза, въпреки съпротивата на Садукеите, с които започва открита война. Още по-интересни са силно обтегнатите отношения на Шаул с брата на Исус — Яков, който по наследство е взел властта в първата християнска община в Йерусалим, както и с учениците на Йешу, между които той въобще не е бил и никога не е имал възможност да слуша своя „учител“.

Главна причина за тези противоречия е неговото убеждение, че петото учение трябва да се наложи на народите на империята, за да се откажат те от своите богове, своята култура и национални традиции, след което лесно ще възприемат юдейските обичаи, еврейските имена и свещената книга на Господа, бога Израелев — Библията.

Всички предишни опити за разпространяването на юдаизма предимно между господстващата класа на „езичници“ са имали ограничени успехи^[11], поради обрязването и налагането на 365 безсмислени табута, следователно те трябва напълно да се премахнат за гоите. Достатъчно е последните да бъдат „обрязани по дух“, за да станат слуги на Израел и неговия зловец бог.

И Шаул тръгва през 37 година по синагогите на Мала Азия, Гърция, Македония и Рим да създава новите християнски общини. Редовите членове са предимно бедняци, скитници и разбойници, които получават в тези убежища безплатна храна, дрехи и възможност да се укриват от закона.

Ето как самия Шаул (апостол Павел) описва първите юдео-християни:

„Нито блудници, ни идолослужители, ни прелюбодейци, ни мъжеложници (хомосексуалисти), нито крадци, ни пияници, ни грабителите ще наследят царството божие, и такива бяхте някои от вас“ [1 Кор. 6:9-11]

От друга страна между тази сбирщина непрекъснато настъпват скандали и взаимни измами:

„Защото всеки бърза да изяде преди другите своята вечеря. Тъй че един остава гладен, а друг се опива.“ [1 Кор. 11:21]

„Защото има мнозина и непокорни, празнословци и измамници, особено между обрязаните (евреите)... Те развалят цели домове...

заради гнусна печалба..., (те) са лъжци, Зли зверове, лениви търбуси“ [Тит 1:10-12]

Това са точни копия на есейските комуни, където всеки новоприет член трябва предварително да предаде целия си имот и всичко, което притежава. Ако някой укрие част от парите си, той бива отровен: „Един мъж... като продаде имот, скри от стойността... падна и издъхна... И жена му... издъхна“ [Деян 5:1, 2, 5, 7, 10]

При натрупване на повече средства, те се изпращат в Йерусалим: „Тогава учениците решиха... да пратят помощ на братята (евреи), които живееха в Иудея и това сториха, като пратиха събраното“ [Деян 11:29, 30]

Ръководителите на тези общини, апостолите, пророците и авторите на първите християнски книги са изключително фанатици-юдеи, които мразят Европа и културата като цяло.

Те ненавиждат изкуството, красотата и всичко прекрасно, създадено от белите народи.

„В Атина (Шаул-Павел) възмущаваше се духом, гледайки този град, пълен с идоли (статуи).“ [Деян 17:16]

Същите са не само врагове на цивилизацията, но и верни служители на еврейския закон-тората, което са забелязали най-големите: умове на Рим: Тацит, Плиний и Светоний смятат християнството за „вяра празна и безумна, ново зловредно и пагубно суеверие“, а Лукиан (латинския Волтер) нарича привържениците на новото учение „глупци и излъгани хора“.

Първите християни са били предимно чужденци и то главно от „скитащото племе“, заради което не са обичани от народа. Това е едно „скрито, тайно общество“, една „опасна революционна партия“ без отечество, ръководена от юдеи и съставена от „набожни приятели на евреите“, която е правила своите секретни събрания, най-често през нощта на гробищата или в Римските катакомби даже и когато не са преследвани. Така същите всяват масов страх и недоверие, поради което през 98 г. са имали общини само в 42 селища, до 180 година — в 74, а до 325 година — в не повече от 550. Даже в момента на насилственото налагане на християнството за държавна религия от император Константин през 335 година, техните последователи са само една петнадесета от населението на западните провинции и една дванадесета от това на източните.

Според „Историята на християнската църква“ „на първо време“ езичниците не преследвали християните. Те гледали на християнството като на секта, възникнала в иудейството. Иудейството пък било позволена религия в римската държава. „Под етикета на иудейската религия и християнството се ползувало със същото право... Към позволените се отнасяли всички национални религии, които изповядвали известни народи и съществували в определени страни.“ [История на христовата църква, т. I, с. 60, 62]

Ситуацията коренно се променила след опожаряването на Рим през 64 година. Според Тацит преведеното официално полицейско разследване посочва за подпалвачи и подстрекатели юдео-християните и даже „жертва на това гонение станали великите апостоли Петър и Павел“^[12]. [История на христовата църква, т. 1, с. 65-66]

„Простият народ ненавиждал християните, защото... имал представа за християните като за люде развратни и престъпни... Християните се събирали в скрити места... Обвинявали християните... че на тези събрания те се предават на разврат и пр.

Образованите езичници по свои съображения, също ненавиждали християните. Към християнството те се отнасяли с недоверие поради факта, че то излязло от Иудея, страна, която не се отличавала ни с наука, ни с изкуство, ни с философия. Затова образованите езичници и особено философите от различните школи наричали християните суеверници, мечтатели, фантазори, «хвърчащи във въздуха» и др.

Но против християните излязло и самото римско правителство, което съзряло в лицето на християнското общество опасност за самата държава... Правителството твърдо вярвало, че ако римската религия бъде поколебана, ще падне и самата държава. Човек можел лично да не вярва в боговете, можел да ги презира, но всеки истински римлянин бил длъжен да участва в установените жертвоприношения и церемонии...

Християнството пък отричало всички религии и само себе си сочело за абсолютна истинска религия, която трябвало да обхваща целия свят и всички народи...

Вследствие на това правителството гледало на християните като на политически престъпници, които отхвърляйки отечествената религия, в същото време подкопават държавния строй.

До половината на III век гоненията срещу християните се отличават с това, че в тях широко участие вземали народните маси, при което възбуждението на тълпите има стихийен характер... От половината пък на III век начело на гоненията срещу християните застава самото правителство.“ [История на христовата църква, т. I, с. 61-64]

Най-добрите римски императори издават укази, осъждащи „безбожието и възприемането на юдейските обичаи“, против тайните общества и за ограничаване на „суеверията“, насочени главно срещу юдео-християните: Траян (98–117), Марк Аврелий (161–180), Сентимий Север (193–211), Деций Траян (250), Валериан (53–260) и Диоклетиан (284–305).

Но трябва специално да се отбележи, че тези административни мерки са прилагани много рядко, и то само към отделни проповедници с най-крайни екстремистки възгледи, грубо нарушили законите на държавата.

Едва през първата половина на II век отношенията между християните и правоверните юдеи се изострили... по силата на политическата обстановка в Римската империя.

През 132 г. избухнало ново въстание в Юдея, начело на което застанал *Симон бен Косеба* (бар Кохба)... Палестинските християни отначало се присъединили към въстанието... В 135 г. римляните влезли в Йерусалим. Бар Кохба бил убит.

Разгромът на още едно юдейско въстание принудил ръководителите на повечето^[13] християнски общини окончателно да скъсат с юдаизма (още повече, че същият е официално забранен от император Адриан през 135 г.)

Но както обикновено става религиозните съображения тясно се преплели с политическите интереси: християнските старейшини и епископи търсели път за примиряване с държавната власт... защото... можело да ги възприемат само като метежници, които трябвало да бъдат гонени и преследвани. [Тайните писания на първите христ. с. 139-140]

Следователно, до 135 година християнството е де факто юдео-християнство, едно от петте течения на юдаизма.

Но и след това в него се води непрекъснатата борба за надмощие между „обрязаните по дух“ (гоите) и „обрязаните по плът“ (евреите).

Пълната победа на „обрязаните по дух“ обявява едва през 335 г. император Константин, поради което през целия този период ще наричаме условно християните юдео-християни.

(За сравнение ще посочим времето от създаването на шестото юдейско течение — комунизма на Мордохай Леви)

(Карл Маркс) до 1937 г. когато Йосиф Сталин скъсва също всички връзки с „обрязаните по плът“, като избива или изпраща много от тях в сибирските лагери на смъртта.)

Постепенно общините се променят и загубват своята есейска същност. Общите вечери остават само като ритуал или безплатна храна за най-бедните, а задължителното предаване на целия имот е заменено с отпускане на доброволни дарения или завещания след смъртта на богатите.

С различни средства към тях, подобно на масоните, се привличат много заможни граждани, които започват да влияят активно в управлението на империята.

Най-големият им успех е преврата на Константин^[14], който с парите на „избрания народ“ и на техните агенти — юдео-християните, взема властта в Рим и насилствено налага християнството за държавна религия през 335 г. въпреки съпротивата на девет десети от населението. Този акт е началото на системното унищожаване на културата на Европа, която се променя коренно до края на века. Тълпи от фанатизирани отрепки разбиват така омазните на Шаул (Павел) и другите юдеи статуи, картини, храмове и дворци, горят библиотеки и унищожават всичко, съградено в продължение на хилядолетия. И разбира се, градовете западат, баните, театрите и библиотеките изчезват, а елинския култ към културата, красотата и чистотата е заменен с еврейските идеали — религиозният фанатизъм, неграмотността и мръсотията, защото интелигентността и грижите за тялото са смъртен грях за господата, бога Израелев.

Следващите императори продължават започнатото дело. Грациан (375–383) изхвърля статуята на богинята на Победата от Римския сенат.

Теодосий „Велики“ (379–395) обявява изповядването на римската и гръцка национални религии за политическо престъпление и държавна измяна, нещо което не си позволяват даже юдео-болшевиките в Съветска Русия.

Но трябва специално да отбележим, че още Константин „Велики“ откъсва, за съжаление само формално, християнството от юдаизма, като нарушава 2 от 10-те заповеди на бога, господата Израилев. Това той налага и узаконява чрез свиканите от него църковни събори като задължителни догми.

Втората „божа“ заповед, която гласи „да нямаш други богове освен мене“ е отменена от Първият Никейски събор през 325 г., където Исус Христос е обявен за Син Божи, тоест за втори бог. Абсолютната юдейска забрана за всяко изкуство „никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята и що е във водата и под земята“ е също премахната и иконите на светците, на Исус Христос и на самият бог-баща покриват църквите от пода до тавана.

Четвъртата заповед — „помни съботния ден“ като почивен е заменен с неделята, древния арийски празник на слънцето, което „скитащото племе“ възприема вече като обявяване на открита война.

Основната цел на Йешу и Шаул, изграждането на световното еврейско царство на земята, също е подменена с царството божие, което за по-сигурно е изпратено горе на небето. Емблемите на юдео-християнството — рибата и шестолъчната звезда на Давид са заменени през V век с кръста, който заедно със свастиката и суувастиката е един от най-древните и свещени символи на арийците.

От този момент юдео-християнството може да се нарече вече християнство, а еврейското ръководство на църквата губи окончателно своята власт и се заменя с представители на други народи.

Едновременно с това се извършва и прередактиране на Новия завет, като от десетината съществуващи Евангелия в него остават само четири, и то след сериозна корекция на проюдейските текстове. По-голямата част от наличните християнски ръкописи са обявени за неканонични, а някои и направо забранени като „фалшиви“.

След разгрома на елинската култура, фанатиците започват да преследват и своите родители-евреи. Но те си остават „обрязани по дух“ и са свършили своето пъклено дело — Рим е опустошен от варварите, а Европа открита за навлизането на жълтите орди на хуните, които ограбват, опожаряват и разоряват половината от континента.

В резултат на всичко това, културата е върната с 1500 години назад в тъмните векове, защото християнството дефакто си остава

юдаизъм, една негова нова сектанска форма, която има с последния само отделни различия в някои от догмите.

За тях Шаул от Тарс (апостол Павел) казва:

„Защото не онзи е иудеин, който е такъв по външност, нито онова е обрязване, що е външно, върху плътта; а онзи е иудеин, който вътрешно е такъв, и онова е обрязване, що е в сърцето, по дух, а не по буква.“ [Рим 2:28, 29]

„Защото иудеите искат личби (чудеса), а елините търсят мъдрост, а ние проповядваме Христа разпнатия, който за иудеите е съблазън, а за елините — безумство. Ала бог (Израелев) избра онова, що е безумно на този свят, за да посрами мъдрите; Бог избра онова, що е от долен род..., що е нищо (евреите), за да съсипе онова, що е нещо (Гърция, Рим).

Защото мъдростта на този свят е безумство пред бога (господа Израелев).“ [1 Кор. 1:22, 23, 27, 28; 3:19]

Съвременната еврейска история коментира по следния начин християнската религия:

„Основните принципи на християнството са заимствани от юдаизма. Привържениците на тези принципи и идеали трябва да се освободят от наследството на «езическите» си предци^[15], толкова различни от традициите на древния Израел. Векове народите на Европа се колебаят между тези две мощни тенденции...“ (Шалом, с. 166)

От момента на скъсването на християните с Израел през IV век се появяват стотици еврействащи секти, създавани и финансирани от юдеи. Такива са арианите обявяващи Исус за месия, а не за бог, изгарящите иконите иконоборци, отхвърлящите неделята съботяни, водените от приятеля на равините Лютер реформатори, жидовстващите в Търново и Новгород (1471) и много други, целящи единствено разгрома на антиеврейски настроения апарат на църквата, първенството на Стария завет пред прередактирания Нов и в крайна сметка, налагане традициите на древния Израел над националните култури на белите народи.

Техен плод е голямата еврейска жътва — религиозните войни през 16 и 17 век, предизвикани от „реформаторите“ и унищожили две трети от населението на Германия и голяма част от това на Франция,

задържали Възраждането с почти един век и разделили Западна Европа на два враждуващи още дълго време лагера.

Но нали и самия Йешу (Исус) е казал:

„Не мислете, че дойдох да донеса мир на земята. Не мир дойдох да донеса, а меч!“^[16]

[1] По-точно има статут на управител. ↑

[2] Главният площад на Рим, където в продължение на стотици години се вземат най-важните политически решения чрез т.нар. пряка демокрация. ↑

[3] И тази на еврейските адвокати, новите национални герои на САЩ „според юдейския“ Холивуд. ↑

[4] Секта от убийци-наркомани, действала векове в Арабския халифат и поддържала тесни връзки с юдеите. ↑

[5] Набожните, благочестивите — иврит. ↑

[6] В живота на Исус Христос, подробно описан в евангелията, се губят 10 г., през които бившият дърводелец подробно изучава Стария завет и даже спори по-късно с жреците от храма. ↑

[7] Кибуци — широко разпространени селскостопански комуни в днешен Израел. В тях земята, машините и жилищата са обща собственост, в столовата се раздава „безплатна“ храна, а децата се отглеждат в детски градини. ↑

[8] Назарет — град в Юдея (Палестина). ↑

[9] Наречен след смъртта му Исус Христос. Роден през 4 г. пр.н.е. езекутиран през 30 г. от Н. е. ↑

[10] Някои от тях са били много богати (Ливий), но са презирани за това, че са събирачи на данъци и мита за римската власт. ↑

[11] По времето на император Клавдий (41–54 г.), фарисеите и садукееите примамват царицата на Абедианското царство в Северен Ирак, заедно с приближените ѝ, да приемат юдаизма и го превръщат в своя колония и съюзник срещу Рим. ↑

[12] Петър (Симон, Кифа) е апостол на „обрязаните по плът“ евреите), а Павел на „обрязаните по дух“ (гоите). ↑

[13] Без чисто еврейските християнски общини, които остават верни на юдаизма и се наричат назаряни, евионити, евионити-гностици и др. ↑

[14] При завземането на властта император Константин е бил привърженик на еврействащите ариани, които не са признавали Исус за бог. По-късно се отказва от тях и даже ги осъжда и анатемосва на I-вия Никейски събор, с което и скъсва връзката си с юдеите. ↑

[15] Културата на Елада и Европа. ↑

[16] Виж приложения 5, 6, 7, 8 ↑

РАЗДЕЛ III

ТАЙНОТО ПРАВИТЕЛСТВО НА ТАЙНИЯ ИЗРАЕЛ

„Векове наред евреите от всички страни получават ежегодни указания от нас на Синедриона.“

Шалом, с. 146

Император „Веспасиян не разбира, че замислената от Йоханан школа е нещо много повече от обикновено заведение (академия)...

След време Йоханан бен Закай основава и Синедрион по подобие на Йерусалимския...“^[1]

Шалом, с. 111

ГЛАВА 1

РАЗРУШАВАНЕТО НА ВТОРИЯ ХРАМ И „АКАДЕМИЯТА“ В ЯВНЕ.

Еврейските общности в Египет, Вавилон, Арабия и Рим, както и евреите в Йеудея, търсят съвети и указания от Явне.

Шалом, с. 113

„Той (император Клавдий) изпъди евреите от Рим и за това, че непрекъснато създаваха смутове...“

Плиний Млади (64–114 г.), — из „Живота на Цезарите“

„Тези, които бяха станали ненавистни заради техните срамни дела и които простолюдието наричаше християни... Начало на това название даде Христос, който по времето на император Тиберий бе осъден на смърт от прокуратора Понтий Пилат, а потушеното тогава суеверие избухна отново не само в Юдея, където това зло се зароди, но също така и в столицата, където всичко ужасно и позорно се съсредоточава отвсякъде и намира множество привърженици. И така, най-напред бяха хванати онези, които изповядваха публично тази вяра... като ги признаха за виновни не само за пожара (подпалването на Рим през 64 г.), но и за ненавист към човешкия род.“

Тацит, „Анали“, книга X

Намесата на юдейството в живота на Римската република започва далеч преди завладяването на Палестина. Според историческите данни първото им изгонване от Рим става още през 139 г. пр.н.е.

По-късно, по време на триумвирата на Помпей, Крас и Цезар, последният е подкрепен от еврейството и взима властта, като се обявява за първия император. Причината за избора е много проста — Помпей завоюва Йерусалим след тримесечна обсада и изпраща много негови жители в робство, а Крас става най-богатият човек, след като конфискува 500 килограма злато от Храма, или по-точно от Световната юдейска банка, За награда от Цезар „борещия се с Бога народ“ получава специални привилегии, особено в Египет.

Въпреки това фарисеите и зилотите започват война срещу римляните, като непрекъснато редуват терористични акции с открити въстания.

Особено голям бунт избухва през 4 г. пр.н.е., ръководен — от Иуда, създателят на третото направление в юдаизма — това на зилотите, и извършено в тесен съюз с фарисеите. Разгромен е от известният пълководец Вар, който разпъва на кръст 2000 метежници в

годината на раждането на Исус Христос (Йешу от Назарет). Същият Иуда вдига и втори бунт през 6 г. от н.е., когато цяла Юдея е поставена под пълно римско управление и се започва преброяване на населението, с цел събирането на задължителните данъци и такси.

Подкрепен от фарисея Садук, той организира мащабна терористична война, която продължава около две столетия.

„Скитащото племе“ прониква и в Рим, откъдето отново е изгонено от Тиберий (14–37 г.) заради широко практикуваното мошеничество.

По време на следващия император — Калигула (37–41), в Александрия започват масови погроми срещу юдеите. Издава се указ, според който последните са завладели най-добрите части на града, и от този момент са задължени да живеят само в един отделен квартал, т.е. създава се първото в историята гето.

Всички синагоги са разрушени, затворени или превърнати в храмове, а жителите на Александрия опожаряват над 400 еврейски къщи, с което спечелват временно и войната с Юда.

Даже кроткия и миролюбив император Клавдий (41–54 г.) е принуден отново да прогони „скитащото племе“ от столицата заради предизвиканите от тях безредици.

Големият бунт срещу империята започва по времето на Нерон (54–68 г.). За тази цел жена му, Попея Сабина предварително е завербувана от равините и става ревностна юдейка.

Сигналът за въстанието е подпалването на Рим през 64 г. когато евреите, с помощта на юдео-християните успяват да опожарят десет от четирнадесетте квартала на града. В огъня са унищожени безброй безценни паметници на гръцката и римската цивилизации, и стотици хиляди граждани остават на улицата.

Големият метеж обаче избухва малко по-късно, когато едно ново събитие привлича и последните, все още колебаещи се фарисеи и садукееи. Прокуратора (управител) на Иудея, Флор, решава през 66 г. да инспектира храма, по-точно световната еврейска банка, за да я обложи с полагащите се държавни данъци. Това вече не може да се преживее от религиозните фанатици, които преди това, въпреки своите убеждения, приемат гръцките и римски статуи, картини, стадиони, театри, бани и училища, осеяли градовете на Палестина.

Вдига се цялото еврейство и обсажда малобройния гарнизон в Йерусалим. Римляните се предават при условие, че живота им бъде пощаден. Въпреки това всички, включително жените и децата, са убити по най-жесток начин.

Въстанието в Палестина е подкрепено с юдейски бунтове в Египет и Сирия, които са смазани самостоятелно от местното население. Омразата му е толкова голяма, че само за един час в Дамаск са унищожени над десет хиляди представители на „борещия се с Бога народ“. Едновременно с това се организира и държавен преврат, в резултат на който император Нерон е принуден да се самоубие.

Въпреки огромните размери на заговора, римляните се справят отлично със ситуацията. Властта се взема от нов цезар, големият пълководец Веспасиан, а Тит щурмува и превзема Йерусалим през 70 година. Вторият храм е разрушен на същата дата, както и първия от Навуходоносор — 10-ти август.

От Синедриона оцелява само един член — Йоханан бен Закай, който моли император Веспасиан да създаде религиозно училище в град Явне (Палестина).

„И разрешението е дадено. Веспасиан не разбира, че замислената школа е нещо много повече от обикновено учебно заведение... След време... Бен Закай основава и Синедрион, по подобие на Йерусалимския, който се състои от 71 учени и решава всички въпроси“. [Шалом, с. 111]

Така се създава и тайното правителство на „избраното племе“, което функционира без прекъсване почти две хиляди години, като донася безброй нещастия не само за Рим, но и на всички народи по земята.

„Еврейските общности в Египет, Вавилон, Арабия и Рим, както и евреите от Юдея, търсят съвети и указания от Явне. Никой не ги принуждава да изпълняват приетите в Явнинската «академия» закони и решения, но евреите от цял свят доброволно ги спазват.“ [Шалом, с. 113]

Разрушаването на храма се отразява благоприятно на империята. Настъпва златният век на обединена Европа, съпроводен с невиджан разцвет на икономиката, културата и прогреса. Никога не се е строило повече, никога градовете не са били толкова богати и народа толкова заможен.

Но постепенно „скитащото племе“ започва да се съвзема от удара и да изпълзва от своите укрития. Първо са откупени робите-юдеи в Рим, с което се усилва тяхната община и влияние. Само след няколко десетилетия Синедриона организира нови бунтове в Египет, Кирена (Либия) и Кипър, като в последния са убити над 100 хиляди гърци, а острова е обявен за нов Израел.

За щастие, Траян (98–117 г.) не само разгромява въстанията, но и превзема Абединската юдейска колония в Северен Ирак, а по-късно ликвидира и втория голям център на еврейството — Вавилония, която също става римска провинция. Така се спира окончателно и цялата външна подкрепа за Синедриона.

Императорът издава също и специален указ против тайните общества, насочен срещу юдеите, юдео-християните и другите еврействащи групировки.

По този начин още една голяма битка е спечелена от Рим и народите в името на мира, прогреса и цивилизацията.

[1] В град Явне, Палестина. ↑

ГЛАВА 2

НОВАТА „АКАДЕМИЯ“ В УША, ПОБЕДАТА НА ЮДЕО-ХРИСТИЯНИТЕ И КРАЯТ НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ.

„Дори и да се закълнат (евреите), че стават добри римски граждани... — избийте ги, ако не искате да завладеят и унищожат Рим с тайните и подли средства, които употребяват.“

Император Адриан към легионите

„Дошъл съм да хвърля на земята раздяла, огън, меч, война. Защото петима ще бъдат в една къща: трима ще бъдат против двама и двама против трима, баща против син и син против баща.“

Йешу от Назарет — Исус Христос, —
Евангелието на Тома, I век

„Сред низшите слоеве, обратно, християнството много бързо се разпространява, силно подпомагано от еврейската диаспора, особено в Рим.“

Фриндлендер

„Тази партия на преврата, известна под името християни, има много привърженици в армията, цели легиони стават християни... И то е толкова ефективно..., че следващият самодържец на цялата Римска империя, Константин, наречен от поповете Велики, обявява християнството за държавна религия.“

Енгелс

„В Атина [Шаул, апостол Павел] възмущаваше се духом, гледайки тоя град, пълен с идоли (статуи).“

[Деяния 17:16]

„Жертвениците им съборете, идолите им строшете.“

Тората

„Скръб и утеснение върху душата на всеки човек, който прави зло, първо на иудеин, сетне и на елин, а слава и чест, и мир всекиму, който прави добро, първом на иудеин, а сетне и на елин. Понеже завършека на Закона е Христос.“

Шаул от Тарс (Апостол Павел или Савел)
[Рим 2:9, 10; 10:4]

След разрушаването на храма, еврейската мафия добива още по-опростена и ефикасна структура. Сега тя има само две звена — тайното правителство — Синедрион, прикрито като религиозна академия и легалните синагоги, които са ръководните центрове на пръснатите по целия свят юдейски общини.

Въпреки че определени суми продължават да се изпращат в Явне, Световната еврейска банка е децентрализирана, като нейните функции се поемат от синагогите. Така се премахва и опасността огромните капитали, съхранявани някога в храма, да бъдат отново проверявани или конфискувани от римските власти.

Съдебната власт също се децентрализира. Докато върховният съд остава при Синедриона, местните съдилища около синагогите получават право да решават повечето от делата. В крайна сметка, от

петте партии остават три — садукееите се сливат с фарисеите, а оцелелите есеи преминават към юдео-християните, което укрепва единството на евреите и ограничава вътрешните им противоречия.

През II век император Адриан започва голяма програма за модернизирание на Палестина. Той отпуска средства за благоустрояване на Йерусалим, като построява много обществени сгради и водопроводи. Едновременно се забранява и обрязването като варварски обичай, противоречащ на нормите на цивилизацията.

Всичко това настройва фанатиците-юдеи срещу него, като решението за ново въстание се взема от тайният Синедрион, а не от зилотите, както се опитват по-късно да убеждават някои еврейски историци.

За главнокомандващ е назначен Бар Кохба. Неговата емблема е червената звезда^[1], която задължително носят всички бунтовници. И отново се прилага закона от Тората — чужденците без изключение се избиват, статуите и храмовете разбиват, библиотеките изгарят. Бунтът трае около три години (132–135 г.) и е разгромен от легендарния Десети легион (Leg X F — легио децима фратензис).

Йерусалим, подобно на Картаген, е разрушен и разоран с плуг, а на вратата на свещения еврейски град е поставено изображението на свиня. Опожарени са още петдесет града и хиляда села, а огромен брой бунтовници са избити или продадени в робство.

Главният подстрекател и ръководител на метежа — Синедриона, е разгонен, синагогите са затворени, а изучаването на Тората — прекратено.

Така за пръв път Юдаизмът е бил забранен със закон, но само до идването на новия император — Антоний Пий, който отново го разрешава.

И пак еврейството възстановява своето тайно правителство, използвайки същото прикритие — „Академия“, сега в град Уша (Палестина). Неговите председатели открито се наричат „наси“ — князе и се държат като такива.

„Синедриона все така е център на еврейските общини. Само наси може да ръкополага равини“ [Шалом, с. 128, Синедр. в Уша]

От друга страна новото ръководство окончателно отхвърля откритата война с империята, с което изчезва и партията на зилотите. Остават само две сили — фарисеите, държащи вече цялата власт в

свои ръце и намиращите се все още под тяхно влияние юдео-християни.

Въпреки голямото си поражение Синедриона подготвя нови форми на война срещу римската империя — идеологическата и икономическата, които провежда с координираните усилия на абсолютно всички юдейски общини, пръснати по целия тогавашен свят.

Основната цел — подкопаването на държавния строй и националните религии на другите народи се извършва предимно от юдео-християните, „силно подпомагани от юдейската диаспора“.

Насъскват се „баща против син и син против баща“ и на земята се хвърля огън, меч, война. Станали ненавистни на всички заради „срамните си дела“, те организират „партия на преврата“ с много привърженици в армията, между които единствено има чест този, който прави добро „първом на юдеина“.

Това е едно „скрито, тайно общество“, което подобно на масоните постепенно прониква сред управляващия елит и с помощта на „подлите средства, които употребява“, разлага империята отвътре. Последователите на юдео-християнството трябва да изиграят основната роля при създаването на световното юдейско царство, защото „завършека на закона (Тората) е Христос“^[2].

От друга страна, през тази епоха „скитащото племе“ прониква в Китай и Индия, като организира огромен износ на златни и сребърни монети от Европа срещу подправки и екзотични стоки.

Плиний съобщава, че Рим губи един милион монети годишно от тази търговия. През следващите векове ежегодния дефицит само с Китай достига 20 милиона сестерции и то в злато.

Това е втората форма на война — икономическата, която също дава резултат. Започват да липсват средства за заплатите на висококвалифицираната професионална армия, което предизвиква серия от бунтове, избиване на офицерите и сваляне на императори. Някогашните елитни войници се заместват с наемници от всички краища на държавата, които губят сражение след сражение и в края на III век принуждават Рим да мине в отбрана.

Постепенно армията, в която преобладават неримляни, налага също и императори от провинциите, понякога даже от Северна Африка и Близкия Изток. Доста от техните придворни, слуги и роби

забогатяват изключително много, с което се засилва още повече варваризирането и семитизирането на Европа, за сметка на разоряващата се и постепенно губеща влияние римска аристокрация.

Азиатските и африкански култове към Митра от Персия и Изида от Египет, допълват тези от Палестина — юдаизма и юдео-християнството, които започват да проникват масово в европейските провинции, където вербуват все повече привърженици и последователи.

Огромната победа на Синедриона от Уша е насилственото налагане на юдео-християнството като държавна религия през 335 година, след извършения държавен преврат от неговия агент Константин, въпреки съпротивата на девет десети от населението.

Цялата елино-европейска цивилизация започва системно да се заличава и замества от юдейската ценностна система, според която културата и изкуството стават мръсни думи.

Изграденото с хилядолетия е унищожено за по-малко от един век, а източната граница е открита за жълтокожите орди на хуните, които убиват, изнасилват и опожаряват навсякъде, където минат.

В крайна сметка Рим е разграбен и разрушен, а последния му император свален през 455 година.

Същата участ постига и Атина, този град, от който толкова много се възмущаваше Шаул от Тарс, гледайки го пълен с идоли. И разбира се, всички статуи са строшени, а храмовете и жертвениците им съборени.

През 529 година император Юстиниан забранява съществуващите в нея над 1000 години елински философски школи, с което окончателно обявява настъпването на тъмните векове и пълната победа на „обрязаните по дух“.

Така „борещото се с Бога племе“ отмъщава на Европа заради храма, Йерусалим и съпротивата на римляните, които успяват да възпрат, за съжаление само временно, зловещия ход на Юда към неговата основна цел, а именно — „обещаното“ господство над всички народи по света.^[3]

[1] Аналогията между червената звезда на Бар Кохба и червената петолъчка на юдео-болшевиките е очевидна. ↑

[2] Според Шаул от Тарс. ↑

[3] Виж приложение № 9 ↑

ГЛАВА 3

БУНТЪТ НА „ОБРЯЗАНИТЕ ПО ДУХ“ И БЯГСТВОТО НА СИНЕДРИОНА ВЪВ ВАВИЛОНИЯ (ИРАК) ПРОКЛЯТИЕТО НАД ЮДА И УТВЪРЖДАВАНЕТО НА СВЕТОВНИЯ ЕВРЕЙСКИ ЛИХВАРО-ТЪРГОВСКИ МОНОПОЛ.

„В началото на VII век един млад арабин-камилар на име Мохамед се увлича от юдаизма. Новата религия, която се казва ислям, Мохамед изгражда на основата на юдаизма. Много евреи тръгват с армията на маврите... Еврейските общности в периода на арабското владичество процъфтяват... Под управлението на Византия те живеят в бедност и са подложени на жестоки преследвания.“

Шалом

„Ще откриеш, че хората, най-силни по вражда към вярващите, са юдеите и онези, които съдружават, и ще откриеш, че от тях най-близки по любов към вярващите са онези, които казват: Ние сме християни.“

Мохамед, Корана, сура „Трапезата“: 82.

Радостта на евреите от разрушаването на Рим и упадъка на империята трае много кратко. Сектантите-християни, след като тотално разгромяват елинското наследство, обявяват война и на своите създатели — юдеите.

През 426 г. византийския император Теодосий II закрива „академията“ в Уша и разгонва Синедриона. Неговите членове бягат във Вавилония (днешен Ирак), където по това време живеят много повече евреи, отколкото в Палестина.

И отново се създават „академии“, сега в градовете Сура и Пумбедита. Начело стоят гаоните или новите министър-председатели на Вавилонския синедрин. Освен това се възстановява и монархическата институция, като се утвърждават ексилархите, т.н. князе в изгнание. Те твърдят, че произхождат от последните юдейски царе и предават своята власт по наследство.^[1]

„Ексилархът се превръща в голям властник. Той живее във великолепен дворец и се облича в разкошни царски одежди.“ [Шалом, с. 132] Той също е официален представител на еврейството пред Персийските, а по-късно и арабски владетели, като ползва специални привилегии, давани на държавни глави.

Голям успех на Синедрина е създаването на нова еврейска колония, сега в големия търговски център Йемен. Местния владетел е подмамен да приеме юдаизма под името Йосиф, а страната е превърната в подвластна територия. За щастие през 525 г. Византия разгромява това злокачествено образувание и въвежда ред в района.

За отмъщение „скитащото племе“ многократно насъсква персите да воюват с Византия, като особено голяма война започва цар Хозрой II, продължила от 604 до 628 г. Същият превзема Йерусалим и организира масови екзекуции. „Във времето на тези погроми били избити 90 000 християни, много от тях били купени от юдеите, за да ги избият.“^[2] След това персите и подкрепящите ги евреи стигат до Цариград, който напразно атакуват цели 10 г.

Отговорът не закъснява. Император Ираклий забранява юдаизма в пределите на Византийската империя, обхващаща Балканите, Мала Азия, северна Африка, голяма част от Италия, Палестина, Сирия, Ливан и много други територии. Във вестготска Испания са приети също серия от закони срещу „избрания“ народ, а през 616 г. крал Сизебунт напълно забранява юдаизма. Всички евреи, които отказват да се покръстят, са изгонени от Галия (Франция), Бургундия и Ломбардия (Северна Италия). Църквата забранява браковете между християни и юдеи и налага на последните серия ограничения.

Над „борещия се с бога“ народ отново надвисват черни облаци. Почти навсякъде те са принудени да се укриват, като приемат проформа християнството. Така се създава една огромна тайна организация от нелегални евреи, наречени марани, които си отмъщават малко по-късно, когато откриват вратите на крепостите и проправят

пътя на арабите от пустинята в тяхната „свещена“ война срещу Европа, и остатъците на елинската култура.

Според официалната еврейска история, Мохамед е бил повлиян от равините на Мека. Ето приказката, която ни разказват:

„В началото на седми век един млад арабин-камитар, на име Мохамед се увлича от юдаизма. Той е беден и без образование... и се превръща в богат търговец. Новата религия, която Мохамед назовава ислям, той изгражда на основата на юдаизма.“ [Шалом, с. 139]

За чест на пророка трябва да отбележим, че само след няколко години той скъсва всички връзки с юдейството, а през 629 година му обявява и открита война, като завладява важен оазис, контролиран от последните.

Почти по същото време нарежда посоката на молитвата да бъде Мека, а не Йерусалим.

Голямата грешка на „скитащото племе“ е, че опитва да манипулира един безспорно гениален човек, който подобно на Лютер, Наполеон и Сталин бързо разкрива техните пъклени цели:

„Поради гнета на юдеите им възбранихме разрешените за тях блага... Защото вземаха лихвата, а им бе възбранена, и изядоха имота на хората с измама.“ [Корана, Сура „Жените“: 160, 161]

„И рекоха юдеите: «Ръката на Аллах е стисната». Нека техните ръце са стиснати и те-да бъдат прокълнати за онова, което са изrekli... Всякога, щом разпалят огън за война, Аллах го угасява. И се устремяват по земята за развала, а Аллах не обича сеещите развала.“ [Сура „Трапезата“: 64]

Запознавайки се с проповядвания от равините юдаизъм, Мохамед е потресен:

„Защо равините и управниците не ги възпират да изричат греховни думи и да поглъщат възбраненото? Колко лошо е това, което вършат!“ [Сура „Трапезата“: 63]

„О, юдеи, щом твърдите, че вие сте ближните на Аллах без другите хора, възжелайте смъртта!...“ [Сура „Петъкът“:6]

Следователно, пророкът категорично отрича внушенията, че евреите са единственият избран народ и са хранители на божите повели. Нещо повече, те са носители на злото начало и подобно на Луцифер отхвърлят господата и се борят с него:

„Аллах прие обета от синовете на Израел... И защото нарушиха своят обет, ние ги проклехме. Те преиначават словата, размествайки ги. И забравиха част от онова, което им бе напомнено. И не преставяш да откриваш тяхната измяна...“ [Сура. „Трапезата“: 12, 13]

Така чрез преиначаването на словата, хилядолетните предания за древните пророци се изменят до неузнаваемост от еврейските жреци. В резултат на това Авраам става сводник, Йосиф — спекулант, а Мойсей — крадец и убиец. Тоест, те са обявени за носители на нови „ценности“, препоръчани не от Бога, а от главният редактор на Стария завет на Библията, юдейския расист Езра, което вече напълно съвпада с морала, идеите и начина на живот на втория Израел.

Нещо, което Мохамед изправя в корана: проклина евреите, защото избиват истинските пророци на Аллаха и изопачават по волята на Сатаната до неузнаваемост неговия завет. Така Библията е отхвърлена като свещена книга за мюсюлманите, а остават в сила само древните, чисти предания за пратениците на господата.

„Като разбират, че евреите нямат намерение да ги последват, Мохамед и привържениците му започват да ги преследват. Те нападат евреите в Медина и ги принуждават да бягат от града. Много евреи, странстващи из пустинята, също са подложени на нападения, а част от тях са покорени и убити. Останалите живи заедно с евреите в Йемен са обложени с тежки данъци и са принудени да се подчинят на унижителни закони. Настъпва краят на свободата и безопасността на еврейските общини в Арабия.“ [Шалом, с. 140]

И разбира се, открилият „тяхната измяна“ Мохамед умира през 632 година отровен, както твърдят мнозина от равините, отмъщаващи точно според закона (Тората) на своите главни врагове.

За епитафия на неговия гроб могат да послужат собствените му слова:

„Кажете: А защо... [вие юдеите], убивахте пророците на Аллаха, ако сте вярващи? Повярвайте в онова, което Аллах ниспосла.“ [Сура „Кравата“:91]

За съжаление, след неговата смърт някои от халифите забравят заветите на Мохамед („Ще откриеш, че хората, най-силния по вражда към вярващите, са юдеите и онези, които съдружават, и ще откриеш, че от тях най-близки по любов към вярващите са онези, които казват: Ние сме християни“) и се превръщат в слепи оръдия на Синедриона.

Така те заедно организират грабителските походи срещу Европа и делят с Юда плячката от завзетите територии. И въпреки, че лихварството е забранено по Корана, евреите получават негласно разрешение, заедно със специалната защита над техните имоти и пълната свобода при изповядването на юдаизма.

Това са клаузите на договора с „народа, който се бори с Бога“, за да могат халифите временно да побеждават, докато истинските, тайни господари забогатяват безгранично и така завладяват вече най-трайно света.

И действително, само десетина хиляди арабски конника почти без съпротива превземат големи, силно укрепени градове, многолюдни, богати, и културни страни; и както в приказките от „1001 нощ“, заграбват несметни съкровища и дворци с красиви жени, вратите на които им отварят проникналите навсякъде марани.

Настъплението срещу Европа се извършва от две посоки — едната от юго-изток, където мюсюлманите завладяват византийските провинции Сирия (635), Палестина(638 г.), Ливан и Мала Азия, след което атакуват Балканите, като обсаждат Цариград по море и суша. За щастие са разбити от българския хан Тервел през 718 г. в Източна Тракия, с което е спасена не само Византия, но и цяла централна Европа от арабо-еврейско робство.

Втората посока на агресията се извършва от юго-запад. Бедуините покоряват Египет през 640 г., (където между другото изгарят и малкото останало от прочутата Александрийска библиотека), Либия, Тунис, Алжир и Мароко, след което заедно с берберите^[3] навлизат във вестготска Испания, която също опожаряват и разграбват през 711–714 г. Следващата жертва е трябвало да бъде Франция, но тук са разбити при Поатие през 732 г. от обединените европейски армии. Все пак по-голямата част от Испания остава арабо-еврейска колония за около 800 г., т.е. до 1492 г., когато завършва западната реконкиста.

Третият опит на Вавилонския синедрион за поробването на Европа с помощта на арабите започва през IX век, когато същите окупирали Сицилия и част от южна Италия, но са спрени в средата на Апенините от римляните и германците. Въпреки това те остават почти 200 г. в тези територии, докато не са прогонени от норманите.

Как официалната израелска история отразява арабското нашествие: „Омар обявява свещена война на целия свят... Омар е

велик завоевател, поддържан от мнозина способни пълководци и стръвна за битки армия... Евреите в арабските държави могат свободно да изповядват своята религия и да водят привичния си начин на живот.“ „Евреите имат своето място в арабското общество и внасят голям принос в живота на халифата (арабската държава)“ „Еврейските търговци помагат на живота на държавата да пробие в търговията със страните от средиземноморието. Много скоро те проникват по пътя на арабските завоеватели в африканските страни и достигат до далечната Испания.“

„След завладяването на... Израел от Омар условията на живот на местното еврейско население се подобряват... На евреите отново е разрешено да влизат в Йерусалим и да се молят...“

„След покоряването на Вавилон от арабите условията на живот на местните евреи се подобряват. Възобновяват дейността си «академиите» в Сура и Пумбедита. Отново начело е «княза на изгнаниците» — Ексилархът (реш-галута).“ [Шалом, с. 140-142; 144]

„Еврейските общности в Северна Африка в периода на арабското владичество процъфтяват. Дотогава, под управлението на Византия, те живеят в бедност и са подложени на жестоки гонения. Арабското нашествие променя положението им.“

„До края на вестготското господство в Испания юдаизмът е забранен. Много истински евреи, принудени да се покръстят, тайно остават верни на религията си (т.нар. марани). С идването на маврите в Испания за тях започва ерата на свободата. Много евреи изоставят събратята си в Северна Африка и тръгват с армиите на маврите.“ [Шалом с. 154]

За Израел действително започва ерата на свободата. Почти цялата администрация, финансите и търговията на огромния арабски халифат се намира в ръцете на юдеите. Държейки икономическата власт над тези обширни територии, скитащото племе поставя под свой контрол и цялата европейска търговия. „Дотогава (1187 г.)^[4] търговията между различните европейски градове и страни е дело главно на евреи. Оттук нататък много неевреи се захващат с търговия и други дейности, доскоро смятани за територия на евреите.“ [Шалом 168]

Следователно до кръстоносните походи европейската търговия се държи от юдеите, да не говорим за лихварството и другите

дейности. Целият този период наречен тъмните векове, се свързва с абсолютното икономическо господство на народа „борещ се с Бога“, както в християнска Европа, така и в Арабския халифат.

Друг голям успех на Вавилонския Синедрион е покоряването на държавата Хазария. Някога, заедно с хуните, от Азия идва едно тюркско племе — хазарите, което се заселва по долното течение на Волга. През VII век то успява да разгроми Великата България на хан Кубрат и поставя под свой контрол търговията с Китай и Индия. Голямата колония от еврейски търговци в страната организира около 800-та година държавен преврат, поставя за владетел своя марионетка и налага юдаизма за официална религия. Тази еврейска колония просъществува над два века, до 1036 г., когато най-после е унищожена от армията на Киевска Русия.

През вавилонския период се организира системата на респонсите — една свършена връзка между тайното правителство и хилядите синагоги, пръснати по целия свят. След залавянето и разшифроването на няколко писма, „борещото се с Бога племе“ започва да кореспондира със Синедриона само чрез специални пратеници, които предават посланията устно. В продължение на 1000 г. никой от заловените емисари не е проговарял, даже и когато са прилагани жестоки мъчения.

От друга страна местните равини написват през V век т.нар. Вавилонски талмуд, който представлява един нов генерален план за налагане на юдейското световно господство.

Постепенно източния халифат е тотално обран и разорен от „избрания народ“, поради което Синедриона се премества в завладяната от арабите Испания.

[1] Наси, които са председатели на Синедриона и се наричат също князе, не са имали такива права. ↑

[2] „История на христ. църква“, т. II, с. 58. ↑

[3] коренните жители на Магреб (дн. Алжир, Тунис, Мароко) ↑

[4] Времето на кръстоносните походи и началото на освобождението на Европа. ↑

ГЛАВА 4

ТАЙНОТО ПРАВИТЕЛСТВО В ЛУСЕН И „ЗЛАТНИТЕ“ ВЕКОВЕ НА ЕВРЕИТЕ В ПОРОБЕНАТА ОТ АРАБИТЕ ИСПАНИЯ

„В началото на XII век евреите на практика престават да се обръщат за наставления и съвети към центровете във Вавилон. И макар... ексиларсите да съществуват още две столетия, те и «школите» им запазват само местно значение.“

[Шалом, с. 149]

„С идването на маврите в Испания започва ера на свободата... С една дума, за евреите в Испания започва златен век.“

[Шалом, с. 155]

„Академията на Алфаси в Лусен се посещава не само от талмудисти. Сред известните му ученици..., има и бъдещи ръководители на общини (равини).“^[1]

[Шалом, с. 159]

През 714 година Испания е завладявана от номадски племена, изповядващи исляма. Това са североафриканските бербери^[2] и дошлите от Азия араби.

Страната е опожарена, ограбена и разорена, а нейното християнско население от латински и германски произход — поробено.

Местните евреи-марани, след като помагат изключително много на завоевателите^[3] при окупирането на полуострова, се завръщат открито към своята религия. Други големи групи от скитащото племе, които идват по следите на арабите от Азия.

Даже и министър-председателя на Гранадския халифат става евреин: „След смъртта на великия везир халифа назначава Шмуел на негово място. Шмуел, както подобава на везир, живее в прекрасен столичен дворец... и винаги се интересува от «духовния» живот на еврейската община.“

„С идването на маврите в Испания започва ерата на свободата.“
[Шалом, с. 155, 157]

... За Юда, ще добавим, изпуснатата дума.

И действително в тези години събирането на данъци и терора над християните се осъществява главно от представителите на „скитащото племе“. Тяхното влияние се усилва дотолкова, че в края на XI век Синедриона се премества от Вавилония в испанския град Лусен и отново, под прикритието на „духовна академия“, започва да координира всички действия на „борещия се с Бога народ“.

„В онези времена много евреи пътуват до далечни страни по търговски и други работи... Където и да отидат, навсякъде посещават еврейските общини. Води се дневник, в който подробно се описват... броя на евреите във всяко място, техните занимания и начин на живот.“
[Шалом, с. 161]

Именно „другите работи“ са устните послания, предавани от специалните емисари по системата на респонсите.

Синедриона създава и местни ръководни центрове, прикрити като академии в Кайро за Египет, в Кайруан за Тунис, в Рим за Италия, в Ротенбург и Майнц за Германия, в Йерусалим за Палестина, както и в градовете Люнел и Нарбон за Южна Франция, където организира и подкрепя албигойската и катарската ереси. Последните предизвикват дългогодишни и безсмислени религиозни войни, насочени срещу краля на Франция и католическата църква, от които интерес има единствено „борещото се с Бога племе“.

Държейки цялата световна търговия и лихварството, юдеите спечелват лесно за свой съюзник и новопоявилите се през X век от Азия номадски орди на турците-селджуци (сарацини). След като

опожаряват и ограбват византийските провинции в Мала Азия, те се подготвят за масово нахлуване на Балканите и в централна Европа.

Спасението идва с организирането от римския папа Първи кръстоносен поход през 1095 г., който проваля замисленото от Синедриона тотално унищожение на християнските народи.

Обединената европейска армия разбива турците в Анадола и завладява голяма част от Сирия, Ливан и Палестина.

През 1099 година е превзет и Йерусалим, но преди щурма евреите в града избиват всички християни заедно с патриарха [З с. 91]. Това става широко известно и има лоши последици за юдеите.

„Наскоро след... първия кръстоносен поход за евреите в Европа настъпват тежки времена. В големите градове на Франция и Германия, и особено в Рейнската област, евреите са подложени на гонения и кървави преследвания.“ [Шалом, с. 167]

Погромите заливат целия освобождаващ се континент, достигайки на изток до Киев, където техният квартал е тотално опожарен през 1124 година.

Всенародните вълнения принуждават повечето европейски владетели да приемат закони, ограничаващи търговския монопол и финансовата сила на „избраното племе“.

Борбата се ръководи отново от римските папи, които през 1215 г. задължават юдеите да носят жълт знак, а малко по-късно, през 1233 г., с цел разкриване на тайните евреи (мараните), създават и Инквизицията.

През 1233 г. скитащият народ е изгонен от Англия, а след зародилата се в еврейските квартали чумна епидемия, опустошила Европа през 1350 г., е задължен да живее в изолирани гета с фиксиран полицейски час.

Около 1394 година юдаизма окончателно е забранен и във Франция.

От друга страна, с помощта на християнска Европа, испанците продължават реконкистата, като освобождават област след област от поробената си родина. Арабите и евреите са принудени да бягат все по на юг, към Гренада и Андалусия. През 1492 г. целият полуостров окончателно е прочистен от тях.

Наложена е забрана на юдаизма в Испания и Португалия, и стотици хиляди негови последователи се изселват в Северна Африка,

откъдето се насочват към поредния голям враг на християнството — новопоявилата се Османска империя.

И разбира се, турците ги приемат изключително радушно, като свои най-близки приятели и съюзници в поредния поход срещу Европа, ренесанса и културата като цяло.^[4]

[1] По стара традиция само наси на Синедриона може да назначава равините. ↑

[2] Наричани общо маври. ↑

[3] Мюсюлманската армия е брояла само 5 000 души и без огромната помощ на мараните е щяла лесно да бъде разбита.

„С една дума, за евреите в Испания настъпва златен век.“

„Евреите заемат служби като посланици и преводачи, изпълняват търговски и дипломатически задачи в далечни страни.“ [Шалом, с. 155

↑

[4] Виж приложение № 10 ↑

ГЛАВА 5
НОВИЯТ „ЗЛАТЕН ВЕК“ НА ЮДЕИТЕ В ОСМАНСКАТА
ИМПЕРИЯ. КОНСТАНТИНОПОЛСКИЯТ СИНЕДРИОН
ОРГАНИЗИРА ТУРСКАТА АГРЕСИЯ И СЪЗДАВА
„РЕФОРМАТОРА“ ЛЮТЕР

„Турците покоряват много християнски страни. През XVI век евреите заемат високи постове в Османската империя... Сякаш се е върнал златният век на мюсюлманска Испания.“

Шалом

„Мартин Лютер поддържа тесни връзки с евреите.“

Шалом

„Евреите в средновековна Европа успяват да създадат своя добре организирана система за вътрешно самоуправление, подобно на някогашните еврейски общности във Вавилон. Равини, учени и даяни (съдии) ръководят общините. Жалбите и споровете се отнасят до еврейския съд — бейт-дин, а в по-малките градчета до равина. Често всички общини в страната избират учен... човек... да бъде техен представител при Монарха. Такъв представител се нарича Шадлан (ходатай).“

Шалом с. 174

Неочакваните успехи на дивите османски орди през XIV, XV и XVI век срещу Европа не могат да се обяснят без тайната подкрепа на

някаква сила, която се намесва точно в най-решителните моменти, като разбива всички новосъздадени антитурски коалиции. Начело на тези съюзи на европейските народи стоят римските папи и испанците, а техните вековни врагове са евреите и турците.

От друга страна „скитащото племе“ търси отмъщение за изгонването му от Испания, за жълтия знак и гетата, като успява да превърне османците в едно от поредните бедствия, които стоварва върху Европа.

Навлизайки през 1354 г. на Балканския полуостров, техния път навсякъде се проправя от юдейските търговци. Даже и вторият брак на българския цар Александър за еврейката Сара, довел до разделянето на страната на две, а по-късно и на три враждуващи помежду си части, е само една от брънките на този световен заговор.

И както при арабското нашествие, непревземаеми крепости се предават, големи, силни и богати държави се разпадат, а ордите завладяват Близкия Изток, Северна Африка, Балканите и достигат до Виена.

Християнското население е поголовно избивано или поробвано, църквите и манастирите изгаряни, а обширни области напълно обезлюдени и опустошени.

Някогашната люлка на европейската цивилизация, Балканския полуостров, остава в тъмните векове до XIX век, а Средиземно море се превръща в средище на турски и североафрикански пирати, които системно ограбват крайбрежията на Италия, Франция и Испания, плякосват християнските кораби и продават в робство стотици хиляди европейци. Центъра на възраждането, Италия, обеднява и се разорява, а цяла Европа е обхваната от безсмислени религиозни войни, причина за които е „реформатора“ Лютер.

„Мартин Лютер поддържа тесни връзки с евреите. От тях научава иврит, което му дава възможност да преведе Библията на немски език.“ [Шалом, с. 188] Това става през 1517 г., когато „поучаван“ от своите „приятели“, Лютер обявява война на католическата църква и ренесанса в Европа, започвайки ново юдаизиране на християнството чрез заличаването на всички елинистични добавки в него.

Религиозните войни продължават 100 години в Германия, където загива две трети от населението и 30 години във Франция. В началото

Лютер^[1] подкрепя турците и в битката при Мохач, когато се решава съдбата на Унгария, застава открито на тяхна страна. Това е второто египетско бедствие^[2], което, както и първото, се ръководи от Константинополския Синедрион^[3], настанил се наскоро след 1453 година в завладения от азиатците бивш културен център на Европа.

В Османската империя за „скитащото племе“ настъпва нов „златен век“, подробно описан в официалната израелска история:

„Изпъждането на евреите от Испания и Португалия довежда до основаването на процъфтяваща еврейска общност в Турция — новосъздадената мюсюлманска държава на изток. Турците покоряват много християнски страни... Турските власти са доволни от идването на еврейските търговци, банкери и лекари от Испания и с готовност се възползват от опита и връзките на тези емигранти за укрепване на империята. През XVI век евреите заемат високи постове в Османската империя и нерядко са назначавани за дипломати и съветници на султана. Международните им връзки и познанията им в областта на финансите спомагат за развитието на турската търговия.

Сякаш се е върнал златният век на мюсюлманска Испания, пренесен далеч на изток.“ [Шалом, с. 191, 192]

Тези заявления потвърждават стария принцип, че което е добро за Израел, е смърт и нещастие, за Европа, и обратно, лошото за евреите е спасение за европейските народи, нещо което се повтаря многократно, както ни учи историята през последните няколко хиляди години.

Особено силно влияние върху турските султани по времето на най-големите завоевания на империята през XVI век оказва техният финансов и външен министър, евреина Йосеф Наси^[4], сляпо мразещ всички християни.

И не напразно, според плановете на подготвяните от гърците и българите въстания, първо е трябвало да бъде убит споменатия по-горе юдеин, като главен враг на балканските народи [17, с. 327]

„Йосиф Наси е станал финансов съветник на султана, един от най-уважаваните хора сред приближените... Връзките му с доста страни му помагат да стане опитен дипломат. Възлага му се да представя Турция на многобройни срещи с чужди посланици. След смъртта на султан Сюлейман Йосиф служи при сина му Селим II. Този

владетел изпитва дълбоко уважение към своя приятел Йосиф. «Той го прави херцог на Наксос».“ [Шалом, с. 193]

С помощта на Наси евреите се опитват да създадат дори и своя автономна държава в Палестина, но поради някои последвали събития този проект отпада. Друг представител на „борещото се с Бога племе“, Шломо Ашкенази, успява да разстрои поредната голяма антитурска коалиция за освобождаването на Балканите, като сключва съюзен договор между Турция и Венеция през 1574 г., с което запазва османските владения в Европа за повече от три столетия.

След разгрома на Турците при Лепанто през 1571 година от обединената европейска флота, евреите разбират, че са заложили на губещата карта и за пръв път от 1 100 години преместват трайно Синедриона в едно християнско кралство — Полша, откъдето имат много по-големи възможности да влияят отрицателно върху европейските държави, като за начало провокират столетните религиозни войни.

От друга страна скитащото племе почти никога не спира своята подкрепа за Османската империя, както при войните на последната с Русия (особено Кримската), така и с налагането от английския премиер-министър от еврейски произход лорд Дизраели Берлински конгрес и връщане на османците на по-голямата част от Сан Стефанска България.^[5] Даже и днес Турция има военен договор за съюз с Израел и получава по 1 милиард долара годишно за въоръжение от юдейската полуколония САЩ, както и всякаква друга икономическа и политическа помощ.

[1] По-късно, през 1546 г. Лютер разбира измамата на „скитащото племе“ и издава трактат „За евреите и техните лъжи“, в който изисква: „Ако евреите сами не се откажат от Талмуда, да бъдат изгорени заедно с него.“ Но вече е късно и заразата е посята. ↑

[2] Десетте египетски бедствия, които евреите стоварват върху Египет, преди да го напуснат, водени от Моше: Нил е станал кърваво-червен, появяват се огромен брой жаби, комари, мухи и скакалци, паднал невиджан град, който унищожил цялата реколта, след което язви покрили хората, а децата на египтяните в предварително набелязаните къщи започнали да измират вероятно не без ръката на Юда. ↑

[3] Сигурни данни има за 1489 г. ↑

[4] Наси е титлата на председателя на Синедриона. Следователно, освен пръв съветник и министър на султана, той е и глава на световното еврейство, което обяснява огромните му международни връзки и влияние. ↑

[5] По този повод Иван Вазов написва стихотворението „Дизраели“, което завършва с думите: „О, Англию, защо ли днес бездушен жид (евреин) те управлява!“ ↑

ГЛАВА 6

КАХАЛЪТ НА „ЧЕТИРИТЕ ЗЕМИ“ В ПОЛША И РОЛЯТА МУ ЗА РАЗПАЛВАНЕТО НА РЕЛИГИОЗНИТЕ ВОЙНИ.

„Кахалът не се оглавява от една единствена личност от типа на ексиларха — той е избран орган.“

Шалом, с. 205

„Мнозина евреи в Полша са управители на имения, бирници и финансови съветници... Сред тях има банкери, търговци... Те допринасят за създаването на банковата система и отпечатването на първите книжни пари в Полша. На някои от тези ранни банкноти могат да се видят имената на полските крале, отпечатани с еврейски букви. Еврейски букви има и върху много тогавашни полски монети.“

Шалом, с. 202, 203

„Въстанията на полските селяни са съпроводени с антиеврейски прояви... Богдан Хмелницки ги повежда... срещу евреите в Украйна и Полша. До 1645 година... са убити 100 хиляди евреи.“

Шалом

В края на XVI век юдаизма е забранен в Испания, Португалия, Франция. Англия и Русия; в Италия са му наложени редица ограничения, а в Германия периодично избухват погроми срещу „скитащото племе“.

Единствената голяма европейска държава, която прави грубата грешка да ги приеме, е Полша. В продължение на няколко века към нея тече неспиращ поток от германски, персийски, арабски, хазарски и вавилонски (караимски) юдеи, поради което дори Казимир Велики (1331–1370) е наречен „крал на крепостните и евреите“.

„Много от полските крале защитават правата на евреите и близо 300 години многобройните евреи, заселили се в тази страна, намират тук свобода и спокоен живот... Те... отпечатват първите книжни пари в Полша^[1]. Евреите се занимават също с износ на стоки.“ [Шалом, с. 202, 203]

Крал Август през 1551 година дава право на самоуправление за общините на „скитащото племе“, които стават нещо като държава в държавата, със свое собствено правораздаване, закони и данъчна система.

Начало на „избрания народ“ стои Кахалът, или Съветът на четирите земи. Това е еврейско правителство, официално признато от краля, което след 1561 г. се превръща в новия световен Синедрион на мястото на Константинополския. Оттук се ръководят както хилядите тайни марански организации, така и легалните около официално регистрираните синагоги, оттук се подклаждат религиозните войни и революции, и се организира създаването на първите масонски ложи. Бунта на иконоборците в Нидерландия (Холандия) се ръководи задкулисно от полския Синедрион. Метежниците унищожават точно според еврейския закон всяко изкуство, като разгромяват над 5500 църкви и манастири, с което започва и Холандската антииспанска революция. В крайна сметка юдаизма се легализира и Амстердам се превръща в „новия еврейски Йерусалим“.

Вечно непокорните германци също са насъскани да се избиват един друг, особено през 30-годишната война (1618–1648 г.), когато две трети от територията ѝ се обезлюдява. „Това е едновременно отмъщение на Юда за някогашните погроми и тотално поражение за конкурентите от богатите немски градове, дръзнали да се занимават с търговия“.

Навсякъде в „реформираните“ църкви се налага Стария еврейски завет и се подценява Новия (Христос), а мараните излизат от нелегалност и започват открито да изповядват своята религия.

Всичко се развива по план, когато най-неочаквано, в напълно подчинената Полша, избухва мощно антиюдейско въстание, ръководено от казашкия атаман Богдан Хмелницки.

„Контактите между крепостните и помещчиците се осъществяват главно чрез посредничеството на бирниците и управителите на именията, сред които има много евреи.“

„Ето защо въстанията на полските селяни са съпроводени с антиеврейски прояви, още повече, че тъкмо част от обхванатите от бунтове имения се управляват от евреи.“

„Богдан Хмелницки ги повежда срещу евреите в Украйна и Полша.“

„Цели общини от полски евреи са безмилостно унищожени. При нападенията на казаците загиват повече евреи, отколкото дори по време и след епидемията Черната смърт“.

„До 1645 година... са унищожени около 700 еврейски общини и убити 100 хил. евреи. «Съвета на четирите земи» прекратява съществуването си.“

„Полският крал в стремежа си да се помири с Хмелницки го назначава за свой наместник в Украйна. Едно от условията на Хмелницки е прогонването на евреите от неговите владения.“ Шалом 204–206)

Това не е изолирана война на една малка казашка армия, а всенародна революция, насъбрала гнева и отмъщението на милиони европейци, ограбвани и унижавани стотици години от юдейството.

Този път старият номер с лъжливото приемане на християнството не минава и „избрания“ народ е разтърсен истински, за втори път след потушаването на голямото юдейско въстание през 135 г. от император Адриан.

Въпреки това Полша, със своите 3,5 милиона евреи остава най-юдейската страна в Европа до Втората световна война, а самоуправлението на техните общини се запазва почти до 1844 г., когато е премахнато от руските царе.

Украйна се присъединява към Русия, чийто цар Алексей Михайлович (1645–1676) също изгонва „борещите се с Бога“ от Москва и конфискува имотите им в Могилъв.

[1] Първите книжни пари в Полша са печатани от евреи, подобно на днешните американски долари, от частната юдейска банка с гръмкото и подвеждащо название „Федерален резерв“. ↑

ГЛАВА 7

ГОЛЕМИЯТ МАСОНСКИ ЗАГОВОР НА СИНЕДРИОНА ОТ „НОВИЯ ЙЕРУСАЛИМ“ (АМСТЕРДАМ)

„Град Амстердам не рядко е наричан «холандския Йерусалим». Словосъчетанието датира от 1506 година, когато група холандски мореплаватели извършват — публична церемония за връщането си в лоното на юдаизма. Оттогава Амстердам започва да се превръща в център на европейското еврейство.“

[Шалом, с. 198]

„Масонството е еврейски институт, на който историята, степените, обвиненията, паралелите и обясненията са еврейски от самото начало до края.“

Равина Исаак Ваиз

„Невидима ръка управлява народа, колкото по-отблизо разглеждаш актьорите и оръдията на тази катастрофа (френската «революция»), толкова повече се намира във всичко това скритото и тайното. Изглежда, че колкото продължава, толкова ще бъде по-лошо.“

Лафайет — виден масон и герой от френската и американската „революции“

„Нека оставим французите да загинат, докато свободата преуснее.“

Дантон — главния организатор на терора

„Много евреи... разпространяват новите схващания за търпимост, равенство и свобода.“
[Шалом, с. 216]

„Тези евреи са скакалци и гъсеници, те разяждат моята Франция. Неотдавна това непроизводително племе за малко да завладее земята окончателно... Тъй като господството на евреите постоянно се засилва, налага се да се постави преграда пред това.“

Наполеон Бонапарт

„От Мадрид заминах за Париж, за да се консултира с френския министър-председател. Това беше сина на френския евреин Султ, първият помощник на Наполеон, който умишлено загуби битката при Ватерло по нареждане на Ротшилд. Срегнах и други маршали, като прочутия Масена, чието истинско име беше Манасех, също евреин.“

Лорд Дизраели — министър-председател на Англия от еврейски произход

След събитията в Полша, единствената голяма европейска държава, която приема „скитащото племе“ е Холандия. Още през 1596 град Амстердам е наречен „холандския Йерусалим“, след като местните марани открито отхвърлят християнството и града „започва бързо да се превръща в център на европейското еврейство“.

Към него се насочват десетки хиляди юдеи от Испания и Португалия, особено след новото голямо прочистване на тези страни през 1669 година от марани.

Около 1650 година бягащият от Полша Синедрион се настанява също в този „свободен“ град. По това време Холандия е

икономическия и финансов център на света и с флотата си от 15 хиляди кораба контролира цялата международна търговия.

Постепенно еврейството налага своето пълно господство върху големите ост и вестиндийски компании и банките, а чрез тях и върху управлението на страната. Затова именно от тук, вече лесно могат да се координират целенасочени удари върху страните, където юдаизма е все още забранен — Англия, Франция и Испания, като се организират тайните масонски общества и се финансират всички последвали бунтове, метежи и „революции“.

Според Британската енциклопедия първите „зидарски“ ложи се появяват в Англия^[1] около 1598 г., най-вероятно тясно свързани с живеещата в нелегалност от 1290 г. маранска общност.

Официалната масонска литература посочва някои точни дати — създаването на първите три степени от Елайъс Ашмол^[2], а това са чирак, калфа и майстор през 1646, 1648 и 1649 година. Тези дати съвпадат с подготвяния преврат, а степента майстор с взимането на властта от Кромуел, обезглавяването на английския крал и обявяването на страната за република през 1649 година. Този заговор е финансиран и ръководен от еврейските банкери — равина Манасех Бен Израел и Карвайол от Холандия.

Има ли връзка между тези събития и можем ли да потвърдим изявлението на равина Исаак Ваиз, че „масонството е еврейски институт, на който историята, степените, обвиненията, паралелите и обясненията са еврейски от самото начало до края.“

За — тази цел ще разгледаме елементите на т.нар. „тайна наука“ на „зидарите“, а те са: думите (паролите), фигурите, легендите, ритуалните принадлежности, символите, знаците, украшенията и тайния писмен шифър.

Думите или паролите са предимно на еврейски (иврит), официалния език на държавата Израел.

Основната фигура е шестолъчната звезда (хексаграмата) или печата на Соломон. Това е символа на юдаизма и днес стои на еврейското знаме и на всички синагоги. Друга фигура е пентаграмата или петолъчката, която се разглежда от кабалистите като предверие към юдаизма и може да се види върху гербовете, знамената и парите на повечето масонски, комунистически и даже ислямски държави.

Триъгълникът също е част от хексаграмата, защото два кръстосани триъгълника правят звездата на Давид.

Ритуалните принадлежности — чука, пергела, нивелира, кубическия камък и мащабната линия са били съставна част от гербовете на СССР, ГДР и други, и са приети по времето, когато същите се управляват от евреи.

Тясно свързани със зидарството са червената фригийска шапка (символ на английската, френската и латиноамериканските „революции“), слънцето, полумесеца и пирамидата с окоето на Луцифер, която стои върху еднодоларовите банкноти, печатани от една частна еврейска банка, наречена Федерален резерв.

Обобщено, две легенди оформят „идейността“ на масоните. Едната е за Хирам и строежа на Соломоновия храм, а втората за ордена на тамплиерите и „незаконно“ осъдения от френския крал Моле. Интересното в случая е, че втората легенда, заедно с новите „тамплиерски“ масонски степени се появяват значително по-късно, през 1738 г., когато започва и подготовката на „Великата френска революция“...

Строежа на Първия Йерусалимски храм е подробно описан в Библията. Той е изграден от Соломон като символ на силата и могъществото на Израел и на неговия бог, за което се използва труда на поробените и превърнати в работници на Юда гои.

„Всички люде, които не бяха Израелеви синове, Соломон направи работници... А синовете Израелеви Соломон не направи работници... те бяха негови... началници.“ [Библ.]

Сто и петдесет хиляди от тези строители (фр. — масони), под ударите на три хиляди юдейски началници градят Йерусалимския храм в продължение на много години. По масонската легенда строежа се ръководи от Хирам. Един ден той е убит от разбунтувалите се гои, но майсторите — надзиратели успяват да открият виновниците, отрязват главите им и ги поднасят на Соломон.

Така се наказват всички, които пречат на световното еврейско господство, символизирано със строежа на храма.

През 1649 година Кромуел отрязва главата на крал Карл I и получава званието майстор, създадено по този повод и в негова чест.

В тези времена се организира и широка мрежа от конспиративни масонски ложи по системата на мараните, но сега от гои, с различна

степен на посвещение до тайните на организацията. Новите работници на Соломон са чирак и калфа.

На първите се говори, че има невидими източници на светлина, а на вторите се посочва един от тях — петолъчката или пламтящата звезда, която се разглежда като предверие към юдаизма и неговия символ — хексаграмата.

Единствено майсторите се ползват с известно доверие:

„Вие получавате право на помощ навсякъде по света. Където и да се намирате... направете знак — и нашите братя ще ви помогнат... Щом орденът ви осигурява свободно преминаване навсякъде и неотлъчно ви покровителства, той е в правото си да очаква от вас постоянни усилия.“ [Папюс, с. 57]

Но и те малко се различават от обикновените работници, защото никога няма да узнаят своите истински господари и техните скрити цели. Мнозинството от майсторите строят храма на всемирното еврейско господство също без да осъзнават какво вършат, защото повечето от тях не са „Израелеви синове“ и ще останат завинаги само обикновени строители, ползващи дребни привилегии и ограничена финансова помощ.

„На Хирам не му трябва лентяи, всички (гои) са работници.“ [Папюс]

И действително, веднага след преврата на Кромюел, английските марани излизат от 350 годишната си нелегалност и се завръщат открито към юдаизма. Започва жестока гражданска война, загиват стотици хиляди англичани и са унищожени най-прекрасните замъци, дворци, катедрали, манастири и даже цели градове. „Много църкви са превърнати в публични домове, пазарища и тоалетни.“ [21 с. 102] Забранено е да се бият камбаните и да се проповядва католицизма. Близък приятел и съветник на Кромюел е равина-банкер Манасех бен Израел, който отваря за евреите вратата на Англия и финансира „революцията“.

Според авторитетния еврейски историк Грец „Кромюел и неговите последователи изобщо не признават Новия завет, следвали само предписанията на Стария завет (Тората) и били възторжени поклонници на «избрания народ»... Липсвало само ораторите да произнасят речите си на еврейски език, до такава степен всичко в Англия напомняло на Юдея.“ [Ист. евр., т. IV, с. 85]

Особено голяма гордост от стореното изпитва съвременника на „революцията“ известния представител на „скитащото племе“ Томас Колиер, който призовава: „Ние трябва да издигнем високо евреите! Ще очакваме славния ден, в който ще им бъде отредено място начело на народите! О, близко е това време, когато всеки, който успее поне с ръка да докосне дрехите на евреина, ще се чувства щастлив.“ [Ист. евр., т. IV, с. 96 — Грец]

А ето как вижда тези събития днешната официална еврейска история: „През 1649 г. на власт идва Оливер Кромвел... който сваля краля. Много лидери в Англия търсят вдъхновение в Библията (Ст. завет). Те сериозно изучават структурата на Синедриона, като смятат да създадат парламент по негово подобие. И действително, някои английски парламентаристи замислят приемането на библейския сборник на Закони (Тората) в страната.“ [Шалом, с. 199]

Все пак, тази победа е частична и трябва да изминат още два века, докато скитащото племе успее да постави изцяло под свой контрол огромната вече Британска империя.

През XVIII век щедро финансираното от еврейските банки масонство се превръща в широка международна организация с обединени централни ложи, които се създават в Лондон (1717), Париж (1736), Берлин (1744), Рим (1661), Дъблин (1730), Единбург (1736) и много други.

Следващия голям удар се подготвя срещу световния културен център — католическата Франция, в която юдаизмът е забранен със закон от 1394 година. За тази цел в масонството се въвежда иторията на Моле и т.нар. тамплиерски степени.

Орденът на тамплиерите, или „Бедните христови съратници от Соломоновия храм“ е основан през 1119 г. в Йерусалим. Няколко столетия по-късно „бедните съратници“ стават най-богатите банкери в Европа, като само във Франция владеят 9 000) замъка, 2 млн. хектара земя и половината Париж.

През тези времена периодично избухват масови погроми над „борещото се с Бога“ племе, съчетани със забраната на юдаизма в повечето бели страни, поради което този силно инфилтриран с марани орден се явява едно идеално прикритие за финансовите интереси на Синедриона.

Специално изпратените шпиони на краля проникват между тамплиерите и съобщават за ширещия се хомосексуализъм, безбожие и преклонение пред езическия идол Бафомет.

Провежда се съдебен процес и гротмайстора на ордена Жак дьо Моле и трима негови помощници са осъдени на смърт и екзекутирани на 18 март 1314 година. Следва конфискация на всички имоти на „бедните христови съратници“, но парите от тяхната хазна са вече безследно изчезнали.

Още същата година, при неизяснени обстоятелства умират папа Климент V, кралят на Франция Филип II, водещият следствието Дьо Ноаре, както и някои от най-важните свидетели.

Слуховете свързват всичко това с проклятието, произнесено от Моле преди екзекуцията. Но истината се крие в прикрития зад ордена и разгромен банкерски и търговски монопол на Синедриона, поради което убийците на краля и папата трябва да се търсят точно в неговите среди.

И именно поради това, масоните разглеждат тамплиерите като продължители и наследници на Соломоновия храм, т.е. на световното еврейско господство. Според тях, ордена е бил унищожен само външно, а в действителност е минал в дълбока нелегалност^[3] и очаква подходящия момент, за да отмъсти жестоко на краля на Франция и римския папа. През 1738 година марана Рамзи въвежда в масонството тъй наречените тамплиерски степени, които прибавя като по-висши към вече съществуващите. Това са послушник, шотландец и рицар на храма, наречен по-късно кадош или отмъстител.

Послушникът е трябвало да изучава тайната еврейска „наука“ — Кабалата и да учи еврейски думи, „шотландеца“ — да запомни на иврит имената на скъпоценните камъни на нагръдника на еврейските първожреци и връзката им с „божествените“ имена. Тези две степени са подготвителни към главната — „Рицаря на храма“ или отмъстителя. Ето как я определя масона Папюс (с. 23): „... само за степента Рицар на храма (Кадош) встъпващия в Обществото бивал истински посвещаван в отмъстител на ордена. Това посвещение означавало встъпването в политическа война.“

Следователно, масоните не са аполитична организация. Те са политическа сила, която води даже отмъстителна война срещу главните врагове на „борещото се с Бога“ племе — католическата

църква и краля на Франция. И още, Папюс доуточнява предназначението на кадоша: (с. 23)

„Тази степен е синтез на всички отмъщения и осъществяване... на пророчествата на ужасната кървава книга, която често незримо се разгръща, когато бог разрешава на силите на ада да се изявят.“

До терора, обезглавяването на краля и на един милион французи-католици, остават само няколко десетилетия, а изпълнителите ще бъдат специално подготвените „кадоши-отмъстители.“ — Марат, Робеспьер^[4] и Дантон. Организираното отмъщение няма нищо общо с Моле, а със забраната на юдаизма във Франция, като се извършва изключително от скитащото племе и неговите агенти, най-често напълно не-осъзнати оръдия на една чужда воля. Това признава дори изпадналия в немилост Робеспьер, малко преди да бъде екзекутиран по заповед на своите господари:

„Струва ми се, че ние сме тласкани от някаква скрита ръка, въпреки нашето желание. Всеки ден Комитета за национално спасение прави точно това, което предишния ден е решил да не прави.“^[5]

Основната финансова подкрепа за масонството осигурява новоучредената световната еврейска банка на Мейр Ротшилд (Червеното знаме, 1743–1812) от Франкфурт, който създава клонове и поставя под икономически контрол Париж, Виена, Неапол и Лондон. Така за пръв път след разрушаването на Втория храм в Йерусалим през 70 г., се концентрират отново всички юдейски капитали, което позволява лесно предизвикване на икономически кризи, бунтове и революции.

Двата фактора — създадената международна масонска организация и възстановената световна еврейска банка, дават възможност на амстердамския Синедрион да проведе своята най-успешна операция — преврата във Франция от 1789 г., с последвалата екзекуция на краля, разгрома на Испания и арестуването на римския папа.

Навсякъде, където нахлува „революционната“ армия — в Италия, Германия, Австрия, Испания и т.н., евреите получават пълни граждански права и напускат гетата, за да заграбят ключовите постове в окупационните администрации.

В самата Франция са екзекутирани над 1 милион католици — аристократи, богати буржоа, заможни селяни, свещеници и просто

противници, истински или набедени на новия ред, като по-голямата част от техните имоти са закупени на безценица от излезлите след 390 годишна нелегалност марани.

Непосредствено преди „революцията“ Франция е една от най-богатите страни в Европа. Нейните плодородни и добре обработвани земи, богати градове и проспериращи колонии осигуряват добри доходи за аристокрацията, духовенството и третото съсловие, а френският език и култура са еталон за световната цивилизация.

За съжаление, използвайки различни „тайни и подли средства“ — изнудване, заеми, подкупи, обещания и явни лъжи, масонството успява да проникне дълбоко в управляващия елит и да подчини или да привлече много личности, заемащи ключови позиции в политиката, армията и правителството. Достатъчно е да се споменат само Мирабо, Лафайет и Сиес^[6], за да се разбере дълбочината на този заговор.

Втората част на тази триактна пиеса е умишлено предизвиканата финансова криза, изкупването на хранителните запаси от спекуланти и провокирането на „спонтанното“ възмущение на населението, което лесно се постига чрез световната еврейска банка на Ротшилд и близките до нея кръгове.

Третата част е само сигнала за действие на масоните от горните етажи на властта. Тя се състои в изпращането на щедро платени наемници от Юга, на които е поръчано да атакуват най-зловещия символ на абсолютизма, а именно „страшната“ Бастилия. По това време в нея се намират 7 затворници — жестокият криминален престъпник граф дьо Солаж, двама опасно луди и четирима фалшификатори на пари.

От 800 хиляди жители на Париж в щурма участват около хиляда, водени от печално известният маркиз дьо Сад^[7], които „геройски“ превземат крепостта, чийто гарнизон има заповед да не стреля и се предава.

Главите на пленниците веднага са отрязани и разнасяни из града, а „нещастните“ затворници — освободени.

Ето как картинно описва това събитие официалната еврейска история (Шалом, с. 218):

„На 14 юли 1789 година парижани с щурм (?) превземат Бастилията, крепостта затвор, където са затворени много хора (7 души), които не са в състояние да плащат високите данъци (затова

правят фалшиви пари), а също хора с бунтовен дух (патологичният убиец граф дьо Солаж, затворен по искане на неговите близки и двамата опасно луди)“

Но както споменахме, това е само сигнал, подобен на халосните изстрели на крайцера „Аврора“ през 1917 г. срещу Зимния дворец за отдавна купените и дълбоко внедрени във висшите етажи на властта агенти на Синедриона.

Едновременно с това, напълно контролираната от масонството преса започва огромна кампания за пропаганда на демокрацията, свободата и защитата на човешките права, благодарение на което тези хуманни лозунги се възприемат от много граждани и аристократи.

Но именно в това се крие и голямата измама на световния заговор. Демокрацията скоро се превръща в анархия, а анархията в най-страшния в историята на Франция терор.

Вместо обещаните свобода, братство и равенство се въвеждат отдавна подготвяните истински масоно-юдейски „ценности“ — невиджана по жестокост диктатура, омраза и равенство... пред гилотината.

И действително, от екзекутираните над 1 милион^[8] християни, аристократите са само 5%. Главата на френския крал е отрязана със същия нож, както и главите на простите селяни, въстанали в 70 департамента на Франция, заедно с хилядите граждани от Лион^[9], Тулон^[10] и Марсилия.

Изгарят се дворци, катедрали и замъци, като цялото историческо наследство целенасочено се унищожава и ограбва. Официалната католическа религия е отменена и всички църкви са затворени или превърнати в клубове. Скитащото племе е на върха на своя възход. Излезлите от нелегалност марани получават пълни граждански права във Франция, а след победоносните войни на тяхното протеже Наполеон — и по цяла Европа.

При него масовият терор е заменен с властта на диктатора, стократно по-силна и тоталитарна от тази на свалените католически крале. И именно в тези години спекулантите от юдейските гета се настаняват в дворците на прогонената и унищожена аристокрация, докато френския народ изпада в невиджана до тогава бедност и мизерия.

През 1807 година, с разрешение на Наполеон даже част от Синедриона излиза от нелегалност и се премества в Париж. Но скоро настъпва охлаждане на отношенията с императора и той се прикрива отново като религиозно учреждение. „Този съвсем кратковременен Синедрион не оставя важни следи в историята на еврейството.“ [Шалом, с. 220]

Наполеон изпълнява стриктно поставените задачи — арестува папата, който умира малко след това при неясни обстоятелства, разорява и опустошава Испания и Италия, поставя на колене Австрийската империя и смазва Германските държави, след което потегля с огромна армия срещу последния голям враг на еврейството — Русия^[11]. И тук търпи първото си сериозно поражение и позорно бягство.

Синедриона си спомня веднага за неговите „грехове“ и бързо забравя извършените „услуги“: самоволното и без разрешение обявяване за император през 1804 г., последвалото ограничаване властта на масоните, възстановяването на католицизма във Франция и особено подготвяния проект за изменение положението на евреите, който гласи:

„Целта ни е да окажем помощ на земевладелците срещу евреите..., защото ипотекирането на по-голямата част от имененията от евреите, които със своите обичаи и закони представляват отделна нация сред френския народ, е истинска зависимост. Неотдавна това непроизводително племе без малко да завладее земята окончателно и само извънредното положение накара правителството да попречи на домогванията му. Тъй като господството на евреите постоянно се засилва чрез лихварство и ипотекиране, налага се да се постави преграда пред това.“

И както би могло да се очаква, заради тези „грехове“ Наполеон е предаден от „своя“ маршал, евреина Султ в битката при Ватерлоу, която катастрофално загубва.

След като свършва своята работа, Синедриона се премества в Лондон, където започва новата голяма инвазия, целяща пълното завладяване на Британската империя. Основна роля за осъществяване на тази цел играят отново масоните, чиито възгледи и цели разкрива маршалът на Манчестърската ложа и председател на великата Сведенборгска ложа във Франция, масона Папюс: [с. 15, 70, 16]

„Франкмасонството винаги е било велик инициатор на политически и социални реформи^[12]. За членовете си то разрушава границите и предразсъдъците, свързани с раси и цвят на кожата... Учредяването на Европейските съединени щати трябва да бъде предшествано от учредяване на всеобща масонска федерация...“

Обединявайки усилията на работниците (гои), от всички групи и националности, които с общи усилия изграждат храма на единствения Бог (този на Израел).

Един ден братята... ще се появят... на първото Федерално събрание на масонските държави с думите: „Станете братя, и да вървим към реда^[13]. Планът на Хирам е изпълнен. Работниците (гои) са групирани според характера на труда си... и осъществяват част от великото дело“ — обещаното световно господство на „избрания народ“.^[14]

[1] По-точно в Шотландия, обединила се с Англия през 1603 г. ↑

[2] Най-вероятно маран. ↑

[3] Това с абсолютно вярно, защото мараните от ордена след забраната му се включват отново в тайните еврейски организации, подготвяйки с векове своето голямо отмъщение — френската „революция“. Следователно, тамплиерите са първите масони, и обратно, масоните са техните преки наследници, точно както твърди Папюс. (с. 22) ↑

[4] Потомък на немски евреи от рода Рубенщайн, преселили се преди векове във Франция — [3 с. 82]. ↑

[5] Lafayette's memoirs. ↑

[6] По официални масонски данни. ↑

[7] От него идва думата садизъм, проникнала в почти всички езици. ↑

[8] Тоест всеки 20-и французин, при население по това време 30 милиона. ↑

[9] Лион с разрушен, а населението му избито. ↑

[10] От 30 хиляди жители на Тулон остават живи само 7 хиляди.

↑

[11] Англия също все още не е напълно юдаизирана. ↑

[12] Преврати, заговори, революции. ↑

[13] Новият световен ред, или *Novus ordo seclorum*, за който говореше толкова много американския президент Буш, точно както е записано върху еднодоларовите банкноти под масонската пирамида с всевиждащото око на Луцифер. ↑

[14] Виж приложения 11 и 12 ↑

ГЛАВА 8

ВЛИЯНИЕТО НА ЛОНДОНСКИЯ СИНЕДРИОН ВЪРХУ БРИТАНСКАТА ИМПЕРИЯ, МОРДОХАЙ ЛЕВИ И БИТКАТА ЗА РУСИЯ.

„През периода от 1820 г. нататък настъпва векът на Ротшилдовци, така и към средата на столетието всеобщото мнение беше, че има само една единствена сила в Европа, и това е Ротшилд.“

проф. Вернер Сомбар „Евреите и модерния капитализъм“

„Неотдавна нашият народ даде на света нов пророк. Той има две лица и носи две имена: едното е Ротшилд, лидера на всички капиталисти, а другото Карл Маркс.“

Блументал, „Judisk Tidskrift, Sweden 1929“

„Когато ние потъваме, ставаме революционен пролетариат, когато се издигаме, тогава се издига и страшната мощ на нашата кесия.“

Теодор Херцел

„Чифутите ще погубат Русия“

Достоевски, 1877

„Болшевишката революция в Русия беше работа на еврейския ум, на еврейското

недоволство, на еврейското планиране, чиято цел бе да се създаде «Нов ред в света».“

„Американски евреин“, Ню Йорк:
„American Hebrew“ New York, Sept. 10, 1920.

„Аз съм убеден, че съветският комунизъм беше по принцип маска на болшевизма, който пък беше «маска на юдаизма.»

Боби Фишер, световен шампион по шах от еврейски произход, в интервю пред Асошиейтет прес.

Бурният ХІХ век е върхът на могъществото на Британската империя. Център на новата технологична революция, тя завладява половината свят, докато нейната огромната флота господства над моретата и контролира цялата международна търговия.

Именно поради това в Лондон се настаняват тайният Синедрион и международната юдейска банка, вече ръководена от Натан Ротшилд (1776–1836).

За там се отправя и измета на цяла Европа — стотици хиляди спекуланти, мошеници и престъпни елементи, предимно представители на «скитащото племе».

Едновременно се организира една прекрасно функционираща мафиотска и шпионска структура, начело на която стоят Ротшилд и Моше Монтефиоре. «Чрез своите агенти на континента Ротшилд и Монтефиоре научават за поражението на Наполеон преди всички други в Англия. Двамата незабавно посещават министър-председателя и тържествено го осведомяват за тази решителна победа.» [Шалом, с. 223] От това може да се направи извода, че информационната мрежа на еврейството действа много по-бързо и ефикасно от тази на най-могъщата империя, господстваща над света.

Споменатите двама евреи владеят изцяло и Лондонската борса, тогава контролираща икономиките на всички държави: «Както Ротшилд, така и Монтефиоре са умели финансиста. Когато английската борса... е заплашена от крах, те помагат за

стабилизирането на пазара, като задействат богатството и таланта си.» [Шалом, с. 223]

Следователно споменатите личности са способни както да стабилизират борсата така при желани и да я дестабилизируют, предизвиквайки финансов крах. Именно тук трябва да се търсят периодичните и «присъщи на капиталистическото развитие» икономически кризи, които разоряват мнозина, но обогатяват малцина, и то предимно представители на «избрания народ». Основната задача на цялата банда еврейски икономисти, като се почне от Адам Смит, Мордохай Леви (Карл Маркс) и се стигне до сегашните техни наследници, е да прикрият чрез поток от думи и псевдофакти тази проста истина — Ротшилд и Монтефиоре, като задействат своята мафиотска организация, капитали и шпионска мрежа, могат да стабилизируют или дестабилизируют борсата и пазара, и да определят живота и благосъстоянието на всички народи.

Интересно е да се проследи завладяването на Англия от «скитащото племе», защото това е един класически пример, повтарян след това многократно в различни страни, между които и САЩ. Еврейският агент Кромуел с помощта на масоните организира преврат, последван от кървава гражданска война, при което юдеите получават граждански права^[1] и създават свои легални организации. Вторият етап е заграбването на икономическата власт, нагледен пример за което са Ротшилд и Монтефиоре. Третата част на плана е проникването в държавния апарат и поставянето под еврейски контрол на парламента и правителството, като за тази цел предварително се закупуват най-големите вестници и списания, които определят общественото мнение.

Не може да се отрича и приноса на масоните и «невидимата» подкрепа на кариеристите от техните върхове, оказвана от Синедриона за налагане на тези свои протежета на ключови постове в държавната администрация, в ръководствата на партиите и пресата. И много пъти, когато се решава съдбата на Европа, именно с техните «гласове» започват безсмислени и неразбираеми за историците войни, «революции» и конфликти, напълно чужди на интересите на европейските народи, но в полза на еврейските банкери.

Кръвопролитните войни принуждават кралете да молят за заеми, които получават срещу огромни, немислими в мирно време лихви и то при специални, заробващи условия. Даже могъщите Хабсбурги са

залагали на еврейските лихвари изцяло държавните приходи на огромната Австрийска империя за много години напред. Всичко това доказва кой има полза от престъплението, а именно от опожарените градове, разорените страни и безсмислената смърт на десетки милиони европейци, загинали в тези братоубийствени конфликти.

Освен масоните, Синедриона налага и явни евреи и марани в управлението на Британия. През 1835 г. за шериф на Лондон е избран Дейвид Соломънс (Давид Соломон), а две години по-късно и Монтефиоре.

Лайънел дьо Ротшилд принуждава английския парламент да промени текста на клетвата при встъпването на новите депутати, защото не се харесва на еврейството.

Бенджамин Дизраели става два пъти министър-председател на Англия (1868 и 1874–1880 г.) и има основен принос в разделянето на Санстефанска България.

Ето какво пише съвременника на тези събития Джозеф Баристър: «За съжаление Англия вече не е свободна страна. Нашите три политически партии — тори (консерватори), радикали и лейбъристи — те всички са зависими от еврейските финансисти, които са фактическите господари на страната. В техните ръце се намират както партиите, така и парламента и правителството. Евреите заплащат разходите за избирането на три четвърти от състава на палатата на общините, които са техни послушни оръдия... По-голямата част от крупните лондонски вестници се поддържат с еврейски средства; в тях никога не се появява ни най-малък намек за националността^[2] на многобройните престъпници, които ежедневно биват арестувани... Евреите са против изгонването на чуждестранните анархисти, защото 90% от тях, а също и разните посредници, сутеньори, мошеници, лихвари, крадци, съдържатели на вертепи и прочие емигранти принадлежат към същото привилегировано племе (еврейското).» [32 с. 260, 261]

През 1860 г. е създаден «Световния Израелски съюз», като официален говорител на Синедриона. Неговият представител Каган (Коган) заявява: «Ние учредяваме този съюз с цел да укрепим братската връзка между евреите от цял свят. Това трябва да бъде направено, защото масонството загуби много от предишната си сила.» [32 с. 278]

Малко по-иначе се развиват нещата на континента. След разгрома на Наполеон юдеите в Австрия и Германия са принудени да се върнат в гетата. «Някои прибягват към покръстването като към временна мярка, за да запазят достигнатото положение в очакване да бъде възстановена пълната свобода.» [Шалом, с. 220]

Особено ефикасни действия срещу «борещия се с Бога народ» и неговите агенти се провеждат в Русия. През 1822 г. е забранено масонството. Император Николай I (1825–1855) разтурва юдейските общини — кагалите и принуждава всички евреи да служат войници. Строго е забранено заселването на представители на «скитащото племе» в големите градове на Русия и особено в двете столици — Москва и Петербург.

Именно за тези държави — Германия, Австрия и Русия, чието завладяване по сравнително мирен път е затруднено, еврейството излъчва своя нов «пророк» и «месия» — Мордохай Леви (Карл Маркс).

Младите юдеи не желаят да очакват обещаното световно господство след векове, те го искат сега, веднага, още по време на своя живот. Това е екстремистката, революционно насочена форма на юдаизма, създадена от обединението на есейския комунизъм и зилотския тероризъм. Материализмът на новото учение също съвпада с основните насоки на религията на Моше.

«Юдаизмът е материалистичен по своята същност. Той не гради небесно Божие царство, а световно земно еврейско господство.» («История на христ. църква», том 1)

Равинът Стефан Ваис е изключително лаконичен^[3]:

«Някои го наричат марксизъм. Аз го наричам юдаизъм.»

А друг евреин, Нибур, доуточнява: «Марксизмът е модерна форма на еврейското пророчество.»^[4]

Създателят на модерния ционизъм Теодор Херцел обяснява само с едно изречение това «явление»:

«Когато ние» потъваме, ставаме революционен пролетариат, когато се издигаме, тогава се издига и страшната мощ на нашата кесия“ В това изказване са закодирани и основните исторически събития, станали през XIX и XX век.

Новото, шесто по ред юдейско учение — комунизма, е създадено от Мордохай Леви (Карл Маркс), роден на 5.05.1818 г. в град Трир — Прусия.

Баща му, Хиршел Леви, по-късно възприема маранското име Хенрих Маркс, е син на равина Леви. Баба му е от равинско семейство, а чичо му също е равин.

Това му дава възможност още от най-ранните си години да изучи основно еврейската религия и специално тайния (устен закон), като приспособява към съвременния свят много от древните постулати на Израел. Той отново атакува инвазираните страни отдолу, подобно на първите юдео-християни, като използва за свои съюзници главно отрепките на обществото. Основните принципи на тази „насока“ са преписани от учението на есеите: забрана на частната собственост, задължителен колективен труд, общи трапези, и отхвърляне на семейството. Всеки ще получава само най-необходимото, според преценката на новите „апостоли“, които са предимно представители на „избрания народ“. Точно както е проповядвал и „учителя на справедливостта“ на есеите някога в древния Израел.

Първите юдео-християнски общини са били изградени на подобни принципи. При влизането си в тях всеки е предавал всичко, което притежава, а в замяна е получавал храна и подслон. Трябва да минат стотина години на „елинизация“ и промяна на националния състав на тези групи, за да се отхвърлят юдео-есеиските постулати за миряните, но последните остават в сила за голяма част от духовните лица, които живеят в манастири и се подчиняват на същите правила в продължение на почти две хилядолетия.

По време на „реформацията“ на Лютер също се появява есейско-комунистическа секта — тази на анабаптистите. Отново се проповядват подобни юдейски „ценности“ унищожаване на частната собственост, абсолютно „равенство“ и насилствена промяна на държавния строй. През 1534 г. те завземат град Мюнцер (Германия) и тук основават царството „Небесен Йерусалим“. Обявените пълна свобода и равенство предизвикват масови насилия, престъпления и анархия. Семейството официално е премахнато, като се разрешава многоженството и разврата. Подобно на юдео-християните, анабаптистите унищожават всички статуи, картини, книги и ръкописи. Неизгорено остава само едно „произведение“ — свещената еврейска Тора — Библията.

Масонството също има своя Маркс в лицето на Вайшоп и илюминизма, който прониква в много ложи малко преди Френската

„революция“. Програмата им съдържа 7 точки, между които премахване на частната собственост, семейството, държавата и нещо ново — забраната на християнството, патриотизма и национализма, с последващото създаване на единно световно управление под пълен масоно-юдейски контрол.

Мордохай Леви^[5] (Карл Маркс) повтаря всичко това, като провъзгласява интернационализма като аналог на космополитизма на евреите и масонството. От друга страна, диктатурата на „пролетариата“ е всъщност насилствено наложената власт на Синедриона в страните, където управлението не може да се завземе по мирен път. А това са главно Русия, Австро-Унгария и Германия, в които се подготвят серия от метежи, преврати и „революции“.

„Често се споменава, че юдаизмът е движещата сила на комунизма. Това не е нищо ново, то се знае и е съвсем естествено... Не може ли да се предположи, че юдаизмът ще стане разрушителен елемент в държавите, в които винаги са го преследвали? Вродената склонност към интрига, към хитрост, към конспирация и почти непостижимото търпение, с което очакваме часа на отмъщението, са характерни черти на предопределения народ“ — отбелязва още през 1926 г. професор Осендовски.

В „Капитала“ Маркс (Леви) потвърждава факта, че крупните (еврейски) банки и концерни постепенно поглъщат по-дребните производители. Но това е един сравнително бавен процес. На него новият „пророк“ противопоставя възможността с един удар либералният капитализъм да се превърне в държавно-монополистичен, контролиран в 100% от „избрания народ“.

По юдейската рецепта даже и дребните селски производители трябва да загубят своята собственост, като станат лесно манипулирани и зависими наемни работници.

Следващата стъпка е отмирането на националните държави и семейството, с последващо смесване на расите и народите в един нов Вавилон под властта на евреите, където работниците-гои ще строят бъдещия храм на юдейското господство.

Съвместните действия на евреите, масоните и новопоявилите се комунисти довеждат до извършването на серия революции през 1848 г., които обхващат Австро-Унгария, Франция, Италия, Испания, Португалия, Германските държави и зависимите полски територии.

Организирането им от Синедриона струва огромни средства, но води до ново напускане на гетата и даване повсеместно граждански права на юдеите.

Това е и първият опит за предизвикване на световна революция едновременно в редица държави, което се опитва да повтори, но без особен успех и Бронщайн (Троцки), непосредствено след октомврийския преврат в Русия през 1917 година.

Всички тези метежи доказват стремително нарастващата мощ на скитащото племе и неговите огромни възможности да манипулира народните маси и да извлича от тяхното временно недоволство постоянни облаги за себе си.

Силата на Синедриона проличава особено ясно при три нашумели процеса — Дамаския (1840 г.), Драйфус (1894) и Бейлис (1913). Първият е срещу няколко евреи убили един християнски монах в Дамаск. В тяхна защита пристига специалният представител на британското правителство „сър“ Моше Монтефиоре, заедно с лидера на френските юдеи, Исак Кремие (1796–1880). Цялата преса също е организирана в тяхна защита, и местните мюсюлмански управници са принудени да освободят престъпниците, още повече, че става въпрос за екзекутиран християнин.

Вторият, доста по-бурен „протест“, е по повод осъждането на заловения в шпионаж капитан от Генералния щаб на френската армия еврейин Драйфус. Въпреки безспорните доказателства, делото е преразгледано и под огромния натиск на вече почти изцяло контролираната преса затворника е освободен.

Третото дело е срещу киевския еврейин Менахим Мендел Бейлис, „обвинен в убийството на 12-годишно руско момченце, чиято кръв му трябвала за ритуални цели“. Най-добрите адвокати (юдеи) защитават Бейлис, докато съдебните заседатели според Шалом (с. 234) са „полуграмотни селяни“. И разбира се, подсъдимия е освободен поради липса на достатъчно доказателства. Така и трите процеса се превръщат в едно предупреждение за гоите, които трябва добре да знаят, че отсега нататък представителите на „избрания народ“ получават почти пълна безнаказаност по отношение на всички видове престъпления — от финансовите спекулации до ритуалните убийства и шпионажа.

През XIX век са разгромени повечето от враговете на Синедриона. Испания е разорена по време на Наполеоновите войни, а

нейната империя унищожена в резултат на серия от масонски преврати^[6] в Южна и Средна Америка. След бунтовете през 1848 г. Австрия също се признава за победена и дава равноправие на евреите, последвана от Германия през 1871 година.

Единственият, който разполага с международна организация, подобна на еврейската, е римският папа. Скоро обаче и той загубва своята държава, обхващаща Рим и околностите му в резултат на поредния масонски заговор и е принуден да се укрива във ватиканския си дворец. Отчаяният му опит да се противопостави на Синедриона чрез създаване на Международна католическа банка, която да конкурира юдейската, е провален от Ротшилдовци през 1882 година.

Към края на XIX век „скитащото племе“ има вече пълни граждански права и започва масово да инфилтрира държавните апарати, университетите и пресата на европейските народи.

Нещо повече, по-голямата част от правителствата са под силен масонски контрол, особено тези на Британската империя, Франция, Италия, САЩ и латиноамериканските републики.

Ето как описва това време премиер-министърът на Англия еврейният Дизраели: „Заминах за Петербург във връзка с един заем. С пристигането си срещнах министъра на финансите граф Канкрин.

Той беше син на Латвийски еврейин. Заемът беше свързан с Испания, за където заминах, и там се срещнах с министъра — сеньор Мендизебел, в чието лице видях човек като мен — син на поevo christiano (покръстен еврейин). От Мадрид заминах за Париж, за да се консултирам с френския министър-председател. Това беше синът на френския еврейин маршал Султ, първият помощник на Наполеон, който умишлено загуби битката при Ватерлоу по нареждане на Ротшилд. Срещнах и други маршали като прочутия Масена, чието истинско име беше Манасех — също еврейин. Заминах за Прусия, където преговарях с друг министър — граф Арним, пруски еврейин.“

Един от малкото хора, пръв съзрял задаващата се опасност, е най-големият руски писател Достоевски, който многократно предупреждава — евреите се готвят да „погубят Русия“ и да поробят народа. В тяхното зловещо царство няма да има място за човеколюбие, правда и християнско милосърдие.

И не случайно, ще добавим ние, този пророк се ражда в Русия, последната голяма империя, която се бори на живот и смърт с

глобалната еврейска агресия в продължение на почти 1000 години. Началото е поставено от киевският княз Светослав, който през 969 г. унищожава превърнатото в юдейска колония Хазарско ханство, ограбвало над 200 години цялата европейска търговия с Китай. През XI и XII век се извършват серия от антиюдейски погроми, а в 1124 г. техният квартал в Киев е тотално опожарен от възмутените граждани. Княз Владимир Мономах окончателно изгонва „скитащото племе“ от пределите на Киевска Русия.

По време на татарското робство последните се завръщат отново, предимно като събирачи на данъци за окупаторите и се настаняват в Киев, Новгород и други големи градове. С цел разбиването на църквата, юдеите създават една нова ерес, наречена „секта на привържениците на евреите^[7], чиито принципи — предпочитание на Стария завет пред Новия (Исус Христос) и празнуването на съботата вместо неделята, се възприемат по-късно от реформаторите“ на Лютер.

За щастие в Русия се вземат бързи мерки и свиканият църковен събор през 1490 г. забранява „привържениците“, но за съжаление без да ги унищожи напълно. Цар Иван Грозни нарежда: „Забранено е на евреите да пътуват в Русия и да търгуват, защото от тях много беди идват.“

Дже кроткият цар Алексей Михайлович (1645–1676) многократно прогонва „борещото се с Бога племе“ от Москва, но то винаги намира начин да се завърне отново. Още по-категоричен е великият реформатор, император Петър Първи:

„По-скоро бих допуснал да видя в страната си народи с мохамеданска и езическа вяра, отколкото евреи. Те са измамници и мошеници. За тях в Русия няма да има жилища, нито търговия, колкото и да се стремят да подкупват подчинените ми.“

Императрица Екатерина I издава указ през 1727 година: „Евреите, които се намират в Украйна и другите руски градове, всички да бъдат изгонени... и в бъдеще по никакъв начин да не ги пускат в Русия. И при изгонването им здраво да се следи... да не изнасят зад граница жълтици.“

Императрица Елисавета Петровна през 1742 г. също издава указ с подобно съдържание: „Чифутите продължават да живеят в нашата империя, ето защо нашите верноподаници не могат да очакват от тези омразни... никакъв друг плод, а само крайна вражда. Поради това

заповядвам: всички евреи... каквото звание и положение да имат, с обявяването на указа незабавно да се изселят зад граница... и в бъдеще под никакъв предлог да не ги пускат в нашата империя... Освен ако някои от Тях приемат християнската вяра.“

Последният пасаж обезсмисля целия текст, защото представителите на „избрания народ“ имат разрешение от Синедриона при опасни ситуации да приемат лъжливо всяка друга религия, и те безпроблемно остават, което по-късно има катастрофални последици за страната и народа.

След разделянето на Полша милиони юдеи^[8] стават руски поданици, но императрица Екатерина II ги принуждава да останат в родните си места. Вътрешността на Русия е закрыта за тях, а подопечното им масонство — забранено.

Въпреки това самоуправлението на техните общини (кагалите) се запазва. Това е нещо като държава в държавата, със собствено управление, съдебна, данъчна и полицейска система, подчинена тайно на Лондонския Синедрион. За тях Достоевски казва: „Чифутина и неговия кагал е все едно заговор против руснаците.“

Император Александър I, опиянен от своята победа над французите, необмислено разрешава масонството, което бързо прониква във висшите етажи на властта, но има подчертан интерес и към армията. Всред простия народ юдеите започват усилено да разпространяват отново редица еврействащи секти, особено активно в Московска, Саратовска, Орловска, Тулска и Екатеринославска губернии.

Ключова фигура в подготвяния масонски преврат играе „декабриста“ Пестел, който „написва“ конституция.

Според нея „скитащото племе“ получава пълни граждански права и учредява „велик юдейски синедрион“.

През 1822 г., Александър I научава за подготвения заговор и забранява масонството. Но вече е късно и колелото е завъртяно. Великият император, победил Наполеон, умира като куче, според някои най-вероятно отровен^[9] при посещение в една еврейска синагога. Десетина дни след това, на 14 декември 1825 г. започва отдавна планираното въстание на Декабристите. Но бунтът на масоните е потушен, след което новият цар Николай I (1825–1855 г.),

„нанася сериозен удар върху еврейските общности, като разпуска традиционните органи на еврейското самоуправление — каалите“.

През 1827 г., за пръв път освобождаваните дотогава юдеи са задължени, както всички поданици на империята, да служат войници.

Отмъщението на Синедриона не закъснява, Предизвикана е Кримската война (1854–1855 г.), в която двете големи християнски империи, но вече с масонски правителства — Британската и Френската, воюват в защита на най-заклетите врагове на Европа — турците, срещу Русия, в интерес на световното еврейство. И както би могло да се очаква, Николай I умира отровен след „лечението“ на лекар-евреин. [10 с. 92]

Докато убийството на Николай I от Синедриона е напълно логично, то следващата екзекуция, на царя освободител Александър II (1855–1881), е много поучителна. Вторият голям руски реформатор след Петър I премахва крепостничеството, освобождава по-голямата част от Балканския полуостров от османските варвари и открива пътят на империята към прогреса и възхода. Населението започва бързо да се увеличава, организира се планомерна колонизация на Сибир и средна Азия. За разлика от предишния император, Александър II разрешава на „скитащото племе“ да се заселва по цяла Русия, включително в Москва и Петербург. Започва подготовката и на конституция, която трябва да предостави граждански права на всички поданици и да превърне империята в конституционна монархия.

Как реагира Синедриона на Тези реформи? [Шалом, с. 232]; „Някои евреи се присъединяват към революционните групировки. Те вярват, че страната е в навечерието на всеобщата свобода.“ Смъртната присъда към този хуманен император е издадена през 1876 г. от еврейски „революционен комитет“ в Лондон. Първото покушение, извършено от юдеина Хартман, е несполучливо. Вторият, вече успешен атентат, е подготвен от евреите Либерман, Голденберг и Цукерман. „През 1881 г. цар Александър II е убит. Сред атентаторите е и еврейската революционерка Геся Гелфман.“ [Шалом, с. 232]

Независимо от доброто си отношение към „борещия се с Бога народ“, Александър II е убит също както и техния гонител Николай I. Това потвърждава думите на юдейския библейски пророк Захария: „Какво сте ми вие? Искате да ми се отплатите? Искате да ми въздадете? Скоро аз ще обърна отплатата ви върху вашите глави.“

Неговата голяма вина е опита му да превърне Русия в най-могъщата световна сила, заради което дава и своя живот. От друга страна, допускайки скитащото племе в двете столици, той несъзнателно открива пътя на двете „революции“ (1905 и 1917) и косвено предизвиква гибелта на своята родина.

Александър II е наследен от сина си Александър III (1881–1894 г.)

В Украйна избухват „жестоки“ антиеврейски погроми (праот). Вълненията започват от Елисаветград и бързо достигат до Киев. В Одеса погромите продължават 3 дни, пострадват над 100 еврейски общини. Погромите са придружени с разграбването на имуществото на евреите, има случаи на убийства (единични!). Организаторите „на погромите пускат слуха, че царят разрешава да се бият чифутите, като отмъщение за убийството на баща му от еврейски революционери.“

През 1882 г. са издадени „временни правила“, според които на евреите е забранено да живеят в селата... да придобиват недвижими имоти извън градовете, да вземат под аренда земеделски имоти. Тези правила нанасят огромни материални щети на евреите... Политиката на руското правителство... е пределно ясна и изразена в думите на вътрешния министър граф Игнатиев^[10] „За евреите западната граница е отворена.“ [Шалом, с. 232, 233]

Присъдата на Синедриона е изпълнена от евреина Захарин, като всичко е подробно описано в издадената през 1920 г. в Ню Йорк книга от друг представител на скитащото племе Едгар Салтус — „Императорска оргия“^[11]. След приемане на донесената от Захарин отрова вместо лекарство, на въпроса на умирация император: „Кой сте вие?“ „докторът“ отговаря: „Аз съм евреин. Вие сте осъден на смърт!“

Мястото на отравения Александър III е заето от император Николай II (1894–1918), по-късно екзекутиран заедно с цялото си семейство, точно според юдейския ритуал по заповед на агентите на Синедриона Ленин (Бланк) и Свердлов (Янкел). Същата участ постига и всички заловени от юдо-болшевиките царски роднини, умъртвени по най-различни способности, достойни само за фантазията на „сладкогласният певец“ Давид.

И малко руснаци чуват предупрежденията на Меншиков^[12] за надигащата се юдейска опасност, направени в самото начало на века: „Време е руският народ да се събуди: той е на прага на голямо

нещастие, може би най-страшното в историята си! Срещу Русия се надига... цялото многомилionно (еврейско) племе... Най-престъпното, най-разлагащото... Но Бог ни е наказал нас, руснаците, да сме глухи и някак странно заслепени. Не чуваме прокрадващата се гибел, и не я виждаме... Не само Москва е изгоряла от нищо и никаква свещ, цялата велика страна, като слон, който се е подхлъзнал над пропастта, може да загине от минута непредпазливост, ако бъдат създадени съдбоносни условия.“

И такива условия се създават, като се използва опита от 1870–1871 г. — загубената от французите война с Прусия, свалянето на император Наполеон III и последвалата революция — комуна в Париж.

Войната, която трябва да загуби Русия, е тази с Япония. За целта последната получава крупни заеми от Синедриона чрез bankerите Якоб Шифт, Кенън и Морган, както и свръхсекретна военна информация^[13]. Едновременно с това се подготвя „огромна кампания за манипулиране“ на общественото мнение в Европа, и отчасти в самата Русия срещу царското правителство. Особено силна финансова и дипломатическа подкрепа на Япония оказва включеният в акцията американски президент от еврейски произход Теодор Рузвелт-(Тео Розенфелд) (1858–1919)^[14]

И разбира се, Русия губи войната от 1904 г., което се случва за пръв път от няколко столетия — победа на една азиатска държава срещу европейска империя.

Коментирайки това събитие, френският вестник „Presse“ отбелязва: „Войната с Русия не я води само Япония; тя има могъщ съюзник — еврейството.“

Първата „руска революция“ от 1905 г. е втората част от плана на Синедриона — загубена война, последвана от бунтове, стачки и метежи. Тя се извършва от голяма група контролирани от „скитащото племе“ партии и организации, предимно масони, анархисти и марксиста, като за главен координатор е назначен юдейския banker Парвус. Особено важна роля играе т.н. „Общоевропейски работнически съюз“, бойна организация на световния еврейски съюз, известна като еврейски бунт. Последният разполага с пет типографии и предизвиква кървави сблъсъци в Одеса, Лодз, Белосток и др. Бунтовете обаче са разгромени, след което Ленин (Бланк) остава за дълго в Швейцария, а Троцки (Бронщайн) в САЩ.

Някои от революционерите руснаци разбират истината, както легендарният поп Гапон и се разграничават от своите ръководители: „Сега начело на нашите партии стоят евреите, а това е най-лошият народ, не само у нас в Русия, а и навсякъде... Евреите се стремят да вземат властта в свои ръце, а следователно да се качат и на нашите глави и на главите на селяните.“ Малко след това изказване, героят на „революцията“ е намерен удушен в една вила край Петербург.

Освен огромните средства, предоставени от Синедриона за метежа от 1905 г., Лондонската еврейска хроника съобщава за допълнителни суми, събирани доброволно от юдеите: германските 115 хил. фунта стерлинги^[15], английските 149 хил., американските 240 хил., френските и австрийските 370 хиляди...

Въпреки загубената война и прикрития икономически бойкот на еврейските банки, Руската империя в периода 1906–1913 г. достига най-високите темпове на икономическо развитие в света, като по производство на нефт и зърнени храни надминава дори САЩ. Влиза в действие транссибирската ж.п. линия, строят се огромни металургични заводи и много нови промишлени предприятия. Прогнозите тогава сочат, че към средата на ХХ век Русия ще стане доминираща световна сила, с население над 500 милиона души. Разгромът на тази могъща антиеврейска империя се превръща във въпрос на живот и смърт за Синедриона.

Никой не желае започването на Първата световна война, още повече, че Европа контролира девет десети от Земята. Един обикновен терористичен акт срещу австрийския престолонаследник в Сараево подпалва този огромен пожар и води до смъртта на десет милиона европейци, в името на обогатяването на еврейските банки и подготовяните от Синедриона серии от революции и преврати.

Някои сравняват Първата световна война с масово самоубийство на европейците. Ние не приемаме това определение, защото в действителност се касае за предумишлено убийство, подготвено и осъществено от „избрания народ“, с което открито се хвалят много негови известни представители.

Един от тях, Маркус Раваж, през 1928 г. признава в Century Magazine: „Ние сме в дъното на последната голяма война (Първата свет.), но и на всяка друга по-голяма революция във вашата история. Ние сме носители на раздори и смут във вашия живот. Кой знае колко

велика и славна щеше да бъде вашата съдба, ако ви бяхме оставили сами, на спокойствие.“

След Първата световна война Европа вече не е същата. Тя е сразена биологично, морално и икономически, като най-добрата част от едно цяло поколение загива безсмислено в окопите и при газовите атаки. Но най-жестокият удар се стоварва върху могъщата антиюдейска империя на източните славяни.

Решението за преврата в Русия е взето на 14.02.1916 г. в Ню Йорк на тайно събрание, където присъстват 62-ма делегати-евреи. Това става след като официалният представител на Ротшилд, bankerът Якоб Шифт обещава пълната си финансова подкрепа. Прякото организиране на метежа е възложено отново на най-големия враг на империята, юдейския banker Парвус^[16], който по заповед на Синедриона е ръководил и бунтовете през 1905 година.

Гениален аферист и политик, той спечелва германците^[17], като им обещава излизането на Русия от войната и предаването под немски потекторат на Украйна, Прибалтика, Грузия, каспийския нефт и всички други ресурси, които поискат.

Първата част от заговора започва през февруари 1917 г., когато група масони от висшите етажи на властта организират заговор и свалят императора от трона. Начело на създаденото временно правителство след масона Львов, застава марана Керенски. Повтаря се сценария от френската „революция“ — демокрация, свобода и... анархия, която разстройва армията и държавния апарат, след което идват кадошите-отмъстителите. Главатарите сега са двама евреи — първият, Ленин (Бланк), тръгва от Швейцария със специален влак през Германия, както предварително е уговорено с Парвус.

По-интересно е придвижването на втория, Бронщайн (Троцки), който с 275 свои привърженици и огромна сума пари се насочва от САЩ през Канада, която е съюзник на Русия, към Петербург за да организира държавен преврат. Задържан от канадските власти, той е загадъчно и набързо освободен по личната молба на американския президент от еврейски произход Уилсън (Уолфсън). Нещо повече, по време на разгара на гражданската война, същият Уилсън предоставя 20 млн. долара (около 400 млн. по сегашния курс) помощ на Ленин в подкрепа на „революцията“.

Самият октомврийски преврат е само един спектакъл, при който даже и изстрелите на крайцера „Аврора“ са били дадени с халосни снаряди. Охраната на Зимния дворец предварително е снета и заменена с една женска „рота“. На марана Керенски е наредено просто да предаде властта на кадошите-отмъстителите, евреите Ленин (Бланк) и Троцки (Бронщайн), след което безпрепятствено напуска страната. На тълпата фигуранти и статисти — криминални престъпници, юдеи и войници, на които е дошло до гуша от 3 годишната мобилизация, за награда е предоставена възможността да ограбят Зимния дворец и да разбият царските изби с вина с което те се справят блестящо^[18].

Така се създава червена диктатура, изградена на базата на няколкостотин хиляди болшевики, предимно евреи, която започва невиджан терор за укрепване на своята власт. Обещаните мир, хляб и земя се превръщат в многогодишна кръвопролитна гражданска война, повсеместен глад и пълна национализация на земята. Този сценарий е написан преди 2700 г. от най-големия еврейски библейски пророк Исаия: „Ще въоръжа египтянин против египтянин; ще се борят брат против брата и приятел против приятел, град с град...“ „Сърцето на Египет ще се стопи и духът на Египет ще изнемогва. Господ (Израелев) приведе в него шеметен дух — и те въведоха Египет в заблуда във всичките му дела, също както пиян пада в бълвоча си нивите... и всичко посеяно... ще засъхне, ще бъде развеяно и ще изчезне.“ „В оня ден египтяните ще бъдат като жени, и ще затреперят и ще се уплашат... Земята иудина ще стане ужас за Египет, който си спомни за нея, той ще затрепери... в оня ден Израел благословение ще има посред земята.“

И благословието идва за Юда. ЦК на Болшевишката партия през 1918 г. има 12 члена, от които 11 евреи — Ленин (Бланк)^[19], Бронщайн (Троцки), Апфелбаум (Зиновиев), Лури (Ларин), Урицки, Володарски, Розенфелд (Каменев), Луначарски (Манделщам), Смидович, Янкел (Свердлов) и Накхамкес (Стеклов). Единственото изключение е руснака Кириленко.

Вторият по важност орган, Съветът на народните комисари, се състои от 22 члена: 19 евреи, 1 руснак, 1 осетинец (Сталин) и един арменец.

Централният изпълнителен комитет наброява 61 човека, 44 от които са явни евреи, а останалите марани или женени за еврейки

представители на различни националности, между които 4-ма руснаци.

От 30 члена на извънредната комисия (ЧК) на ЦК в Москва, 23 със сигурност са евреи, а другите съмнителни. Руснаците и тук са абсолютно малцинство — само двама. През 1920 г. общо от цялата висша большевишка администрация наброяваща 545 човека, 447 са евреи. Именно тези 447 стават истинските господари на огромната страна и „ужаса за Египет (в случая Русия)“

Разбира се, утвърждаването на юдейската власт в най-трудния период от октомври 1917 г. до ноември 1918 г. се дължи изключително на немската армия, която действа активно като техен съюзник срещу зараждащото се белогвардейско съпротивително движение, точно според уговорката с Парвус.

Едновременно с това се създават и отряди от наемници „интернационалисти“ — латвийци^[20], монголци и китайци, които извършват масовите екзекуции и терор над руснаците, а по-късно, след капитулацията на Германия, напълно заместват нейната окупационна армия.

Започва прилагането на специално подготвен план за юдаизиране на Русия. Системно се унищожава и прогонва аристокрацията, духовенството, интелгенцията, заможните граждани и селяни, съчетано с масови показни разстрели на работници при всеки опит за стачка или неподчинение. По непълни данни, само през първите 3 месеца на 1919 г. са екзекутирани над 138 хиляди руснаци, а по време на масовия разгром и ограбване на църквата през 1922 г. са избити 40 хиляди свещеници, дякони, монаси и над 100 хиляди вярващи християни. Патриарха на руската църква Тихон заедно с всички членове на Св. Синод са арестувани, а 32-ма митрополити и архиепископи умъртвени след страшни мъчения от заграбилите властта евреи. Например Киевския митрополит Владимир е бил обезобразен, скопен и хвърлен на поругания; Пермския архиепископ Андроник е погребан жив; Черниговския архиепископ Василий е разпънат на кръст и изгорен; Петербургския митрополит Вениамин поливан през зимата със студена вода и превърнат в леден стълб; а Тоболския епископ Гермоген завързан и насечен от турбина на параход и т.н.

Сякаш са станали от гроба създателите на еврейската нация — Йеошуа бин Нун и сладкогласния певец Давид, сега в образите на юдо-

комисарите — Ленин (Бланк) и Бронщайн (Троцки).

Почти цялата средна и висша класа е заменена с евреи от болшевишката администрация, а терора достига невиждани размери. Бронщайн (Троцки)^[21] въвежда масово вземане на стотици руски заложници за всеки убит еврейски „другар“ и незабавното им екзекутиране, ако „виновниците“ не се предадат доброволно.

От своя страна Ленин създава системата на концлагерите за бавно умъртвяване чрез тежък физически труд, студ и глад. По селата се провеждат тотални реквизиции на жито и добитък, съпроводени с поголовни разстрели и обричане на гладна смърт на цели области.

Червената юдейска администрация се държи като в окупирана страна, и много от този челен опит е възприет по-късно от А. Хитлер и неговите SS-войски, но само в завладените размирни територии, и то предимно по отношение на евреите и циганите.

Според новото извънредно „законодателство“ т.н. „тройки“ имат право да издават смъртни присъди, изпълнявани веднага и без право на обжалване. Това дава възможност за невиждана корупция и изнудване, прилагани широко за обирание на всеки, от който може да се вземе нещо. Това е еврейският Пурим (отмъщение) срещу Русия! За тази цел властта на Съветите е заменена с абсолютната власт на ЧК, чрез която заграбеното злато и ценности се изнасят извън страната. Само в една^[22] американско-еврейска банка „Кун, Лейба и Ко“, субсидирала по-рано преврата в Русия, са преведени в началото на 1921 г. 102 млн. долара (по днешен курс около 2, милиарда!).

През същата година от глад в Поволжието измират 6 милиона човека и единствено изпратената от Християнски хуманитарни европейски и американски организации помощ за 137 млн. долара, въпреки яростната съпротива на юдо-болшевиките, спасява от гладна смърт още около 23 милиона руснаци.

Освен правото на живот, от юдеите зависи и даването на жителство, на жилище и възможността за обучение в училищата и университетите, като по този начин, постепенно, почти цялата интелигенция е заменена с еврейска^[23].

Руската култура и християнската религия се преследват, а национализма и антисемитизма са обявени за углавно престъпление. Руската история също е пренаписана, фалшифицирана и интернационализирана по юдейски образец. Над руския народ е

извършен планиран геноцид — биологичен и културен, а страната е превърната в четвъртата по ред еврейска колония след Абединската, Йеменската и Хазарската.

Оцелялото и поробено население е предимно от работници и селяни, които стават „новите строители на Соломон“. „Всички люде, които не бяха Израелеви синове и които Израелевите синове не можеха да изтребят, Соломон направи поданни работници.“ „а синовете Израелеви Соломон не правеше работници, те бяха негови служители, велможи, пълководци и началници.“ [Библ.]

И не напразно с такава гордост пишат американските евреи през 1920г.^[24] „Болшевишката революция в Русия беше работа на еврейски ум, на еврейското недоволство, на еврейското планиране, чиято цел бе да се създаде «нов ред в света». Това, което се извърши превъзходно в Русия благодарение на еврейството, трябва чрез същата умствена и физическа сила да стане действителност в целия свят.“

И започва „износа“ на революции, като ударът е насочен срещу Германия, Австрия, Унгария и България. Ето как коментира това официалната еврейска история: „Евреите играят «значителна» роля и в социалистическите партии, които идват на власт в много европейски страни. Също така взимат активно «участие» в революциите, избухнали в Европа след войната.

През 1918 г. в Бавария (Южна Германия) е провъзгласена Баварската народна република, начело на която застава евреина Курт Айснер. Когато Бавария става съветска република, значителна роля в това събитие играят евреите Густав Ландауер, Ернст Толер и др. Унгарската революция през 1919 г. е оглавена от евреин — Бела Кун. В Германия ветеранката на социалистическото движение Роза Люксембург е сред вождовете на комунистическата група «Спартак».

Евреи заемат ръководни постове и в демократичните страни. Сред тях е Валтер Ратенау, министър на външните работи на Република Германия, убит през 1922 г. от немски антисемити.

Никога в историята на Европа не е имало толкова широко участие на евреите в политическия живот, както след края на Първата световна война.“ [Шалом, с. 243]

За съществуващата огромна конспирация предупреждава даже потомственият масон Чърчил:

„Тези интернационални атеистични евреи, изиграха главната роля при създаването на болшевизма в руската революция... Още от времето на Вайшоп до това на Карл Маркс, до Троцки, Бела Кун, Роза Люксембург и Ема Голдман тази световна конспирация се е стремяла да спре цивилизацията и да реконструира едно ново общество на неприязън и зловолие... Сега те хванаха руските хора за косите и практически станаха неоспорими господари на тази огромна империя.“

За този световен заговор е знаел доста по-рано и британския премиер от юдейски произход, „лорд“ Дизраели, който заявява през 1852 г. пред камарата на общините:

„Влиянието на евреите се отразява много разрушително в Европа. Появи се едно въстание срещу традиции..., срещу религии и собственост, от тайни организации, които образуват временни правителства, и хора от еврейската раса са тези, които оглавяват всяка една от тях.“^[25]

[1] Последните ограничения се премахват през 1850 г. ↑

[2] И днес на печата в САЩ е наложена забрана за съобщаване на расовата и национална принадлежност на престъпниците, мнозинството от които са негри, мулати и евреи. ↑

[3] The American Bulletin, New York, May, 15, 35, с. 10, т.н. ↑

[4] 3 октомври 1934 г.; реч пред еврейския институт по религия, New York. ↑

[5] В началото младият Маркс (Леви) се проявява като бунтар против консервативния юдаизъм, а някои негови изказвания през 1847 г. срещу евреите звучат подобно на А. Хитлер. По-късно обаче неговото учение се опитомява и използва от Синедриона за налагане на световното му господство. ↑

[6] Виж приложение № 13 ↑

[7] Първоначално се появява в Търново, откъдето е изгонена след църковен събор през XIII век и се преселва в Русия. ↑

[8] Към 1900 г. в Русия има 6 млн. явни юдеи, във Франция — 100 хил., в Англия — 300 хил., което обяснява защо „Великата“ октомврийска „революция“ се извършва именно в Русия. ↑

[9] Шалом, с. 230, 123 с. 80 ↑

[10] Един от освободителите на България от турско робство. ↑

[11] Издателство „Бони и Леврит“, [10, 93]. ↑

[12] „Еврейское нашествие“ (Вов. Вр. бр. 12 555) ↑

[13] Например предаването на плана за минните полета на входа на най-важната руска военно-морска база — Порт Артур, което позволява на японците без обявяване на война да проникнат в нея и да потопят почти цялата тихоокеанска ескадра, което в общи линии предопределя и изхода от конфликта. ↑

[14] Неговата голяма услуга към еврейството е организирането на Испано-Американската война от 1897 г., в резултат на която Испания загубва последните си големи колонии и престава да бъде велика сила. Става президент след извършеното най-вероятно от Синедриона убийство на президента Мак-Кинли през 1901 г., при който същият е бил вицепрезидент. По-късно е сменен от неговия роднина Франклин Делано Рузвелт (Розенфелд). ↑

[15] Тези суми трябва да се умножат 30 пъти, за да се получи сегашната им стойност, т.е. става дума за десетки милиони долари. ↑

[16] По-късно сменен от Хамер, синът на който Сталин държи като заложник. ↑

[17] За финансиране на революцията германците предоставят 50 млн. златни марки на Парвус. [5 с. 43]. ↑

[18] Най-ценните картини и царските скъпоценности са предварително укрити в специални хранилища, като след преврата голяма част от тях са разпродадени на безценица в западна Европа и САЩ на евреи. ↑

[19] По майка си, която е чиста еврейка. ↑

[20] Латвийски евреи. ↑

[21] Потвърдено от Ленин-Бланк. ↑

[22] В-к „Ню Йорк таймс“, 23 август 1921 г., с. 96. ↑

[23] Например абстрактната живопис се появява и налага за пръв път в СССР и се свързва с двама евреи — комисаря Кандински и Малевич. Тя напълно отговаря на изискванията на юдаизма, който подобно на исляма забранява образната живопис. По-късно се пропагандира и от американските евреи, с цел унищожаване на европейския класицизъм. ↑

[24] The American Hebrew, New York, Sept 10, 1920. ↑

[25] Виж приложение № 14 ↑

ГЛАВА 9

ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА И СЪПРОТИВАТА НА НАЦИОНАЛНИТЕ ДЪРЖАВИ СРЕЩУ ВСЕМИРНОТО ГОСПОДСТВО НА НЮ-ЙОРКСКОТО ЕВРЕЙСТВО

„И ти (Израел), ще даваш на заем на много на-роди, и сам няма да взимаш на заем; И ще владееш над много народи, а над тебе няма да владеят.“

Тората

„Банките са по-опасни от цели армии.“
Томас Джеферсън, президент на САЩ

„Правителствата се назначават не от народа, а от Ротшилдовци.“ (т.е. от управителите на Световната еврейска банка)

Йосиф Сталин, („Основите на Ленинизма“: 34, с. 112)

„Триста души (евреи), които взаимно се познават, определят икономическата съдба на Европа и избират наследниците само помежду си.“

Ратенау — външен министър на Германия от еврейски произход (Wiener presse — 24.12.1912)

„Ние (евреите) сме в дъното... на последната голяма война (Първата световна).“

Маркус Ели Раваж

„Ако на интернационалното финансово еврейство... се удаде още веднъж да хвърли народите в една световна война, резултатът ще бъде... унищожаването на еврейската раса в Европа.“

Адолф Хитлер (30.01. 1939, 14 с. 228)

След Първата световна война Съединените щати стават една от най-богатите държави, а Ню Йорк измества Лондон като световен финансов и банкерски център. Постепенно той се превръща в най-големият еврейски град на земята, където през 1920 г. се настанява и напусналият разорената Англия Синедрион. Според Шалом (с. 248) „В навечерието на Първата световна война американското еврейство, което става втората по големина еврейска общност в света, представлява сплотена етническа група, която иска да заема подобаващо място в американското общество.“

Двадесет години по-късно тази „сплотена етническа група“ или по-точно мафия, наброява вече над 4,5 милиона и под ръководството на Синедриона започва бързо да заема „достойното си място“, което по Тората означава единствено пълното господство над народите.

В своята „Расова програма за ХХ век“, видният евреин Израел Коен^[1] съобщава за някои от методите на „скитащото племе“ да подчини Америка:

„Чрез поставяне на расовия проблем в съзнанието на черните народи, че те от столетия са били потискани и угнетявани от белите, ние ще можем да ги моделираме и да ги насочим... В Америка ще се стремим към една прикрита победа.“

Първите евреи проникват в Северна Америка през 1654 г. и създават своя общност в холандския град Нови Амстердам, наречен по-късно Ню Йорк и включен в Британските колонии. Те имат почти пълни граждански права, но не могат да заемат длъжности в местната администрация.

Участват активно заедно с масоните в Американската революция, която финансират^[2], а след конституцията от 1787 г. свободно навлизат и в управлението на САЩ.

Идеята за насъскване на чернокожите от колониите се появява през XVIII век в масонските среди, които се обявяват против всякаква расова „дискриминация“. По време на Френската революция негрите от френската колония Хаити са освободени от робство. За благодарност избиват всички бели, след което разоряват и съседната Доминиканска република. Единствените оцелели при този цветнокож геноцид са юдеите, които засилват своята икономическа и финансово мощ. Това се харесва особено много на Синедриона, който с помощта на Ротшилд и Монтефиоре налага в началото на XX век освобождаването на робите от английските колонии и финансира британското правителство да блокира по море търговията с африканци.

Така се нанася страхотен удар на икономиките на латиноамериканските държави, но най-жестоко заплащат САЩ, където президента от еврейски произход Авраам Линкълн има повод да провокира през 1861 г. кървава гражданска война между северните и южните щати. Тя струва живота на половин милион бели американци^[3], както и опожаряването на много градове, фабрики и плантации.

Освободените негри се насочват към големите градове, където в по-голямата си част от производителна сила се превръщат в лумпени. Но от друга страна, тази маса може много лесно да се манипулира и насъсква от „скитащото племе“ за постигане на скритите му цели.

В резултат на гражданската война Ню-йоркските евреи закупуват или направо заграбват по-голямата част от земята и фабриките в Южните щати, където местните американци са разорени и лишени от граждански права. Едновременно с това полицията, съда и армията са наводнени от евреи, които продължават с десетилетия да тероризират победените.

Това е първият голям удар срещу Америка и началото на завладяване на цялата власт от избрания народ. Използва се отново британския сценарий — пълен контрол над банките, диктат върху печатните издания и манипулиране на общественото мнение, с последващо завземане на съдебната и политическа система.

Врѳх на юдейската мисъл е налагането на двуполюсният модел в САЩ и Англия, където само две партии, еднакво контролирани от ционистите, си разменят властта през няколко години. Това почти изключва възможността някоя трета, национално отговорна сила да се намеси в управлението на държавата по законен път, или по-точно т.н. „демокрации“ са прикрита форма на световната Юдо-плутократична диктатура. Всичко е една зрелищна игра на пинг-понг между републиканеца Коен и демократа Леви, като победител винаги излиза предварително определеният евреин.

Но истинското подчиняване на САЩ настъпва с пълното завладяване на финансовата система, което се извършва от специалният агент на Ротшилдовци и Синедриона, юдейският банкер Якоб Шифт. Предизвиквайки серия от изкуствени икономически кризи и борсови фалити през 1873, 1893 и 1907 г., същият поставя под свой контрол 100-те най-могъщи американски фамилии, между които Морган, Дрекслер, Бидле, Рокфелер^[4] и Чейс, а чрез тях и Първа национална система, Чейс Манхатън банк и еврейската банкерска къща Кун, Лейба и Ко. В новосъздадената могъща империя, наречена клуб на 100-те Ротшилд вече владее 51% от акциите, т.е. притежава абсолютната власт.

Постепенно остаряващият Шифт е заменен с нов пълномощник на световната еврейска банка, Паул Вартбург^[5], чиито огромни заслуги-са създаването на Федералния резерв^[6] на САЩ (едно частно юдейско образувание, което има право да печата доларите), организира голямата криза от 1929–1933 г., а също така финансира Октомврийския юдо-преврат в Русия от 1917 година.

Въведения по негово настояване сух режим довежда до създаването на криминалната мафия, която дава възможност на хиляди представители на скитащото племе да натрупат огромни състояния чрез контрабанда на алкохол, между които е и бащата на дългогодишният председател на световния еврейски конгрес, Едгар Бронфман.

Нагледен пример за завземането на политическата власт е Франклин Делано Рузвелт, избран четири пъти (1932, 1936, 1940, 1944 г.) за президент на САЩ. Същият произхожда от еврейския род Росокампо, изгонен от Испания през 1620 година. Пръснати в Германия, Холандия и САЩ, неговите представители приемат

фамилиите Розенберг, Розенбаум, Розенблум, Розенфелд и Розентал. Най-чисто сафаридско потекло има по линията Делано. През 1790 г. неговият прадядо Исак създава банката на Ню Йорк, а другите му роднини, между които президентите Теодор Рузвелт, Делано и Андрю Джонсън заедно с Франклин държат властта общо 60 години. След смъртта му е заменен от следващия представител на скитащото племе — Хари Соломон Труман. Първите англосаксонски и германски заселници са залети от поток емигранти от цяла Европа — поляци, руснаци, италианци и много други, които обаче, за най-голямо разочарование на еврейството, се вписват бързо в американското общество и възприемат английския език.

Въпреки религиозните различия, те се чувстват неотделима част от могъщия народ на Америка, обединил в едно всички сродни европейски култури и ценностни системи.

Извън обществото, поради невъзможност да се интегрират в него, са негрите, индианците и мексиканските метиси.

Друга псевдоинтегрирана народност са евреите. Постепенно прониквайки във всички сфери на управлението, те запазват своята мафиотска структура и представляват една „сплотена етническа група“, нещо като държава в държавата, която помага за издигането на своите членове, и то за сметка на англосаксонските американци, създали тази нова Европа сред непроходимите гори и дивите прерии на необятния континент. Все пак смазването на първите европейски колонизатори не може да стане бързо и лесно — те са въоръжени и притежават ферми, магазини и фабрики. И разбира се, много често взимат правосъдието в своите ръце, преди еврейските адвокати да освободят заловените в тежки престъпления представители на „скитащото племе“.

След Първата световна война икономиката се развива прекрасно, а населението става все по-богато и независимо. Това не е в интерес на Синедриона, който вече от Ню Йорк организира поредния голям удар срещу фатално приелата го страна. Най-неочаквано, през 1929 г., всички еврейски банки едновременно блокират наличните средства и спират всякакви кредити.^[7] Предприятията верижно фалират, акциите падат и милиони граждани загубват всичко, постигнато с многогодишен труд. Последват ги независимите фермери, които не

могат да продават своята продукция и да изплатят взетите заеми, след което и тяхната собственост е конфискувана от „скитащото племе“.^[8]

Това е една втора Октомврийска „революция“, но извършена по сравнително мирен път. Резултатът е, че днес от 60-те най-богати семейства в САЩ 30 (или 50%) са от „избания“ народ, като всички са роднини на фамилията Рокфелер. Така се оформя световната мафиотска структура, организирана на базата на еврейската националност, юдейската религия и семейните връзки, подобно на големите сицилиански престъпни кланове, но с хиляди пъти по-могъща сила и влияние. По този начин наследниците на египетския евреин Йосиф заграват несметните богатства на новия континент, точно както е обещал Моше:

„Господ Бог твой... ще ти даде... големи и хубави градове, които ти не си градил, и с къщи, пълни с всякакво добро, които ти не си пълнил... и с лозя и маслини, които ти не си садил, и ще ядеш и ще се насищаш.“

Европейското юдейство подема челния американски опит и кризата обхваща целия свят. Настъпват масов глад и разруха, а имота на народите се загравва на безценица от едно предварително подготвено и избрано финансово-спекулативно малцинство.

Моментът е много подходящ и за еврейската колония СССР, където на тяхното протеже Йосиф IV Сталин^[9] е заповядано да унищожи последните донякъде независими руснаци, а именно „частниците“-селяни, като ги превърне също в работници на Юда. И отново сценарият е взет от Тората, и точка по точка повтаря рецептата на Йосиф.

По заповед на ЧК житото насилствено се събира, като част от него се изнася от страната, а останалото се оставя да изгние под строгата охрана на специални подразделения на Държавна сигурност.

В резултат на това започва невиджан глад в най-богатите земи на Украйна, който предизвиква смъртта на милиони и напълно обезлюдява цели области.

Но трябва също да се знае, че този добре организиран геноцид е отмъщението на новите юдейски господари за избитите по същите места преди векове 100 хиляди техни роднини от Богдан Хмелницки, плюс още 75 хиляди по време на героичната съпротива на украинския

народ срещу червената юдо-диктатура в периода между 1918 и 1920 година.

И отново специални отряди ограждат осъдените на доизстребление прокълнати райони и разстрелват всеки, който се опита да избяга оттам. Страх обхваща цялото население, след което провеждането на колективизацията е вече много лесно.

За всеки случай всички по-заможни и работливи селяни^[10] са изпратени заедно с целите си семейства в далечния Север и оставени на произвола на съдбата. И отново стотици хиляди умират от студ и глад.

„И му рекоха: среброто свърши... и добитъка, купи и нас и земята ни, ще бъдем роби... да не умрем... И тогава Йосиф прекупи цялата египетска земя... и пороби той народа... от единия край до другия.“ (Библия)

Централният комитет на комунистическата партия в Москва през 1936 г. се състои от 56 члена, 53-ма от които са евреи, а останалите трима женени за еврейки — Сталин (осетинец), Любов и Осиновски (руснаци). Ето някои от фамилиите: Бауман, Уншлихт, Траchter, Битнер, Канер, Мехлис, Розенголд, Щайнгарт, Вайнберг, Лепа, Бейка, Калманович, Зафринович, Риндин, Бройдо, Серебровски, Ягода, Якир, Ежов; Каганович, Гамарник, Варейкис, Балицки, Аазумов, Дерибас и т.н.

През 1935 г. евреите държат 100% от ръководството на органите на цензурата, 12 от 17-те посланически постове на външното министерство, както и пълния контрол над армията, милицията, НКВД и всички сектори на държавния и партиен апарат.

Следователно те носят и пълната отговорност за извършения геноцид над руския народ в периода от 1917 до 1936 г., струвал живота минимум на 18–20 милиона души, за които почти никой никога не споменава — както за Синедриона, така и за останалите от скитащото племе, те са „кучета“, а е важен живота на „чадата“, получили малко по-късно „според заслугите“ си от Адолф Хитлер, а най-неочаквано и от техният бивш агент и протеже, Йосиф Сталин.

След 1918 г. разгромената и разорена Германия е също завладяна от „борещия се с Бога народ“.

След Първата световна война основният духовен център на западноевропейското еврейство се намира в Германия... Немското

еврейство в периода между двете световни войни наброява над половин милион души, значителна част от които принадлежат към средната буржоазия и се занимават с търговия, банкова дейност и свободни професии. Евреите взимат дейно участие във всички области на културния живот в Германия^[11]. [Шалом, с. 247].

Много по-точен е юдеинът Валтер Ратенау, министър на външните работи на Германия, който през 1921 г. заявява:

„Само 300 души, всеки от които познава другите, решават съдбата на Европа. Тези (евреи) имат в ръцете си всички средства и начини да ликвидират формата на управление на всяка държава, която покаже неблагоприятие.“

Следователно „скитащото племе“ и наложеният от неговите банкери и агенти Ньойски диктат стоварва върху страната десетте египетски бедствия на Моше: загубената война, милионите убити и осакатени, отнетите територии и колонии, огромните репарации, окупацията, чудовищната инфлация, метежите, революциите и накрая световната криза, довела до всеобщо разорение и безработица^[12]. Ето как вижда всичко Това съвременника на тези събития, английският писател Уорд Праиз:

„Години наред тази голяма страна беше потънала в черно отчаяние. Германците бяха загубили вяра в себе си, в своите водачи, в своите институции. Народът се намираше пред заплахата да остане под вечно финансово робство на репарациите... Откъснати територии по всички граници, редица унижителни ограничения и контрол — всичко това беше превърнало Германия в затворник. Когато бедственото положение се влоши още повече с френската окупация на Рурската област, когато чернокожи сенегалци крещяха заповеднически на германци и германки, когато инфлацията унищожи спестяванията на германския народ и хвърли милиони германци в незаслужена и непонятна за тях немотия, един нов глас започна да се чува в Германия“: „Германци! Не сте вие виновни — заявява Хитлер — за вашата собствена нищета. Вие сте жертва на международните еврейски банкери и на германците-предатели... Отървете се от тези злини! Елате с мен да изградим една мощна Германия.“ [27, с. 97]

Хитлер се превръща в най-опасният враг за „скитащото племе“, особено след като се запознава с неговите методи и решава да действа по същия начин:

„Когато четох *Протоколите на мъдреците от Сион* бях потресен. Това опасно прикритие на врага, това вездесъщие! Разбрах веднага, че трябва да постъпваме като тях, по наш маниер, разбира се... Колко приличат (евреите) на нас и колко са различни: Каква борба започва между тях и нас! Залогът е чисто и просто съдбата на света.“ [28, с. 121];

Несъзнателно Хитлер преписва основата на юдаизма, втория декалог на Моше, но сега с обратен знак, където ролята на избрания народ се заема от германския:

1) **Моше:** „Тебе (Израел), избра Господ да бъдеш негов собствен народ.“

Хитлер: „Не може да има два избрани народа. Ние сме богоизбраният народ. Това е всичко.“ (28, с. 124)

2) **Моше:** „Господ, Бог твой ще те постави по-горе от всички народи на земята.“

Хитлер: „Не ще има еврейски Бог. [28, с. 117] Борбата за световното господство се води единствено между германците и евреите.“ [23, с. 120]

3) **Моше:** „Всяко място, на което стъпи ногата ви, ще бъде ваше.“

Хитлер: „Нашата мисия е да подчиним другите народи. Германският народ е призван да даде на света новата раса на неговите господари.“ [28, с. 29].

4) **Моше:** Там „не оставяй жива нито една душа“

Хитлер: „Ние ще възвърнем здравето, като елиминираме евреите (еврейския вирус) [14 с. 139]. Съществуват методи за премахване на цели народности по безболезнен начин, без проливане на кръв.“ [28, с. 93]

5) **Моше:** „Не се сродявай с тях.“

Хитлер: „Който отрича расовите закони, възпира победния ход на най-добрата раса, възпира целия човешки напредък“. (38 с. 60). „Аз задължавам нацията си да спазва стриктно расовите закони, да оказва безмилостна съпротива на световния отровител на всички... интернационалното еврейство“. [„Завещанието“, 14, с. 144]

6) **Моше:** „Жертвениците им съборете.“

Хитлер: „Или ние, или франкмасоните, или църквата.“ „Днес ние сме най-силните, затова ще премахнем другите две — църквата и

масонството.“ [28, с. 123-124]

7) **Моше:** „Ще ти плащат данък и ще ти работят.“

Хитлер: „Страната на чуждата раса трябва да стане страна на роби, на земеделски надничари.“ [28, с. 22]

8) **Моше:** „На чужденеца давай с лихва, а на брата си не давай с лихва,“

Хитлер: „Сега е дошъл моментът да предпазим силните (арийците), които са застрашени от по-низшите.“ [28, с. 93]

9) **Моше:** „Ще даваш на заем и ще владееш над много народи.“

Хитлер: „Евреина е винаги само паразит в тялото на другите народи“ [14, с. 139] „Модерната икономика е създадена от евреите. Тя е тяхната световна империя, която се простира над всички царства и ние сме непримиримите им съперници, които те трябва да повалят, за да не бъдат повалени.“ [28, с. 12]

10) **Моше:** „Купувай си роб и робиня от народите, които са наоколо.“

Хитлер: „Без употребата на по-низшите хора, както и без помощта на подходящи животни, той (ариеца) никога не е щял да достигне онази техника, която ще му позволи... да се освободи от тези животни.“ [38, с. 65].

Следователно, национал-социализма на Хитлер може да се разглежда като германски юдаизъм — и тук има „богоизбран“ народ, който трябва да завладее целият свят, след като унищожи част от своите врагове, а останалите да превърне в роби. И тук се говори за запазване чистотата на новият избран народ и строго се забраняват браковете с другите, по-низши раси, и тук има машиях (месия), могъщ земен цар или фюрер, на който е предопределено свише да изпълни всичко обещано.

Но все пак между двете форми на юдаизма има една много съществена разлика: докато евреите обявяват война на целия свят, Адолф Хитлер вижда в Германия само бъдещият водач на всички европейски народи.

„Германия ще стане истинска Германия само когато стане Европа. Докато не завладеем Европа, ние ще вегетираме. Германия, това е Европа. Аз ви гарантирам, че тогава няма да има вече безработица в Европа — ще бъдем свидетели на нечувано благоденствие... Германия не е нищо друго, освен началото... Ако не

успеем, ние ще паднем и всички европейски народи ще загинат заедно с нас. Това е въпрос на живот и смърт.“

„Идеята за нацията е останала без съдържание. Аз трябваше да си послужа с нея отначало поради условията на историческия момент. Да оставим нацията... Ние ще го заменим с един нов принцип, този на расата. Би било безсмислена работа да реформираме и поправяме границите или населението. Не става вече въпрос за съперничеството между народите, а за борба между расите... Ето понятието, което трябва да влезе в обръщение.“ [28, с. 19, 116]

Най-интересното е, че до същите изводи е стигнал още през 1877 г. и гениалният руски писател Достоевски, който заявява в своя „Дневник“:

„За истинския руснак Европа и участта на цялото велико арийско племе са също така скъпи, както и самата Русия, както и участта на своята родна земя, защото нашата участ е именно всемирност, и то постигане на братството и на нашия братски стремеж към обединението на хората.“

И по-нататък Достоевски, както Хитлер, предупреждава за надигащата се юдейска опасност:

„Да, неслучайно навсякъде на борсите господстват евреи, не случайно те движат капиталите, не случайно те са властници на кредита и на цялата международна политика: приближава тяхното царство, тяхното пълно царство.“ („Дневник писателя“, март 1877 г.)

Синедриона подценява Хитлер и той най-неочаквано спечелва изборите през 1933 година. Изключително бързо е премахната зависимостта от световната юдейска финансова мафия, в резултат на което безработицата е напълно ликвидирана, доходите на населението бързо нарастват, а икономиката достига неவிждан възход. Прочистват се от ционисти държавния апарат, образованието, науката и културата, като техните места се заемат от етнически германци.

Всичко това осигурява пълната подкрепа на народа, включително и на милионите бивши комунисти, които след арестуването или бягството на техните еврейски лидери, се включват масово в национал-социалистическото движение.

Нови национал-социалистически партии се изграждат по цяла Западна Европа, Южна Африка и двете Америки, където влиянието на Хитлер и Мусолини непрекъснато се засилва.

Подобряват се отношенията и с католическата църква, другия вековен враг на юдейството, с която се постига конкордат.

Даже масона Чърчил е принуден да признае през 1937 година:

„Може да не се одобрява системата създадена от Хитлер, но патриотичните му цели заслужават уважение. Ако страната ни беше победена, аз вярвам, че и ние бихме открили такава твърда и непоколебима фигура, която да ни върне смелостта и да ни посочи отново място между останалите нации.“ [33 с. 135]

Още по-конкретно се изказва американският президент от еврейски произход Теодор Делано Рузвелт (Розенфелд) през януари 1939 година: „Би ли казал някой от вас преди шест години, когато този човек Хитлер пое кормилото на властта в една разрушена и напълно разорена Германия, затънала в дългове, дезорганизирана, една Германия, която никой не можеше да си представи като сила в света, би ли казал някой от вас, че за шест години Германия ще господства в Европа напълно и абсолютно.“ [33 с. 143]

Виждайки нарастващата опасност за своето господство, Синедриона обявява война на фюрера, като използва своите три ударни сили — явните и тайни еврейски организации, „демократите-масони“ и комунистите, заедно с близките до тях леви партии.

Но изненадата идва най-неочаквано от страната на победилите юдаизъм — СССР. Привидно послушната марионетка Йосиф Сталин изведнъж започва да води своя собствена и независима политика. Гениално маневрирайки между отделните конкуриращи се еврейски групировки в КПСС, той постепенно назначава на важни постове все повече етнически руснаци^[13] с което нарушава официално наложения 90% юдейски монопол в управлението на страната.

„Скитащото племе“ разбира играта и решава да го свали от власт. За тази цел висшият офицер от НКВД — Щайн, изготвя фалшиви документи, според които Сталин е бил агент на царската тайна полиция. В заговора участват и много видни юдеи — шефа на НКВД в Украйна — Балицки, неговият заместник Кацнелсон, командващият войските в Украйна Якир, и членовете на политбюро — Косиор и Гамарник. Вербуван е също и един руснак, заемащ ключов пост в армията — Тухачевски. Планът предвижда арестуването на Сталин, организирането на показен процес и неговия незабавен разстрел на базата на приложените фалшиви документи.

Йосиф обаче научава за заговора и бързо избива главните инициатори, след което на пленума от 3–5 март 1937 г. обявява открита война на еврейството. Виновните в организирането на Октомврийския преврат и геноцида над руския народ са почти напълно елиминирани^[14] — избити по формални обвинения или изпратени в създадените по-рано от самите тях лагери за бавно умъртвяване чрез студ, глад и тежък физически труд.

Започва чистка и в редовете на „братските“ комунистически партии, ръководствата на много от които се намират в Русия. Почти всички представители на „борещия се с Бога народ“, заедно с цялото им обкръжение са осъдени чрез серия показни процеси и заменени с верни на Сталин, а не на Синедриона кадри.

Ето как описва тези събития официалната еврейска история: [Шалом, с. 246]

„Сред жертвите на политическите чистки в периода 1936–1939 г. са много еврейски комунисти. Политическият терор довежда до ликвидация на еврейските обществени и културни учреждения. Още по-силни стават нападките срещу еврейската религия.

През тези години висшия партиен апарат, комитетът по външните работи и редица други държавно административни сектори са напълно прочистени от евреи.“

Но не казва ли още преди 2700 години пророк Йеремия в Библията:

„Бих оставил моя народ (еврейския) и бих забягнал от тях. Като клетка, пълна с птици, домовете им се пълнят с измама: чрез това те се издигнаха и разбогатяха. Преминаха дори всяка мярка на злото. И ще предпочитат смърт пред живот всички ония, които останат от това зло племе. Ще бъдат тор за земята.“

Сталин поема курса на фюрера и сключеният между тях съюз през 1939 г. е напълно узрял и закономерен резултат от общото развитие на двете могъщи и сходни идеологически държави.

В началото Адолф Хитлер, се стреми да постигне своите цели по мирен път, а именно — премахване на престъпния Версайски диктат, обединението на всички немци в една държава и присъединяването на белите народи към един общ национал-социалистически пакт, като основа на бъдещата обединена и свободна от юдейството, но доминирана от Германия Европа. При срещане на упорита съпротива

той предвижда да се проведат мълниеносни, локални военни кампании (блицкриг), като се избягва на всяка цена една дългогодишна нова световна война, за воденето на която Райхът не разполага с необходимите ресурси (по отношение на хора и суровини).

Британската империя трябва да бъде съхранена, а американците постепенно да отхвърлят господството на еврейството и също да се съюзят с Германия.

И действително, в началото планът работи безотказно — Австрия се обединява с Райха, Чехия връща населените с 3 милиона немци Судети, а споровете с Полша могат лесно да бъдат разрешени по пътя на преговорите.

По отношение на юдеите Хитлер предлага създаването на тяхна държава в Мадагаскар, Уганда или Кения, т.е. на много по-плодородни и богати земи от тази на днешния Израел, като им се даде възможност, без да пречат на другите народи, да живеят по своите собствени закони. Но той също предупреждава „скитащото племе“ — ако предизвика отново световна война, ще настъпи и неговата гибел.

Разбира се, Синедриона не желае да се премести в Мадагаскар и започва подготовката на нов световен конфликт. На първо време е компрометиран и принуден да абдикира през 1938 г. прогермански настроения английски крал Едуард VIII. Цялата контролирана от юдейството преса организира огромна кампания в подкрепа на масона Чърчил, в резултат на която същият става министър-председател и хвърля Англия и Франция в една безсмислена война.

Обявена уж в защита целостта на Полша, абсурдната касапница се води единствено в името на 3,5 милиона полски евреи. След тяхното частично бягство и частично унищожаване, през 1945 г. страната е предоставена на руснаците и разпокъсана без всякакви по-сериозни пазарлъци.

Последния опит да избегне новата световна война прави през 1941 г. Адолф Хитлер, като изпраща в Англия своя пръв помощник Хес. Същият скача с парашут на острова, но веднага е арестуван и изолиран в специални затвори до края на живота си. Така тайната за започването на този безсмислен конфликт остава завинаги скрита от европейските народи.

В края на 1940 г. Фюрерът предлага на СССР да се включи официално в Тристранния пакт. Започват интензивни преговори, но

исканията на Сталин са твърде големи — арабските и ирански петролни полета, Финландия, Румъния, Турция, България и бази в Дания. Германците се съгласяват само за Цариград с проливите и Иран, поради което споразумението се проваля.

През този период освободената от еврейско робство Русия, подобно на Германия, достига за кратко време огромни успехи, като създава мощна индустрия и силна армия. Безработицата е напълно ликвидирана, стандартът на живот се покачва и страната се превръща в първостепенна световна сила.

Много тайни крие и започването на битката между Хитлер и Сталин. Германският диктатор винаги се е страхувал от война на два фронта, а именно такава се разгаря на 22 юни 1941 г., въпреки че според някои нови сведения фюрерът само е изпреварил с един месец подготовяното нападение на Червената армия.

Но истинската причина е в конкуренцията и недоверието между двете могъщи антиюдейски империи, умело насъсквани от Чърчил една срещу друга, като се използват всички възможни „тайни и подли“ средства на Синедриона. От друга страна, сключвайки безпринципен съюз с най-силната азиатска държава — Япония, Хитлер действа срещу своите собствени възгледи и убеждения, което в крайна сметка и решава изхода на войната.

След подлото нападение на японците над Пърл Харбър^[15], неутралните, а в много отношения и симпатизиращи на Германия американци стават изведнъж заклетии антихитлеристи и заедно с Британската империя започват голямата борба срещу „жълтата опасност“. Или по-точно, от този момент във вечната война на расите, културите и антикултурите, начело на европейските народите застават англосаксонците, а не тевтонците.

Трябва да се отбележи също, че успял да присъедини западна и централна. Европа, фюрерът допуска серия от груби „грешки“ на изток, където се разгаря широкомащабна партизанска война, съпроводена с непрекъснати терористични актове. В крайна сметка последвалите репресивни мерки довеждат до обединяването на мнозинството руснаци и поляци срещу Райха. Така народите отново се изстребват безсмислено помежду си в резултат на което загиват над 30 млн. европейци.

Все пак, този път са избити или умират от глад, болести и тежък физически труд и няколко милиона юдеи, точно както предварително им е обещал Хитлер.

Единственият голям победител от Втората световна война остава Синедриона. За неговото жестоко отмъщение съобщава, пак Рузвелт по време на Японската конференция през февруари 1945 г.

„Надявам се, че вие отново ще предложите наздравица за екзекуцията на 50 000 офицери от германската армия.“

За тези масови разстрели на военнопленници след войната, както и за стотиците хиляди убити без съд и присъда националисти в Италия, Франция, България и много други европейски държави „демократичната“ преса пази и до днес абсолютно мълчание. Мнозинството от споменатите престъпления са извършени от евреи, заели важни постове в окупационните армии и марионетните администрации, и то не само в западна, но и в източна Европа.

По време на войната Йосиф Сталин е принуден да освободи повечето представители на „скитащото племе“ от сибирските концлагери, за да продължи да получава американска помощ. След разгрома на Германия същите се превръщат в отмъстителни-палачи, като министъра на правосъдието на Източна Германия Хилда Бенджамин и нейните еврейски сънародници — върховният съдия и почти всички висши магистрати. Подобна роля в Румъния играе равинската дъщеря Ана Паукер, която задига и изпраща в Израел милиарди долари, Слански в Чехия и т.н.

Старите нацистки концлагери продължават да функционират, но с променен състав — вместо евреи и цигани в тях се умъртвяват германци, унгарци и италианци, като надзирателите са от „скитащото племе“.

По-късно повечето от тези юдеи са разстреляни, и само смъртта на Сталин през 1953 г. спасява някои от тях. Но трябва да се отбележи, че точно те организират Пражката пролет през 1968 г. и полските събития след 1980 г.

Но едно от най-големите престъпления на Втората световна война ще остане унищожаването от англоамериканската авиация на стотици мирни европейски градове, с милионите изгорени живи жени и деца, с разрушените катедрали, музеи и архитектурни паметници. И всеки трябва да знае, че зад това отмъщение стоят наследниците на

Йеошуа бин Нун, напълно контролиращи „демократичните“ масонски армии и правителства.

„И градът, и всичко що беше в него с огън изгориха.“

„И предаде на заклеитие всичко живо, що се намираше в него, не остави никого, който да оцелее.“

„А гайския цар обеси на дърво...“

Заедно с главните врагове на Синедриона — ще добавим ние, осъдени в Нюрнбер от победителите и екзекутирани ритуално на еврейския празник на отмъщението — Пурим!

„И по цялата земя... две части от нея ще бъдат изтребени, ще умрат, а третата ще остане на нея. И ще прекарам тази трета част през огън, ще ги разтопя...“ — точно както повелява пророк Захария.

[1] Congressional record, p 8557, New York, 1957 ↑

[2] Чрез еврейския банкер Хаим Соломон от Полша. ↑

[3] При население на САЩ тогава 10 млн. ↑

[4] Тези от юдейски произход го подкрепят „доброволно“ след изричната — заповед на Синедриона — Рокфелер, собствениците на Кун, Лейба и Кои т.н. ↑

[5] Произхожда от известен еврейски род от Венеция, създал „Абрахам дел Банко“. От 1814 г. са филиал на Ротшилд в Германия, където се преименуват на Вартбург. ↑

[6] Виж приложение № 15 ↑

[7] Чрез бързото покачване на лихвения процент. ↑

[8] Под прякото ръководство на Вартбург, официалния представител на Ротшилд в САЩ ↑

[9] След Йосиф I Египетски, Йосиф II Йеменски и Йосиф III Хазарски, превърнали тези страни в юдейски колонии. ↑

[10] Около 2 млн. ↑

[11] Успоредно с Нью Йорк, който с седалище на световния Синедрион, се създават и регионални ръководни юдейски центрове. ↑

[12] Същата участ постига и съюзниците на Германия — Австро-Унгария и България. ↑

[13] Това е повторение на историята. Много други бивши агенти на Синедриона, издигнали се също благодарение на неговите пари, в един момент обявяват война на еврейството. Ще споменем само, трима: император Константин, Лютер и Наполеон Бонапарт. ↑

[14] От извършителите на Октомврийския преврат през 1947 г. са останали живи само 438 болшевики. Според доклада на Хрушчов, изнесен на XXII конгрес, от 139-те члена и кандидат члена на ЦК, избрани на XVII конгрес, през периода 1937–1938 г. са разстреляни 98 евреи, или 70% от ръководството на КПСС тогава. От 1966 делегати на същия конгрес са арестувани повече от половината, т.е. 1108 души, главно представители на „скитащото племе“. ↑

[15] Американският президент от еврейски произход Франклин Делано Рузвелт предварително е знаел за нападението, но умишлено не е взел мерки, за да вкара САЩ във войната. ↑

РАЗДЕЛ IV

НОВИЯТ СВЕТОВЕН РЕД НА ТРЕТИЯ ИЗРАЕЛ

„Вдигни се светлий Йерусалиме; защото дойде твоята светлина. Имота на народите към тебе ще дойде, синовете на другоземците ще градят стените ти и техните царе — ще ти служат.

Защото народ и царства, които не поискат да ти служат, ще загинат.

[И] Ти ще се насищаш с млякото на народите и ще сучеш от царски гърди.“

Пророк Исаия

ГЛАВА 1

ВОЙНАТА НА РАСИТЕ, КУЛТУРИТЕ И АНТИКУЛТУРИТЕ

„Палестина (Израел) е истинският център на изградената (световна) политическа система и стратегически център за световен контрол.“

Наум Голдман, президент на Световния еврейски конгрес.

„Но в градовете, които Господ, Бог твой ти дава да владееш, не оставяй жива нито една душа.“

Тората.

„На 9 април 1948 г. две терористични групи — Иргун и Звездата, атакуват и убиват около 250 мъже, жени и деца в селото Деир Ясин. Лидер на атаката в това село е Менахем Бегин, който по-късно стана министър-председател на Израел. Същият по-късно заявява: Клането е не само оправдано, но днес Израел нямаше да съществува без него.“

„Световната конспирация“, 2 с. 188

„Ние трябва да разберем, че най-мощното оръжие е поддържането на расисткото напрежение. Ние не само ще противопоставим черното малцинство на белите, но и ще внушим на белите чувство за вина... Ще помогнем на черните да се издигнат... в спорта, в развлеченията... Черните ще бъдат в състояние да встъпват в брак с бели и ще започне процес, който ще накара Америка да работи за нашата кауза.“

Израел Коен

Краят на Втората световна война е катастрофа за Европа. Континента е опустошен, обеднял и разделен. Окупационните армии убиват, изнасилват и грабят, а над 10 млн. германци са принудени да напуснат своите родни места, при което ново велико преселение са убити или измират от глад и болести около 2 млн. души^[1].

Великите победители — Англия и Франция, са разтърсвани от „класова“ борба, финансови кризи и метежи в колониите, докато разорената и разрушена Русия гладува, за да изхранва многомилионната си армия.

Единствената голяма държава, останала незасегната от войната, са САЩ. Те се превръщат в най-могъщата и богата световна сила, но за съжаление попаднала под пълната зависимост от еврейството, което

„избира“ и сваля президентите, сенаторите и повечето съдебни магистрати.

Ню Йорк, освен седалище на Синедриона, е вече и главна квартира на новосъздадената ООН, която незабавно „взема решение“ за образуването на трета еврейска държава на територията на арабска Палестина. Това е договор за колонизация на района, като малко по-късно същата ООН приема точно противоположно решение — премахване на европейските колониални империи и забрана на расизма и всички форми на сегрегация по цвят на кожата, религия и т.н.

Но всичко това не важи за Израел, който е едно пълно отрицание на проповядвания от юдейските „интелектуалци“ хуманизъм. В завладените с оръжие арабски земи се извършва религиозно и етническо прочистване, като 1,5 млн. от местното население — християни и мюсюлмани, са прогонени и избити, а 350 църкви и джамии — разрушени.

Следователно, терорът става основен метод на борба срещу арабите и английската администрация, като главните извършители съставят по-късно повечето правителства на новата еврейска държава. Например — бъдещият министър-председател на Израел, Менахем Бегин, организира точно според завета на Моше избиването на 250 мъже, жени и деца в палестинското селище Дейр Ясин през април 1948 година. Такива примери са хиляди — убийството на 250 граждани на Аида, 60 жени и деца Саса, 60 мирни жители на Балад Аш-Шейх, 200 старци в една джамия в Ад-Дауаиме, 51 селяни, завръщащи се от полето в Кафр Касем, голям брой жени в манастира „Свети Симон“ в Йерусалим и много други.

Но това не са престъпления според еврейския закон — Тората, който гласи:

„Но в градовете, които Господ Бог твой ти дава да владееш, не оставяй това нито една душа.“

Както възстановяването на Втория Израел се финансира от вавилонските юдеи, така Третия Израел се създава чрез материалната помощ на американските, които владеят банките и икономиката на САЩ по същия начин, както някога са владели древния Вавилон. Даже могъщите Съединени щати са принудени да превеждат по 3 милиарда долара годишна „помощ“ за Израел вече „няколко десетилетия,

подобно на победената Германия, изплатила над 100 милиарда марки репарации“ за избитите неизвестен брой представители на „скитащото племе“ по време на Втората световна война. Сега на дневен ред е Швейцария, от която се искат чрез открит шантаж и заплахи също много милиарди по някакви съмнителни банкови сметки.

И подобно на Втория Израел, расизмът е в основата на Третия, насочен както срещу всички други народи, така и към отделните групи от „получисти“ евреи. Той е официалната идеология на създаденото през 1897 г. от Херцел ционистко движение. Неговата идея е отразена в романа му „Алтойланд“ („Старата нова земя“), в който обявява, че евреите са „нация“ и трябва да основат своя нова държава, като прогонят арабите от Палестина.

Но този процес започва доста по-рано, още от 1881 г., когато по заповед на Синедриона се създава от преселници първата в света система от колхози-комуни, наречени кибуци на територията на Османска Палестина.

(По същата изпитана вече рецепта след юдопреврата в Русия се организират и совхозите като основа на социалистическото селско стопанство.)

Дже почти напълно контролираната ООН е принудена да приеме през 1975 година резолюция, според която ционизмът е форма на расизъм. От което следва, че създадената от ционистите държава на „избания“ народ е расистка и срещу нея трябва да се наложат санкции, подобни на тези за ЮАР. Но това разбира се не става.

По сега действащия закон на Израел, пълноправни граждани са само тези, родени от майка еврейка и изповядващи юдаизма. Следователно, това е съчетание на биологичния расизъм с религиозната дискриминация. От друга страна самите евреи се делят вътрешно на висша категория, произхождащи от Европа, средна от арабските страни, и низши — етиопските черни шалаша, като смесените бракове между различните по произход групи са по-голяма рядкост отколкото между отделните индийски касти.

Но в това няма нищо чудно, защото расизмът е залегнал в основата на еврейския закон — Тората на Моше, доразвит по-късно от строителя на втория Израел — Езра, и допълнен в устния закон — Талмуда.

Интересно е друго, че най-расисткият народ в света, възпитаван в този дух вече 3300 години, оглавява световната „борба“ срещу расизма и религиозната дискриминация, но само в другите, чужди страни.

„Хуманните“ принципи на масонството са за работниците — гои на Соломон, докато за техните началници-юдеи съществува само един закон — вторият „декалог“ на Тората.

И проклятието на Юда се сбъдва. Днес всеки гражданин на най-богатата страна в света — САЩ, дължи само по държавния дълг над 35 хиляди долара на еврейските банки, без да говорим за закупените на изплащане за 20 години къщи, коли, мебели... Истината е много страшна — всеки, като се започне от най-могъщият петролен магнат и се стигне до собственика на селска бакалница, живее под пълния финансов контрол на юдейския кредит, който може при желание незабавно да го разори и изхвърли на улицата.

Но това е само началото. След завладяването на Съединените щати, „избраният народ“ започва колонизацията на целия свят, наречена „Нов световен ред“. За тази цел първо се премахва златния стандарт и се налага книжния долар за международна валута. А той се печата без покритие в неограничени количества от една частна юдейска банка, наречена „Американски федерален резерв“, срещу 6% от новите банкноти. Същите стават полуофициална валута в стотици страни, които де факто кредитират Вашингтон, а оттам и еврейството^[2], защото срещу тези хартийки се закупуват суровини, собственост и цели правителства, поради което днес над 50% от долларите циркулират извън пределите на САЩ.

Нещо повече, националните банки са принудени да държат не злато, а американска валута, която заема 75% от техните резерви срещу само 17% в ДМ и 10% в японски йени.

Важна роля за това играе и т.н. Международен (еврейски) валутен фонд, който строго забранява бюджетните дефицити в подопечните държави и стимулира същия в Съединените щати^[3], с което изкуствено засилва американското производство и смазва това на другите. Освен това, никое правителство с финансови затруднения не може да получи заем от никоя банка, ако няма споразумение с Фонда, който най-безскрупулно налага своите заробващи икономически и политически условия. Така се затваря кръга на тоталната глобализация

и доларизация, която унищожава националните индустрии с помощта на мултинационалните корпорации, вече изцяло собственост на крупните юдо-спекуланти^[4] и техните банки.

Същите контролират и почти всички печатни издания, информационните агенции, телевизията и Холивуд, като по този начин са в сила да провеждат и най-голямото в историята промиване на мозъци в световен мащаб.

Международните новини започват с Израел, а главният положителен герой в почти всеки американски филм е евреин, заобиколен от помагачи, които смело воюват и избиват „лошите бели“. Това е част от плана на Синедриона за физическото унищожаване или претопяване на европейците, започнало с разгрома на колониалните империи — испанската, „френската, холандската, британската, белгийската и португалската, след което идва ред и на последната — руската“.

Нейното унищожаване се подготвя, дълго и става най-трудно. Заклетият антисемит Йосиф Сталин умира при неизяснени обстоятелства^[5] на еврейския празник на отмъщението Пурим през март 1953 г., след като обявява последната и решаваща кампания срещу „скитащото племе“.

Неговия наследник Никита Хрущов осъжда своя бивш господар, но само по отношение на антиеврейските гонения от 1936–39 г., след което организира нова ленинова акция за разрушаване на църкви, изгаряне на икони и преследване на православни свещеници.

Брежнев застава на националистически позиции и открива подобно на граф Игнатиев, западната граница за евреите, които масово напускат страната. По негово време СССР достига върха на своето могъщество, като става втора световна сила, ефективно бореца се с ционизма и сериозно заплашваща „Новия световен ред“. Никога народа като цяло не е живял по-добре и никога не е бил по-сигурен и социално защитен, както през тези години, съпроводени с масови гонения срещу „скитащото племе“. И както винаги, същото си отмъщава жестоко веднага след смъртта на Генералния секретар.

Жененият за еврейка Горбачов изпълнява точно заповедите на Синедриона — разгром на Руската империя и превръщането на огромната страна в държава втора категория, умалена в границите си

от XVI век, като всичко това е съпроводено със серия кръвопролитни между етнически, религиозни и расови войни.

Осъществяването на този план започва от момента когато евреина Андропов става шеф на КГБ. Неговите най-близки агенти са Фьодор Давидович Кулаков — член на ЦК на КПСС, Пьотър Машеров (Мошерев.) — партиен бос на Белорусия, кандидата на Политбюро Горбачов, Шеварнадзе и Гайдар Алиев, всички произхождащи или свързани с „избрания народ“. Връзката със Синедриона и финансирането на преврата се извършва чрез крупния еврейски спекулант, мошеник и издателски магнат Максвел^[6], който изпълнява същата роля, както Парвус в Октомврийския преврат през 1917 г.

Цялата история прилича на криминален роман или филм за мафията. По време на тежката болест на Брежнев, Андропов с помощта на евреите в КГБ използва огромната сила на тайните служби за подчиняването на голяма част от партокрацията, като „непослушните“ се обвиняват в злоупотреби и подменят с хора на Синедриона. Така Грузия е дадена на Шеварнадзе, Азербайджан на Алиев, а останалите местни величия са изнудвани, сплашвани и принудени да изпълняват сляпо заповедите на всесилния шеф на КГБ.

Завземането на властта е било подготвено за 1978 г., но най-неочаквано са убити двама от главните организатори на преврата — Фьодор Давидович Кулаков и Машеров (Мошерев).

Пръв довереник на Андропов става Горбачов и планът за завземането на властта се отлага и усложнява.

По настояване на шефа на КГБ, Русия е вкарана в една предварително загубена война в Афганистанските планини, а главният враг на евреите и близък съюзник на СССР, Ирак, подлъган да се ангажира в 10-годишен конфликт с Иран.

По този повод министър-председателят на Израел Бегин заявява: „Такъв подарък“ Господ не ни е пращал от времето на „манната небесна“.

Отново в действие е класическият план на Синедриона — загубена война, последвана от кървава или нежна революция.

Едновременно с това, по старата рецепта от „френския“ преврат от 1789 г., се компрометира „монарха“ и особено неговото обкръжение — в този случай почти всички от семейството на Брежнев са обвинени

в действителни или мними далавери за милиони долари, рубли и даже диаманти^[7].

Започва и подготовката на пленум под „ръководството“ на Андропов и Горбачов за завземането на властта, но смъртта на болния генерален секретар неочаквано и лесно решава проблема.

Начело на КПСС застава Андропов, който през краткото си управление успява да замени по-голямата част на стария елит със свои агенти-евреи.

Единствения сериозен опит за сваляне на андроповата мафия организират след неговата смърт през 1984 г. командващите съюзните армии на Варшавския договор, които са безмилостно унищожени.

Само в периода от 2 до 20 декември 1984 г. „умират“ при тайнствени обстоятелства военните министри на СССР — Устинов, на ГДР — Хофман, на Унгария — Олех и на Чехия — Дзур. Сега вече безпроблемно цялата страна е разделена между хората на Андропов, в началото само формално, а по-късно и официално, като обявяват разпадането на СССР, или по-точно на Руската империя.

За награда главните организатори са направени от Синедриона президенти-диктатори, на независими от Москва държави.

В резултат на това милиони етнически руснаци са принудени да изоставят цялото си имущество и да бягат от новосъздадените държави, където са подложени на терор и унищожение от платените агенти на еврейството.

Това е същата форма на расово и етническо прочистване, приложена преди това спрямо французите в Алжир (1,5 млн.), португалците в Ангола и Мозамбик (1–1,5 млн.), белгийците в Конго (Заир) и много други, съпроводени с масови убийства и геноцид при почти пълното информационно затъмнение на световните псевдоинформационни агенции.

Главният координатор между Синедриона и андроповата мафия, юдейският издателски магнат, спекулант и близък приятел на Горбачов, Хавел, Луканов и Гизи — Максвел, умира при неясни обстоятелства, след като завлича британския пенсионен фонд със стотици милиони лири.

С неговата смърт изчезват и повечето тайни на заговора, както и тези огромни суми пари.

В Йерусалим, на същия е подготвено официално погребение, полагащо се само на държавен глава. По време на церемонията е заявено, че „Роберт Максуел-Хох направи много за осигуряване безопасността на Израел“.

Новият главен координатор на Синедриона, който замества Максуел, е унгарският евреин Сорос^[8], също супер крупен международен спекулант и ръководител на т.н. „Отворено общество“. Близък приятел и съветник на Елцин, заедно със своя помощник Сакс (Джефри), организира разгрома на руската икономика и смазва националните сили, армията и държавния апарат на бившата империя.

В резултат на преврата, евреите за пръв път от 1937 г. заемат отново всички ключови постове в правителството^[9] телевизията и печатните издания, а държавата задлъжнява десетки милиарди долари на международните ционистки банки. Мафиотски организации под юдейски контрол, заграбват най-печелившите области на икономиката — производството на нефт и газ, като изнасят от 1991 до 1995 г. над 140 милиарда долара зад граница (според сведения на радио „Свободна Европа“ от 15 януари 1998 г.).

Сбъдва се зловещото предсказание на Йосиф Сталин, направено само няколко месеца преди неговото убийство в разгара на последната и решаваща антиеврейска кампания през 1953 година.

„Вие сте слепи котета, какво ли ще бъде без мен — ще загине страната, защото не можете да разпознаете враговете.“^[10]

Подобни процеси се „развиват“ и в бившите соц-страни, където властта е завзета повсеместно от евреи — Хавел в Чехия, Роман в Румъния, Луканов в България и Гизи в ГДР, който управлява задно с всесилния шеф на източно германските тайни служби, генерал Волф^[11].

Трябва специално да се отбележи и голямата роля на главният организатор на Пражката пролет от 1968 г., известният ционист и агент на МОСАД (Израелското разузнаване) под кодовото име Давид^[12] — Едвард Голдщукер. Заедно с председателя на Световния еврейски конгрес Бروفман, същият обработва съветския посланик в Канада — Яковлев, станал по-късно един от основните лидери на „перестройката“.

Този чудовищен юдо-заговор е описан най-точно от Збигнев Бжежински: [1 с. 104] „Така светът беше слисан от скоростта на

саморазрушаване на Съветския съюз. Съветския съюз беше смело обявен за разпуснат от ръководителите на руската (Елцин), белоруската и украинската република, след това бе формално заменен от едно неясно образувание — наречено Общност на независимите държави (ОНД)...

Буквално за дни руският народ — който дори още по-малко от външния свят очакваше бързото разпадане на СССР — внезапно откри, че вече не е господар на многонационална империя и че границите на Русия се свиват до тези от началото на XIX век в Кавказ, до тези от средата на XIX век в Централна Азия, а на запад — което е особено болезнено — приблизително до тези от 1600 г., малко след царуването на Иван Грозни... [1 с. 105] Преживяваният от руснаците исторически шок се засилва от факта, че 20 млн. руско езично население пребивава в чужди държави под господството на националистически настроени елити... [1 с. 230] Един категоричен избор от страна на Русия в полза на Европа за сметка на имперския вариант би бил по-вероятен, ако Америка реализира втория императив на отношенията си с Москва: а именно по свободен вариант на Руска конфедерация — включваща европейска Русия, Сибирската република и далекоизточна република.“

Според нас това означава разпадане на самата руска държава, за което особено ще помогне и:

„Процесът на ислямизация може да се окаже заразителен също и за мюсюлманите останали в самата Русия. Те наброяват 20 млн... Така руските мюсюлмани се равняват на около 13% от населението на Русия и е почти неизбежно те да станат по-настъпателни...“ [1 с. 154]

С помощта на Юда, разбира се и единствено в негов интерес. И стотици хиляди християнски и ислямски гробове ще маркират отново победния ход на „борещият се с бога“ народ към неговото световно господство.

Това е втората част от плана за вече пълното унищожаване на руската държава.

Збигнев Бжежински застъпваше схващането, че не е нужно в Съветския съюз да се пуска атомна бомба, а „ислямска бомба“. Ислямските „бомби“ с различен тонаж бяха пуснати не само в Съветския съюз, но и на други места^[13], например в Югославия... Там се разиграва точно същия чеченски сценарий — насъскване на мюсюлмани срещу християни, създаване на ислямска държава в Босна

и последващо разпадане на Република Сърбия с помощта на косовските албанци.

Основната задача на Израел за ХХІ век е възстановяването на стария „съюз“ с някои продажни арабски режими, пълнен, контрол над петрола и нанасяне на смъртоносни удари първо срещу Русия, Сърбия и Армения, а по-късно и срещу България, Македония, Гърция и цяла Европа.

Европейските държави трябва да се разпаднат на малки, нежизненоспособни образувания, което ще върне континента към структурата на Средновековието.

За тази цел активно се създават или преселват от други континенти малцинства. Именно те и техните господари — евреите, са и главните извършители на новата, подготвена от Синедриона криминална революция. Само търговията с наркотици носи над 500 млрд. долара годишна печалба, като за прането на тези пари юдейските банки взимат, според някои достоверни сведения, 50%, т.е. около 200–250 млрд. долара.

Но новото велико преселение и криминалната революция са единствено стъпала към голямата цел — пълния разгром на националните държави и унищожаването на европейците. Последното се осъществява чрез ограничаване на тяхната раждаемост и широкото разпространение на наркотиците^[14]. Точно както е записано преди много векове в Талмуда:

„Раждаемостта на християните трябва да се намали осезателно.“

Бъдещото население без национално чувство, расова и народностна принадлежност ще станат новите работници на Соломон, една лесно манипулирана и аморфна маса.

Поради това още през 60-те години евреите въвеждат в САЩ серия от расистки закони, насочени против белите. Това е т.н. система на квотите, според която всеки негър само за това, че е черен, може да влезе в университетите без приеман изпит, да получи стипендия и да измести десетки бели кандидати, многократно по-квалифицирани от него, даже и при заемането на най-висшите държавни длъжности.

И отново ще споменем вече цитирания Израел Коен: „Ще помогнем на черните да се издигнат във всички нива на живота... в спорта, в развлеченията^[15]. Получили престиж, черните ще бъдат в

състояние да встъпват в брак с бели и ще започне процес, който ще накара Америка да работи за нашата кауза.“

Но всичко това е само малка част от един голям план, наречен „новия световен ред“.

[1] Колкото са загиналите евреи в концлагерите и гетата. ↑

[2] Само в дълбоко задължнялата България населението държи по домовете си около 2 млрд. долара. При 5% неполучена лихва, то безвъзмездно кредитира САЩ със 100 млн. долара годишно. Поради това в Израел е забранено някой да притежава повече от 20 долара в брой, което доказва, че световната доларизация е вредна за еврейската държава. ↑

[3] За 1997 г. САЩ имат 180 млрд. долара бюджетен дефицит. ↑

[4] От друга страна, след премахването на златния стандарт, курсовете на националните валути се определят вече не толкова от действителните показатели на дадена икономика, а от Максвел и Сорос, и то по заповед на Синедриона. ↑

[5] Неговото „убийство“ потвърждава тясно свързания с КПСС албански диктатор Енвер Ходжа. ↑

[6] Роден като Хох в Чехословакия, след което многократно променя името си, Има 3 класа образование. Чешки еврейки са също държавния секретар (премиер-министър) на САЩ Олбрайт и Макгърк, родена Розенфелд — от ръководството на Международния валутен фонд. ↑

[7] Почти дословно се повтаря сценария на еврейна Калиостро, или т.нар. „диамантена афера“, организирана непосредствено преди френския преврат от 1789 г., с цел да се компрометира кралицата. Това е или абсолютно нахалство, или пълна липса на фантазия. ↑

[8] Виж приложение № 16 ↑

[9] Виж приложение № 17 ↑

[10] Доклада на Хрушчов на XX конгрес на КПСС през 1956 г. ↑

[11] Неговата огромна роля в юдо-заговора тепърва ще се доказва. ↑

[12] 36, бр. 32, с. 9. ↑

[13] 9 от 16 юли 1996 г. ↑

[14] Кампанията за легализиране на наркотиците се води от главният агент и говорител на Синедриона — Сорос. ↑

[15] Затова не в за учудване преобладаването на негърските „певци“ и спортисти по всички програми на американската телевизия.

↑

ГЛАВА 2

НОВИЯТ СВЕТОВЕН РЕД — NOVUS ORDO SECLORUM

„Ще видят това народите при всичката си мощ... Ще турят ръка на уста, ушите им ще оглушеят... Ще лижат прах като змии, като земни червеи ще пълзят. И ще се улавят за полата на юдеина.“

(Библията — Захария, Михей)

„Месия ще даде на евреите господството в целия свят. Евреите ще бъдат единствените богати. Богатствата на народите ще бъдат в техни ръце. Всички народи ще им служат и всички нации ще бъдат васални на тях.“

Вавилонският талмуд — V век (Schabb, Sanhedrin, Pasachim)

След разгрома на СССР и социалистическите страни, планът на Синедриона за налагането на „новия световен ред“ е в пълен ход. Това е новият „Талмуд“ на нийоркското еврейство, чиито десет заповеди гласят:

1) Глобална икономическа система, контролирана от Ротшилд и Рокфелер чрез Световната банка, Международния валутен фонд и мултинационалните компании.

2) Единна световна валута — американският долар, печатан от една частна юдейска банка, наречена Американски федерален резерв.

3) Единна световна информационна мрежа, намираща се под пълния контрол на Синедриона.

4) Единно световно законодателство, и конституционна система, написани под диктовката на „скитащото племе“ и задължителни за всички народи.

5) „Международен“ съд и специални „трибунали“ под израелски контрол, налагащи своите решения на „суверенните“ държави.

6) Глобална система за сигурност, осъществявана чрез една юдео-армия — НАТО, прикрита отчасти под флага на ООН.

7) Всемирно господство на юдаизма и неговият „бог“ парите, с последващ разгром на всички религии и морални норми чрез насаждане на атеизъм, масирана пропаганда на насилието, сатанизма и всякакви еврействащи старозаветни секти.

8) Само една „чиста“ господстваща раса — еврейската.

9) Само една световна господстваща класа, състояща се изключително от представители на „борещото се с Бога“ племе и превръщането на всички гои в „работници на Соломон“.

10) Единно световно управление на едно юдо-правителство, което от САЩ ще налага своята воля чрез пряк диктат върху бъдещата всемирна федерация от протекторати и зависими държави със силно ограничен суверенитет.

През 1997 г. държавен секретар на Щатите е чешката еврейка Олбрайт, военен министър е Коен, а финансов министър и официален говорител на Белия дом е Рубин. Само това доказва факта, че днес евреите владеят Съединените щати, а Съединените щати са на път да завладеят света.

И за да не бъдем голословни, ще цитираме главния съветник на няколко американски президенти и една от ключовите фигури в голямата международна политика — Збигнев Бжежински, който най-арогантно заявява:

„По такъв начин американското превъзходство формулира нов международен ред, който не само копира, но и институционализира навън много от чертите на американската система.“

Някои от тези най-важни черти са:

— Колективна система за сигурност, включваща единно управление и военни сили (НАТО, Американско-японския договор за сигурност и др.);

— Регионално икономическо сътрудничество (АПЕК, НАФТА/Североамериканско споразумение за свободна търговия);

— Преференция за... членство в ключовите съюзи;

— Зараждаща се глобална конституционна и съдебна структура, (която в момента се простира от Световния съд до специалния

трибунал за съдене на военните престъпници в Босна) [1 с. 37]

„Така американското глобално превъзходство се опира на разгънатата система от съюзи и коалиции, които буквално опасват земното кълбо.“ [1 с. 35]

„Факт е, че Западна Европа, а това в нарастваща степен важи и за Централна Европа, си остава до голяма степен американски протекторат, като съюзните държави пазят спомен за васалите и сателитите от древността.“ [1 с. 71]

„Япония си остава по същество американски протекторат.“

„Зоната на персийския залив, особено след кратката наказателна експедиция през 1991 г. срещу Ирак, превръщат този икономически жизненоважен регион в американски военен резерват.“

„Освен всичко това, като част от американската система трябва да се има предвид и глобалната мрежа от специални организации и особено «международните» финансови институции. Може да се каже, че Международния валутен фонд (МВФ) и Световната банка представляват «глобални» интереси и че клиентелата им е всъщност целия свят. В действителност обаче те са до голяма степен обвързани със Съединените щати и водят началото си от една американска инициатива, а именно конференцията в Бретън Удс през 1944 година.“ [1 с. 36]

„Никоя национална държава не може да се сравни с Америка, по четирите ключови измерения за сила (военно, икономическо, технологично и културно), които взети заедно, са източник на глобално политическо върховенство.“ [1с. 222]

„Американските филми^[1] и TV програми заемат около 3/4 от световния пазар. Американската популярна музика е също толкова значима, докато американските маниери, културни навици и дори стил на обличане са обект на подражание по целия свят. Езикът на Интернет е английски...“ [1 с. 33, 34]

„Днес Америка е арбитърът на Евразия, като нито един проблем свързан с тази част на света не може да бъде разрешен без участието на Съединените щати или в противоречие с техните интереси...“ [1 с. 221]

„Геостратегическият успех на тази кауза би бил подходящото наследство на Америка като първата, единствена и последна действително глобална сила.“ [1 с. 245]

„Американските етнически общности... влияят върху американската външна политика, измежду които най-ефикасно организирани са еврейската...“ [1 с. 37]

По новините на радио „Свободна Европа“ от 23 декември 1997 г. бе съобщено, че на еврейския празник ХАНУКА са запалили свещи в синагогите президентите и премиер-министрите на 33 държави, начело с тези на САЩ, Англия, Франция и Германия, след което същите са участвали най-активно и в целия еврейски ритуал.

Следователно, световното юдейско царство вече приближава, точно според обещаното в Тората и от пророците:

„Дигни се, светлий Йерусалиме, защото дойде твоята светлина. Имота на народите към тебе ще дойде; синовете на другоземците ще градят стените ти, и техните царе — ще ти служат.

Защото народ и царства, които не поискат да ти служат, ще загинат.

Ти (Израел) ще се насищаш с млякото на народите и ще сучеш от царски гърди.“ [Исая]

И накрая ще завършим с думите на този^[2], с когото започнахме тази книга:

„Не вижда ли човечеството, че действително съществува един «план» за установяване на една световна организация, една световна икономика, една световна религия... Актьорите са вече на сцената... Ще разрешите ли да се вдигне черната завеса? Да не стане късно. Решението е ваше“!

И това решение посочва най-неочаквано същият Збигнев Бжежински: [1 с. 223]

„В Европа са налице признаци..., че традиционният европейски национализъм е в състояние скоро да се събуди. Дори в преуспяващите европейски държави се шири масова безработица и все по-остри форми на ксенофобия...“

Всъщност би могло да се говори за зараждане на истинска предреволюционна ситуация... в която е и голямата надежда за спасението на всички народи по земята от „новия световен ред“ на всемирното юдейско царство, обещано преди повече от три хиляди години на „борещото се с Бога племе“ лично от самия Сатана.

[1] — По-точно еврейски, защото в системата продуцент, сценарист, режисьор и изпълнители на главните роли представителите на избрания народ са между 90 и 95%. ↑

[2] Акад. Никола М. Николов. ↑

ПРИЛОЖЕНИЯ

ПРИЛОЖЕНИЕ 1 (КЪМ ЧАСТ II, ГЛ. 2) ОБЩОТО МЕЖДУ ЕВРЕЙСКИЯ И КАРТАГЕНСКИЯ СИНЕДРИОН И ТЕХНИТЕ РИТУАЛИ

Структурата на еврейския Синедрион е заимствана от тази на Картаген — една семитска лихваро-банкерска и пиратска държава, воювала стотици години с Гърция, Рим и цяла Южна Европа. Тя е управлявана също от подобен Синедрион, броящ 104 души — по един от всеки богат род.

Начело са стояли двама суфети (наси). Но над правителството и суфетите е имало още по-висш орган — съвета на тридесетте, избран от Синедриона. А над всички е била тайната върховна власт — великата петорка. Само ако някой умре, останалите четирима са определяли неговия наследник.

Никой не ги познава, никой официален държавен орган не ги избира или контролира, но те са имали право да осъдят всеки, даже най-богатия и влиятелен картагенец на смърт без обжалване.

Дали и днес над еврейския Синедрион, както се твърди, не господства Съвета на тридесетте и великата петорка?

За сведение, паричната единица на Държавата Израел се нарича шекел, както парите на Картаген, чиито жители са прилагали масово в своята религия жертвоприношенията на деца от чужди народи.

Някои юдейски секти са запазили този древен „обичай“, като серията разкрити през XIX век подобни убийства, предизвикват масови антиеврейски погроми в Украйна. Според доста изследователи, дори екзекуцията на последния руски император и неговото семейство през 1918 г. е проведено стриктно по този „ритуал“, с участието само на избрани и фанатични последователи на тази хилядолетна „традиция“.

ПРИЛОЖЕНИЕ 2 КЪМ ЧАСТ II, ГЛАВА 3 ГЕТАТА И ТЕХНИТЕ СЪДИЛИЩА

Първото гето е създадено с указ на Калигула (34–41 г.). По време на неговото царуване гражданите на Александрия — гърци и египтяни, въстават срещу гнета на „скитащото племе“ и императорът е принуден да ограничи злото в отделна, затворена зона.

След 1350 г. римските папи задължават всички евреи в Европа да живеят в изолирани квартали, да носят жълт знак и да спазват строг вечерен час.

По време на наполеоновите войни „скитащото племе“ напуска гетата, но след поражението на „революционната“ армия в началото на XIX век е принудено да се завърне отново в тях.

В резултат на организираните от Синедриона през 1848 г. метежи по цяла Европа, „избрания народ“ отново използва от оградените зони.

Много интересен е фактът, че част от равините се противопоставят на това, от страх да не загубят своя абсолютен контрол над евреите.

За тази цел всяка община има собствен съд — бейт дин. Той може да налага три вида наказания: *нидуй* — изгонване от местната община; *херем* — изключване от целия Израел и *карет* — убийство, изкореняване. Смъртната присъда се изпълнява от специален агент, наречен „таен преследвач“. Тези наказания получава всеки, нарушил с нещо юдейските закони или заповедите на Синедриона и равините. Измежду най-известните осъдени евреи са Спиноза, Натан Ротшилд, Максвел-Хох и Бегин, като първия е само отлъчен, а другите трима екзекутирани, въпреки предишните им големи заслуги към Израел.

По време на Втората световна война Адолф Хитлер възстановява отново гетата, но това продължава само няколко години.

ПРИЛОЖЕНИЕ 3 КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 1, ГЛАВА 1 НЕАНДЕРТАЛЦИ И КРОМАНЬОНЦИ

Ако някога в историята може да се говори за чудо, то това се е случило само един път на този свят с появата на човека — хомо сапиенс, което става преди 42 хил. години на територията на Южна Европа и Балканския полуостров. Няма нито бавна еволюция, нито постепенна промяна. Всичко става изведнъж, когато само в едно поколение децата престават да приличат на родителите си.

При условие, че може да се отхвърли божествения или извънземен произход на това събитие, то най-вероятната причина, според сегашния етап на развитие на науката, е силно еднократно радиоактивно облъчване над неандерталците, предизвикало серия от генни мутации и промяна на наследствените белези в цялото следващо поколение.

Разликата между прачовека-неандерталец и човека-кроманьонец (хомо-сапиенс) е огромна. Първият е значително по-близък до човекоподобните маймуни, което доказва липсата на говор, силно издадена горна челюст, наречена прогматизъм или негърска челюст, полегато чело, широк нос, както и използването само на най-груби оръдия на труда, като тояги и остри камъни, т.е. всичко, което може да се открие и сега у шимпанзетата и горилите.

Кроманьонеца е пълна противоположност на неандерталеца и малко се различава от съвременния европеец — липса на погматизъм или негърска челюст, той има и значително по-голям обем на черепа и започва да говори изведнъж на първия човешки език, да рисува прекрасно животни и хора, да прави статуетки от камък и кост, да се покланя на богове и да изпълнява духовни ритуали.

Броят на кроманьонците бързо нараства и от първоначалния район на появяване, където прачовеците изчезват по естествен начин, се разселват в трите посоки — към Северна Европа, Азия и Африка, с което започва и хилядолетната война с неандерталците.

ПРИЛОЖЕНИЕ 4 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 1, ГЛАВА 6) ГОЛЯМАТА КОЛОНИЗАЦИЯ НА БЕЛИТЕ АРИЙСКИ НАРОДИ

Арийският народ, който е пряк наследник на кроманьонците, се оформя преди 6000 г. в района на Северното Черноморие. Той пръв открива производството на метали от руда, пръв обзядва коня и започва новата голяма колонизация на света^[1].

След като завладяват и налагат своя език и култура над цяла Европа, тези смели войни навлизат и заселват преди 4 000 г. Средна Азия^[2] — днешните Казахстан, Узбекистан, Киргизстан, Таджикистан и т.н. откъдето се насочват в три посоки.

Първата е югозападен Сибир, който хомогенно заселват и променят расовия състав на населението.

Втората вълна е към Афганистан, Пакистан, Индия, Бангладеш и Цейлон, където преди 3500 г. налагат арийския език, но се смесва с тамошното негроидно-дарвидско население.

Третата вълна обхваща северозападен Китай, район също на масово заселване на арийци^[3], след което същите покоряват източен Китай, Корея и Япония. Тук обаче се претопяват в местните монголоиди, като променят генетично доста от тези жълти племена.

От първоначалния арийски говор по-късно се образуват германските, славянските, романските, келтските, гръцкия, арменския, иранския и повечето индийски езици, наречени индоевропейски, носители на които са вече отделни народи, имащи различна степен на генетична връзка с родоначалниците от Северното Черноморие.

Втората голяма вълна на арийска колонизация започва преди 3500 г., когато гръцките племена откриват технологията на производството на желязото и създават нови, по-съвършени оръдия за война и труд. Обединени около филистимляните, многобройните арийски народи от Балканите с гръцки, илирийски и тракийски произход — ликийци, ахейци, дарданци, данайци, сарди, сикули, турши (троянци) и др., навлизат и завладяват Мала Азия, Сирия, Ливан, Ханаан и стигат до Египет, като навсякъде донасят новата

желязна ера. На територията на днешния Израел разгромяват евреите и създават няколко силни държави, като наричат страната Палестина.

По същото време други арийци отново се заселват в югозападен Сибир и Казахстан, а преди 2800 г. покоряват и Иран^[4], където също налагат своя език и култура.

Третата голяма арийска колонизация започва през 2800 г., когато гърците за един-два века правят повече научни открития, отколкото цялото човечество дотогава. Създават се първата азбука, първите пари и първите големи кораби. Поставят се основите на философията, историята, медицината, драматургията, скулптурата, музиката, архитектурата и т.н. Започва завладяването на Средиземноморието и Черноморието, където гръцкият език става международен и се разгаря хилядолетна война с най-големите врагове на Европа и нейната култура — семитския народ на Картаген и евреите.

Цивилизаторската роля е поета по-късно от македонците, които също възприемат елинската култура и след като разбиват персийците през 333 г. пр.н.е., колонизират огромния район между реките Дунав, Инд и Нил, като навсякъде насаждат цивилизацията и прогреса.

Римляните продължават тяхното дело и създават първата обединена Европа, основана на правото и реда. Северна Африка и Близкия Изток са също колонизирани и цивилизовани. Но последвалото, насилствено налагане на юдео-християнството през 335 г. като светска държавна религия поставя край на елинската култура и тласка Европа в света на тъмните векове.

Континента е постоянно атакуван, ограбван и опожаряван от жълти и жълто-бели мелези, нахлуващи от изток: хуни (IV-V век), авари и тюрки (VI-VII век), хазари (VII-VIII век), печенегите (IX-X век), кумани (XI-XII век) и татаро-монголи (XIII-XV век).

От друга страна, от юг, юго-изток и юго-запад периодично навлизат арабите и турците, които достигат до Франция, Виена и Рим.

През тъмните векове цялата търговия е в ръцете на евреите, които не само доограбват оцелялото от варварските нашествия, но често и открито ги подстрекават и организират.

С Възраждането започва и четвъртата голяма арийска колонизация. Само за около сто години се възстановява елинската цивилизация и се правят много нови епохални открития: печатните книги, топовете и плуващите срещу вятъра каравели.

През XV и XVI век Испания и Португалия покоряват Средна и Южна Америка и създават нови градове по африканското крайбрежие и в Индия, докато Италия се превръща отново в център на изкуството и културата.

XVII век е векът на могъществото на Холандия, която става първа световна сила и завладява Индонезия и Южна Африка. През това време руснаците усвояват Сибир, а Англия започва заселването на Северна Америка и подчиняването на Индия.

XVIII век отбелязва началото на голямата Английска индустриализация и цивилизоването на Австралия. По същото време Франция е новият културен център на Европа, водеща в областта на изкуството, философията и науката, където се отпечатва и първата енциклопедия.

XIX век е векът на тоталното господство на белите народи, начело на които стои Британската империя. Завладяват се последните диви земи в Африка, Средна Азия и Индокитай, а Япония, Китай и Иран са принудени да открият широко своите граници за прогреса. Навсякъде се строят ж.п. линии, пристанища, фабрики и плантации, основават се градове и се заселват нови огромни територии.

Арийците откриват телеграфа, фотоапарата, автомобила и първите електроцентрали, а Европа вече контролира девет десети от света, като налага цивилизацията и в най-отдалечените кътчета на земята.

Но именно в края на XIX и началото на XX век еврейството взима пълния контрол над банковата система, финансите и правителствата. Започва отново обратен процес, водещ директно към тъмните векове, а именно — предизвикване на безсмислени европейски войни, последвани от серия братоубийствени революции и метежи, целящи в крайна сметка унищожаването на европейските народи, в които юдеите виждат своите вечни врагове.

За съжаление, именно днес е кулминацията в дейността на тайното юдейско правителство за установяване на „новия световен ред“, за който същото работи усърдно вече над 2000 години и в което ще се уверите сами, като прочетете следващите глави от тази книга.

[1] Надгробните (тракийски) могили са основния археологически белег на арийските народи, по който се проследява

пътя на тяхната колонизация. ↑

[2] За няколко хиляди години те се разпространяват на всички континенти без Австралия. Според най-новите изследвания, част от арийските народи са и прабългарите (родствени на скитите и аланите) които идват от Европа и се установяват в района на Памир в Средна Азия. През I-II век, поради хунското нашествие, са принудени да се завърнат в Северното Черноморие. През IV век са разгромени повторно от хуните и се включват в тяхната армия като самостоятелни бойни единици, подобно на аланите. ↑

[3] Днешните уйгури, които са европеиди и до XII век говорят на един арийски диалект. ↑

[4] превод означава „земята на арийците“. ↑

ПРИЛОЖЕНИЕ 5 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 2, ГЛАВА 3) ХРИСТИЯНИ, ЮДЕО-ХРИСТИЯНИ И ТЕХНИТЕ АПОСТОЛИ И ПРОРОЦИ

Първият Йерусалимски събор през 49 година официално премахва обрязването и задължителното спазване на 365-те табути. То това се отнася само за новопокръстените гои.

Евреите християни, наричани назаретяни, евионити или юдео-християни, смятани за една по-висша и ръководна каста, продължават да спазват стриктно стария юдейски закон. Според „Историята на християнската църква“ (том I, с. 114):

„Признавайки, че вехтозаветния закон има пълна сила и в християнството, те строго съблюдават обрязването, съботния ден и имали синагоги... Евионитите освен това учили за настъпването на хилядогодишно видимо, земно царство. За неговото основаване Христос отново ще възкръсне, ще покори всички народи и ще даде възможност на евреите да господстват над света. Център на това царство ще бъде Йерусалим.“

„През II век юдео-християнството става само едно от многобройните течения в християнството... Но то продължава да влияе през цялата история на ранното християнство до самото официално признаване на тази религия през IV век.“ [30, с. 131]

Именно от техните редици се излъчват и първите ръководители на първите християнски общини, които са епископите (надзорниците), презвитерите (старейшини) и дяконите.

Активните пропагандатори на новото учение са пътуващите апостоли и пророците, като техните права са определени в едно от най-старите християнски произведения „Дидахе“ (135–170 г.)

„Всеки апостол, който дойде при вас, да бъде посрещнат като благодетел.“ Интересното е, че по-нататък на същите се разрешават всякакви пороци и своеволия. „Но всеки пророк, изпитан и същински, който постъпва по отношение на земното тайнство на църквата така, но не учи да се постъпва така, както постъпва той, да не бъде съден от вас. Ще го съди Господ.“

Особено колоритно описва тези пророци техният съвременник, римският писател Целс (II век): „... Обикаляйки като просяци градове и военни лагери, представляват същото зрелище“. Всеки от тях знае необходимите думи и е готов да ги използва: „аз съм бог“ или „син божи“ или „дух божи“. „Аз дойдох, защото приближава края на света и заради вашата несправедливост «вие, хора, ще загинете». Но аз искам да ви спася, и скоро ще ме видите да се завръщам с небесната сила. Блажен е този, който днес ме почита. Всички останали ще предам на вечния огън, градовете, както страните и хората. Тези, които днес не искат да вярват в предстоящия им страшен съд, някога напразно ще се разкайват и въздишат. За тези обаче които повярват в мен, ще осигуря вечен живот. Към тези грандиозни заплахи те прибавят още странни, полуналудничави и абсолютно неразбираеми думи, чийто смисъл не може да разкрие и най-разумния човек. Тази мними пророци, които за не един път съм чувал със собствените си уши, след като ги разоблича, са ми признали слабостите си и са признавали, че сами измислят неразбираемите си думи.“

За тези скитащи предимно еврейски апостоли съобщава и един от най-гениалните римски писатели — Лукиан през 165 г., описвайки историята на Пелегрин: „Той говори пред народното събрание на Пария, той има вече дълга коса, носи мръсна дреха, торба на гърба и тояжка в ръка, и изобщо изглежда много театрално... Сега той повторно тръгва да скита, като християните го снабдяват с достатъчно пари за из път. Навсякъде те го следват и се грижат да не му липсва нищо.“ И по-нататък Лукиан отбелязва: „Ако при тях дойде ловък измамник, който умее да използва това положение, той бързо ще стане много богат, защото умее да води за носа тези простовати хора“, което точно извършва и Пелегрин в споменатия роман.

Но още апостол Павел защитава тези права на юдео-проповедниците в писмото си до Коринтяните: „Нима нямаме власт да ядем и прием? Нима нямаме власт да водим със себе си сестра жена, както и другите апостоли? Кой пасе стадото и не яде от млякото на стадото?“ [1, Кор. 9: 4, 5, 7]

И по всичко личи, че еврейските учители са доили яко „стадото“, и то не само материално, но и телесно:

„Ако ние сме посели у вас духовното, много ли е, ако пожънем у вас телесното“ — нагло заявява същият „бивш“ юдей Шаул, Савел или

Павел [1, Кор. 9: 11-12], водача на „тези, които според Тацит бяха станали ненавистни заради техните срамни дела, и които простолюдието наричаше християни“.

ПРИЛОЖЕНИЕ 6 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 2, ГЛАВА 3) МОНОТЕИЗЪМ И ПОЛИТЕИЗЪМ

За чист монотеизъм могат да се приемат само юдаизма и исляма^[1], и двете създадени от скитащи племена на пустинята. След IV век християнството де факто отчасти е елинизирано и се превръща в политеизъм, защото освен господата, бог-баща, съществува и втори бог, Исус-Христос (син) и трета сила (?), Светият дух.

Древните традиции на европейските народи надаряват със свръхестествена мощ и цял пантеон от светци и мъченици, които достойно заместват старите богове, като всички техни празници съвпадат с „езическите“.

Следователно християнският монотеизъм става доста спорен, което обаче е проблем единствено за теолозите.

[1] Но докато ислямът е една интернационална религия, която обединява и привлича всички повярвали в нея — независимо от раса и народност, то юдаизма е строго национална и расистка религия, създадена от евреи и само за евреи. Строго забранена за гоите, тя е един феномен в световната история, имащ много повече общо с „Моята борба“ на А. Хитлер, отколкото с всички други религиозни вярвания. ↑

ПРИЛОЖЕНИЕ 7 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 2, ГЛАВА 3) МАРКИОН СРЕЩУ СТАРИЯ, ЕВРЕЙСКИЯ ЗАВЕТ

Пръв сериозен опит за очистване на християнството от юдаизма прави големият проповедник Маркион (85–160 г.). Пет години след разгрома на Второто юдейско въстание на Бар-Кохба (132–135 г.) той пристига в Рим и започва да пропагандира своите възгледи.

„Маркион бил против признаването на еврейската библия (Стария завет). Ако Исус е Божи пратеника, то във всеки случай не на юдейския бог Яхве, когото Маркион обявява за носител на злото начало.“ [30, с. 185]

„Главната цел на Маркоон била пълен разрыв с юдаизма, очистване на християнското учение от отзвучите на юдаизма и от апокалиптичните настроения на първите християни.“ [30, с. 184]

Това действително са революционни и радикални възвания, които ако бяха се наложили, щяха да променят световната история. Само с един замах юдаизма и неговите „идеи“ можеха да бъдат изцяло отхвърлени. Но мощната групировка от евреи, които контролират по това време християнските общини, провалят този замисъл през 144 година.

„То“ (юдео-християнството) продължава да влияе през цялата история на ранното християнство до самото официално признаване на тази религия през IV век. [30, с. 131]

Въпреки това учението на Маркион има много привърженици през IV век. Появилите се доста по-късно павликяни (VII век) и богомилите (XI век) могат най-общо да се разглеждат като негови наследници и последователи.

Те също отхвърлят Стария завет, като създаден от друг, по-низш и зъл еврейски бог, за разлика от Новия завет, дело на висшия, благ и добър Бог.

Така, опитвайки се да откъснат християнството от неговите юдейски корени, те застават от друга страна срещу йерархията на църквата и дори против държавното управление, с което без да искат,

оказват в крайна сметка голяма услуга на еврейството и техните турски съюзници при завоевателните им войни в Европа.

Трябва специално да отбележим, че католическата църква също ограничава юдаизиращото влияние на стария еврейски завет и неговите груби противоречия с прередактирания нов.

„Четенето на Библията, не само на роден, но и на латински език, било забранено за миряните“ [„История на Християнската църква“, том III, с. 265] през цялото Средновековие и даже доста време след Реформацията (?!), което доказва прозорливостта на римските папи и на някои от техните противници, защитаващи обаче същите възгледи по отношение на Юда.

ПРИЛОЖЕНИЕ 8 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 2, ГЛАВА 3) СИМВОЛИТЕ НА ХРИСТИЯНСТВОТО И КУЛТА КЪМ ДЕВА МАРИЯ

Рибата е емблема на много семитски богини — Ханаанската Астарта; сирийската Атаргатис, арамейската Атара. Тя е възприета от първите юдео-християни като символ на уловените в еврейските мрежи гои.

Религиозният знак на най-древните кроманьонски култури в Европа е кръста. Оттук постепенно се разпространява в Шумер, Индия, Персия, Сирия и др. В Египет йероглифът за божественост е кръст с кръг на върха. Тясно свързан с него е пречупеният кръст (свастиката), особено характерен за древните арийци, които го пренасят в Индия, Персия и редица други страни. Той стои върху древногръцките монети, вази и архитектурни елементи. През средновековието се среща на фасадите на църквите и върху много сакрални предмети. Често фигурира и насочен в противоположна посока — т.н. суувастика.

Следователно кръстът, свастиката и суувастиката представляват най-древните свещени символи на арийските народи, които нямат нищо общо с юдео-християните, поради което кръста се възприема от църквата едва през V век, след като същата окончателно скъсва с еврейството.

Култа към дева Мария се налага за пръв път на Ефеския събор през 431 г., с цел жителите на големия град да се откажат от своята древна богиня Артемида. Точно тогава домът на „майка божия“ и нейният гроб като по чудо преминават от далечната Иудея в западната част на Мала Азия, след което за рожден ден на Исус Христос е определен денят на зимното равноденствие — 25 декември. Това е най-късият ден в годината, почитан от хилядолетия в Европа и Персия като върховен арийски празник на Слънцето.

ПРИЛОЖЕНИЕ 9 КЪМ ЧАСТ III РАЗДЕЛ 3 ГЛАВА 2 ИМПЕРАТОР ЮЛИАН

Последен опит за спасяване на елинската култура прави император Юлиан (361–363 г.). Останал по чудо жив след избиването на цялата му фамилия от християните, той получава прекрасно за времето си образование и се запознава подробно с класическата литература и философия.

Като император започва война с християнството под лозунга „Аполон да бъде избавен от кощунствената близост на галилейския (еврейски) прах“. Загива геройски, най-вероятно предаден в битка с персите. С неговата смърт започва необратимият край на Римската империя и на цялата елино-европейска цивилизация. Парадоксалното е, че има отчасти подкрепата на евреите, които вече окончателно са скъсали с християните и започват борба на живот и смърт с тях.

ПРИЛОЖЕНИЕ 10 КЪМ ЧАСТ III РАЗДЕЛ 3 ГЛАВА 4 МЕСТНИТЕ ЕВРЕЙСКИ РЪКОВОДНИ ЦЕНТРОВЕ

Тези местни еврейски ръководни центрове стават изключително важни по време на антиюдейските гонения в мюсюлманската част на Испания при алмохадите (1149–1269 г.), когато Синедриона е принуден да се мести за кратко време от една държава в друга — Франция, Египет и т.н., а ексиларсите продължават да „царуват“ във Вавилон с неясни пълномощия и права почти до 1400 година.

Евреите обаче бързо намират решение на въпроса какво да правят, когато алмохадите ги карат да приемат исляма, като получават разрешение от Рамбам (съкр. от рабену Моше Бен Маймонид): „Той ги съветва в случай на крайна необходимост да повтарят думите, които трябва да произнесат по искане на мюсюлманите. Маймонид пояснява, че тези думи остават лишени от всякакъв смисъл, ако сърцата им все така са верни на юдаизма.“ [Шалом, с. 162]

Така „скитащото племе“ отново измамва своите врагове и прониква още повече в държавния апарат на тези фанатични мюсюлмани, отколкото при предишните доста по-умерени владетели.

Дори в Мароко „Евреите... приемат съвета му и запазват вярата си, като се събират тайно в синагоги.“ [Шалом, с. 162], до 1269 г., когато алмохадите са напълно разгромени.

ПРИЛОЖЕНИЕ 11 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ, 3 ГЛАВА 7)

Както юдаизмът преди 2 хиляди години, така и създаденото от Синедриона масонство се разделя през XVIII век на четири партии или течения. Имащи една обща цел — налагането на световното господство на „скитащото племе“ — те използват различни пътища и средства за унищожаването на националните държави, християнските църкви и белите арийски народи като цяло.

Това разделение се прави, за да бъдат привлечени по-лесно богатите буржоа, доста разорените, но влиятелни аристократи и даже отделни продажни свещеници, т.е. всички съсловия и социални групи.

Най-умерените масони са английските, наречени „садукеите“ на „зидарството“, средно място заемат революционерите-фарисеи от шотландския орден на кадошите-отмъстителите, а крайните екстремисти са илюминатите, чиято идеология е смесица от зилотски тероризъм с есейски комунизъм.

Началото на английското масонство може да се открие около 1600-та година. Неговата задача е била да подготви преврата на Кромуел и гражданската война, главна фигура при която се явява Ешмол, създателят на първите три масонски степени — чирак, калфа и майстор.

След победата на „революцията“ евреите получават „свобода“ и вече нямат нужда от екстремистки действия. Те създават на 24 юни 1717 г. Великата английска ложа в Лондон и започват да завземат финансите и управлението на кралството по сравнително мирен начин.

По друг път се развиват събитията във Франция. Там юдаизма е забранен от 1394 г. и умерените английски масони нямат шансове за успех. За тази цел от Лондон в Париж е изпратен под прикритието на домашен учител марана Ендрю Майкъл Рамзи, който организира „шотландското“ масонство, директно насочено срещу краля на Франция и католическата църква.

За изпълнението на поставената задача той разпространява легендата за „несправедливо“ разгромения орден на тамплиерите и

твърдението, че част от тях са оцелели в Шотландия, където очакват от векове часа на своето отмъщение.

През 1738 г. се въвеждат и новите, тамплиерски степени, най-висшата от които е кадоша-отмъстител.

От Франция „шотландските“ ложи се разпространяват по цяла Европа без Англия.

В Германия техни проводници са барон Хунд и мошеника — маран Самуел Лейхте, самопровъзгласил се за барон Джонсън. Те създават т.н. орден за „Строго послушание“, изнудващ своите последователи с огромни суми пари — или по-точно 500 талера за даване на по-висока степен. Самуел даже налага всеки член да завещава задължително цялото си състояние на ръководството, но е принуден да бяга поради избухналото всеобщо възмущение. Този орден е имал клонове в Стокхолм, Италия, Франция, Унгария и Русия, а негови членове за известно време даже са Гьоте, Месинг и Моцарт. През 1775 г. се слива официално с „шотландците“.

Друга разновидност на „революционерите-шотландци“ е орденът на мартенистите. Основан е от неизвестно откъде пристигнал маран, наричащ се Мартинес де Паскуали, с по-мощта на неговите сънародници Яков Бьоме и Жан-Батист Вилериоз успява да създаде голям брой нови ложи във Франция и Германия. Тясно свързани с тези за „строго послушание“, през 1780 г. по заповед на „Синедриона също се обединяват официално с «шотландците».

Крайните екстремисти на масонството се появяват малко преди френската «революция» през 1776 година. Това са илюминатите на Адам Вайшоп, съединили в едно зилотския тероризъм с есейския комунизъм. Според тях, чрез организиране на серия от заговори, метежи и преврати трябва да бъдат унищожени не само националните държави и християнската религия, но вече и частната собственост, унаследяването и патриотизма. Крайната цел е създаването на единно световно управление под еврейски контрол.

Тактиката на Вайшоп и на неговия пръв помощник Книгге е не в създаването на нови масонски ложи, а в проникване и завладяване на вече съществуващите, което става много по-бързо и лесно. И действително, към 1781 г. те подчиняват голяма част от масоните в Германските държави, Австрия, Унгария, Полша, Нидерландия, Дания, Швеция, Швейцария, Италия и Испания. Но главната цел е Франция,

където напълно контролират Париж, Страсбург, Гренобъл, Лион и много други градове.

Тази дейност не остава незабелязана и след залавянето на някои компрометиращи документи, илюминизма е забранен в Бавария през 1785 година.

Но същият продължава активно да действа във Франция, като негови изявени членове са Мирабо и Орлеанския херцог. Под техния пряк контрол е била и ложата на «Деветте сестри» в Париж, която покъсно се превръща в щаб на «революцията» и терора.

Четвъртата разновидност на масонството е орденът на Розенкройцерите, създаден от еврей-кабалист^[1], алхимици и магове. В нея се посочва начина за дешифриране на истинския смисъл на някои еврейски текстове, като буквите се заменят със специални комбинации от числа. Тяхната емблема е кръст с роза, която по кабалата «Зохар» символизира еврейската победа над християнството. (Същия герб е бил приет като собствен и от М. Лютер преди да обяви война на католическата църква.)

Според легендата Розенкройцерите се появяват още през XV век, но най-голямо влияние добиват през XVIII век, когато имат ложи в Германия, Австрия и особено в Прага. Събират около себе си всички мошеници, алхимици и гадатели, между които са Сен-Жермен и Калиостро. Последните създават във Франция т.н. «Египетски обред», като скриват своя еврейски произход чрез фалшиви имена и измислени благороднически титли.

Широко използвайки хипнозата, лъжата и измамата, те успяват да спечелят покровителството дори на маркиза Помпадур и херцог де Шуазел.

В тясно сътрудничество с илюминатите Калиостро организира огромна кражба на диаманти с цел да компрометира френската кралица Мария Антоанета непосредствено преди т.н. «революция».

През 1790 г. Калиостро е арестуван в Рим и след разкриване на истинската му самоличност — отдавна търсения мошеник, марана Джузепе Балзамо, е осъден на смърт поради цяла серия извършени престъпления. За да избегне екзекуцията, той съобщава много важни сведения за световния масоно-юдейски заговор, както и за широко изградената мрежа от нелегални и подривни организации.

Изключително интересен е фактът, че непосредствено преди преврата от 1789 г. повечето масонски партии и ложи се обединяват изведнъж в една обща сила, която действа изключително координирано и то не само във Франция, но и в цяла Европа под прякото ръководство на Синедриона.

По-късно, в разгара на «революцията», масонските илюминирани ложи се превръщат в якобински клубове, а тези, които са били против терора — закрити или жестоко разгромени.

Някои от техните членове са екзекутирани, например бившия велик майстор на «Великия изток» — Орлеанския херцог Луи-Филип Жозеф (Егалите), който публично се отказва от масонството и заявява: «Не-знам от кого се състои „Великия изток“, но смятам, че републиката» не би трябвало да търпи нищо скрито, никакви тайни общества. Не искам да имам нищо общо нито с неизвестния ми «Велик изток», нито със събранията на масоните.»

Следователно дори „великият майстор“, заемащ най-високата почетна длъжност на ордена не знае нищо за истинското тайно ръководство на „неизвестния му Велик изток“, нито „от кого се състои“.

Голямата роля на масоните в преврата и последвалия терор признава и Наполеон Бонапарт:

„Това е сборище от глупаци. Но те (масоните) помогнаха по време на революцията, а и съвсем наскоро, да се ограничи властта на папата и духовенството.“

Непосредствено преди „революцията“ от 1789 г. във Франция има 600 масонски ложи с около 40–50 хиляди члена и то предимно богати и влиятелни граждани и аристократи. Много интересен е фактът на различната степен на посвещение на отделните ложи като цяло. Едни се състоят от пълни глупаци (според Наполеон) и служат само за прикритие на истинските конспиратори, събрани главно около зловещата парижка ложа на „Деветте сестри“ 1 (1 И няколко близки до нея специално подбрани ложи.). В нея са членували Дантон, Марат, Робеспьер 2 (2 Наполеон е бил протеже на двамата братя Робеспьер, а по-късно на Сипей. [39 с. 4), Камил, Демулен, Шомет, Мирабо, Баий, Сиейес, Петион, Брисо, Кондорсе, т.е. почти всички главни извършители на преврата с последвалия терор и жестоката диктатура. Масоните успяват целенасочено да инфилтрират армията, като много

офицери са привлечени към тяхната кауза. От друга страна 600-те ложи манипулират изборите за депутати в Генералните щати, превърнати по-късно в Учредително и Законодателно събрание, където налагат предимно свои агенти и послушни изпълнители на волята на техните скрити юдейски господари. Последните заменят последователно Мирабо с Дантон, Дантон с Робеспьер, Робеспьер със Сиейес, като станалите вече неудобни са екзекутирани, „умират“ или са принудени да бягат. Но абсолютно всички са членове на масонската ложа на „Деветте сестри“, в която са включени само най-доверените агенти на Синедриона.

През френската окупация на Германия, Белгия и Италия местните масони заедно с юдеите и мараните стават петата колона на „революционната“ армия, поради което през 1795 г. австрийският император Франц закрива всички ложи и приема закон, според който техните членове ще бъдат съдени за държавна измяна.

В Испания и Португалия масонския проблем е предаден за разрешение от Инквизицията. През 1794 г. масонството е забранено в Савоя и Неапол, където няколко негови последователи са екзекутирани.

Първи обаче виждат надвисналата опасност римските папи. Още през 1738 г. Климент XIII издава була, с която отлъчва от църквата масоните, потвърдена от абсолютно всички следващи папи — Бенедикт XIII през 1751 г. Пий VI през 1786 г. и т.н. до края на Втората световна война.

През XX век масонството е забранено също в национал-социалистическите, фашистките и повечето национални държави — Германия, Италия, Унгария, Португалия, Испания, България и даже в бившия соц-лагер.

В Германия Химлер създава специални части на СС под ръководството на Адолф Айхман С1 (1 Най-вероятно Айхман е заловил изключително важни документи, поради което през 60-те години е отвлечен от Аржентина от еврейското разузнаване МОСАД, в пълно нарушение на всякакво международно право, след което е „осъден“ и екзекутиран в Израел.) за ликвидиране на ложите и разкриване на тайните им архиви.

„Цялото немско масонство защитаваше интересите на интернационалното франкмасонство В много случаи е доказана чиста

„държавна измама.“ — пише Алфред Розенберг в своята книга за „зидарите“.

„Масонските ръководители участваха в свалянето на всяко правителство. Тези, които водиха първата световна война, бяха масони. Втората световна война е отново масонско обединение против нас.“ — заявява в разгара на бойните действия Хенрих Химлер.

Верни ли са тези твърдения? Ето какво смята Черник в „Невидимите империи“; издадена през 1987 г.: „Във Великобритания и САЩ принадлежността към масонския орден се счита за въпрос на престиж и респектабилност, показател за високо обществено положение. Масони са принц Филип Единбургски, съпруг на кралица Елисавета (Елизабет) II, и Кентърберийския епископ. Много американски ложи се превърнаха в обединения на най-могъщите бизнесмени с държавния апарат“. Те владеят и органите за масова информация, например най-влиятелния вестник на САЩ — „Ню Йорк Таймс“. [39 с. 183]

Новата британска енциклопедия определя масоните през 1973–74 г. на 5,9 милиона, между които 4 милиона в САЩ и 1 милион във Великобритания, Самите масони потвърждават тези цифри, като съобщават за още 300 хиляди техни членове в Латинска Америка, 200 хил. в Европа (без Англия), 100 хил. в Азия 15 хил. в Африка. [39 с. 182]

Например само във Франция масони са били лидера на антигерманската съпротива Жан Мулен, както и министър-председателите социалисти: Гуен, Рамдие, Ги Моле, радикала Мендес-Франс и повечето министри и депутати.

Революционният „шотландски“ орден, наречен „Великият изток“ стои зад пораженията на Франция във Виетнам и Алжир, и ръководи „студентските“ бунтове през 1968 г. като привлича много маоисти, троцкисти и анархисти, за да свалят големия националист и враг на „новия световен ред“ генерал Де Гол от власт.

Особено шумен скандал предизвика случайно разкритата тайна масонска ложа Пи-2 в Италия, ръководена от Личо Джели. В нея фигурират имената на бивш президент, високопоставени държавни служители и висши офицери от разузнаването и армията. След публикуването на тази информация, официалният историк на масонството А. Мола заявява: „Скрити масонски ложи като Пи-2

съществуват още много и всички са зависими от американското фримасонство.“

Но в общи линии след Втората световна война 9/10 от масонството преминава на умерени позиции с английско-съдужейска насоченост, изпълняващо основната си задача — завладяването на света от „избрания народ“ да стане по сравнително мирен път.

От друга страна засилват своето влияние и някои крайни екстремистки юдейски и негърски ложи, открито воюващи срещу европейците и християнството. Пример за това е орденът Бнай-Брит (Съюз с Йехова), състоящ се само от фанатици евреи с крайна ционистка насоченост, както и чернокожата „Принс хол“, брояща над 1 млн. негри, обединила около себе си предимно терористи и бандити, имащи за основна цел избиването на всички бели. И двете ложи се ръководят и финансират от Синедриона, доказателство за което е, че дори американският президент Роналд Рейгън е бил принуден да дава отчет пред Бнай-Брит за своята източна политика. Трябва специално да отбележим, че 90% от американските президенти са масони или евреи, избрани с парите на „скитащото племе“, докато 90% от американските сенатори гласуват при всички възможни ситуации в полза на Израел, даже и когато това е явно против жизнените интереси на Съединените щати. (Но не е ли това същият процент юдеи в Лениновия ЦК?)

[1] Кабала — система, станала основа на еврейския мистицизъм. «Нейните привърженици са повлияни от различни видове магии изпадат в постоянен транс и съвсем престават да осъзнават действителността.» [Шалом — 179 През XIII век техните възгледи са събрани в книга, наречена Зохар (Зоар) ↑

ПРИЛОЖЕНИЕ 12 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ, 3 ГЛАВА 7) МАРШАЛИТЕ-ЕВРЕИ, КОИТО ПРЕДАВАТ НАПОЛЕОН

Ще се спрем само на двама маршали евреи — Масена и Султ. Ето как ги описва Алберт Манфред в своята книга „Наполеон Бонапарт“. [с. 493]

„Андре Масена си спечели известност... като най-безсрамния разхитител на чужди богатства във френската армия. Маршал Султ, като ръководител на операциите в Испания, отделяше голямо внимание на редките картини от прочути испански художници. Той не беше поклонник на талантите на Ел Греко или Веласкес; изкуството само по себе си не го блазнеше. Забележителните творби... той превръщаше в своя лична собственост, като ги ценеше преди всичко заради пазарната им стойност... Отвлечените от него картини станаха един от източниците на забогатяването му... Маршалите Масена и Султ си позволяваха съвсем явен грабеж!“

Да, това са най-големите грабители във френската армия, като Масена извършва и масов геноцид в Испания: едно жестоко отмъщение на еврейството заради изгонването му през 1492 г. докато Султ, според признанието на евреина министър-председател на Англия лорд Дизраели, предава Наполеон при Ватерлоу.

След възстановяването на монархията Султ става херцог и военен министър на Людовик XVIII. По същото време „бившият контрабандист Масена (Манасех) се нарича херцог Риволи, а по-късно княз Еслингски. Той имаше огромни имения и великолепни къщи. Притежаваше състояния, чиито размери е трудно да бъдат определени.“

„Така се създаваше нова аристокрация...“ [16, с. 503-504], произхождаща вече от скитащото племе и строго подчинена на световния Синедрион.

ПРИЛОЖЕНИЕ 13 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 3, ГЛАВА 8) СИМОН БОЛИВАР И ЮЖНОАМЕРИКАНСКИТЕ МАСОНСКИ „РЕВОЛЮЦИИ“

Героят на „революциите“ Симон Боливар е виден масон. Той организира „освобождаването“ на Южна Америка с еврейски пари и армия, в която има много цветнокожи, обучени и организирани в една бивша френска колония — Хаити, където след метеж всички бели са избити, а Синедриона съставя негърско правителство под свой контрол.

По-късно Боливар се дистанцира от бившите си господари, в резултат на което е свален от власт и умира в крайна бедност и нищета.

ПРИЛОЖЕНИЕ 14 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 3, ГЛАВА 8) КОМУНИСТИ, СОЦИАЛИСТИ, АНАРХИСТИ

Подобно на юдаизма, създаденото от Мордохай Леви учение също се разделя на няколко течения, които въпреки своята обща есейско-масонска цел — унищожаване на националните държави, заграбване на частната собственост и създаване на една световна федерация под пълен еврейски контрол, посочват различни пътища за нейното постигане.

Най-крайните терористи са анархистите на Бакунин, които се отделят още през 1873 година. Подобно на зилотите, те отричат всякакви компромиси с държавната администрация и действат изключително чрез атентати, убийства и терор, благодарение на което са унищожени много от заклетите врагове на Синедриона. След победата на Октомврийския юдо-преврат в Русия през 1917 г. стават ненужни и са безмилостно разстреляни по заповед на Ленин-Бланк и Бронщайн-Троцки. В САЩ и Западна Европа обаче продължават да действат още дълго време, щедро финансирани от еврейството и изпълняват неговите заповеди като наемни и манипулирани убийци.

Комунистите-болшевики на Ленин-Бланк и Бронщайн-Троцки са фарисеите на марксизма. Техните методи за завземане на властта съчетават както легалните форми на борба — чрез пропаганда, стачки и избори, така и извършването на метежи, преврати и въоръжени въстания. Голямата им победа е разгромяването на Руската империя и налагането на червена юдейска диктатура с над 90% представителство на „скитащото племе“ във всички области на управлението. Търпят обаче катастрофално поражение в Германия, Унгария, България, Испания и много други страни. След 1937 г. са разгромени и в СССР, където техният бивш агент Йосиф Сталин налага социал-национален режим, подобен на този на Адолф Хитлер.

Садукеите на марксисткото учение са социалистите и социал-демократите. Те привидно приемат съществуващия обществен строй и абсолютно отхвърлят всякаква въоръжена борба, докато тайно рушат устоите на националните държави чрез широкото използване на най-

различни близки до закона средства, финансирани щедро от големите еврейски банки, те действат заедно с масоните, пример за което са френските министър-председатели, едновременно социалисти и масони — Гуен, Рамадие и Ги Моле. След разгрома на Съветската империя през 1991 г. подчиняват и мнозинството от ръководствата на бившите компартии.

Днес същите контролират правителствата в Западна и Източна Европа, като изпълняват безпрекословно заповедите на Синедриона.

Следователно, докато по времето на Маркс масоните са контролирали предимно буржоазните среди, а комунистите — пролетариата, със засилването на средната класа в Европа двете юдоучения се обединяват открито при съвместните си акции срещу националните държави и белите арийски народи като цяло, нагло заявявайки, че активно защитават техните икономически интереси.

ПРИЛОЖЕНИЕ 15 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 3, ГЛАВА 9) ФЕДЕРАЛНИЯТ РЕЗЕРВ НА САЩ

Федералният резерв на САЩ е узаконен от американския президент от еврейски произход Томас Вудро Уилсън (Уолфсън) през 1913 г. като частна организация имаща право да печата американските долари, за което получава огромни суми, равняващи се на 6% от стойността на новите банкноти. Той е собственост на 10 международни еврейски банки:

- 1) „Ротшилд“
- 2) „Ротшилд“ — Берлин.
- 3) „Братя Лазар“ — Париж.
- 4) „Израел Мойсей сейф“ — Италия.
- 4) „Вартбург“ — Амстердам.
- 6) „Вартбург“ — Хамбург.
- 7) „Братя Леман“
- 8) „Кун енд Лоуб“ — Ню Йорк.
- 9) „Чейс Манхатън бенк“ — Ню Йорк.
- 10) „Голдман енд Сакс бенк“ — Ню Йорк.

Федералният резерв е осъществената мечта на Ротшилдовци, един от които открито заявява: „Дайте ми право да печатам парите на една държава, след което не ме интересува кой прави законите.“

Според някои източници, причината за убийството на американския президент Кенеди е опита му да ограничи правата за грабеж на федералния юдо-резерв, както и отказа му да започне безсмислената война във Виетнам, предварително запланувана от Синедриона, заради големи финансови интереси и спекулации за стотици милиарди долари.

ПРИЛОЖЕНИЕ 16 (КЪМ ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 4, ГЛАВА 1) НАСЛЕДНИКЪТ НА ПАРВУС И МАКСУЕЛ — УНГАРСКИЯТ ЕВРЕИН СОРОС

За 20 години спекулативна дейност бившият дребен служител на банкерите Ротшилд, Сорос, обявява официално 2 млрд долара печалба. Той организира обезценяването на италианската лира с 30% и заграбва 280 милиона долара, след което нанася удар и върху английската лира, което му донася още 840 милиона долара. Тези крупни далавери се извършват с помощта на световната еврейска мафия и Синедриона, за което свидетелства и „Института Шилер“ — Германия, в доклад от 1 октомври 1996 година. (9, 3 юни 97 — „Икзекутив интелижанс ревю“)

„Връзката на Сорос с тайнствените международни финансови кръгове на Ротшилдовци не е обикновен или случаен банков контакт. Тя обяснява до голяма степен изключителния успех на един частен спекулант, защото в действителност Сорос разполага с вътрешна информация за някои от най-важните правителствени и частни финансови секрети в света.“

Следователно, той е едно подставено лице, подобно на Парвус и Максвел, на което в момента е възложено и ръководството на т.н. „Отворено общество“, ударната пропагандна сила на Синедриона в десетки страни с годишен бюджет над 500 милиона долара.

Последната голяма акция, организирана от Сорос е краха на източноазиатските финансови пазари и техните икономики. Това се извършва веднага след присъединяването на Хонг-Конг към Китай, който чрез своята диаспора, пръсната по всички околни страни, контролира 90% от индонезийската икономика, 75% от Тайландската, 50-60% от малайзийската и цялата на Тайван, Сингапур и Хонг-Конг, което ги поставя отчасти извън господството на Синедриона. Това е против интересите на „новия световен ред“ и предупредителният удар е нанесен отново чрез същият еврейин — Сорос. [36, бр. 35, с. 2]

ПРИЛОЖЕНИЕ 17 КЪМ (ЧАСТ III, РАЗДЕЛ 4, ГЛАВА 1) „РУСКОТО“ ПРАВИТЕЛСТВО ДНЕС

„Руската физиономия днес е рядкост както в правителството, така и в екипа на президента“ — заявява Геннадий Зюганов, председател на най-голямата партия в Думата. И по-нататък: „Русофобията е станало едно от основните оръдия на перестройката. Всички реформи бяха насочени срещу руснаците... В съответствие с всички критерии, приети от международната общност се осъществява геноцид спрямо руския народ.“

Вярно ли е всичко това? Жената на Елцин е еврейката Найна. Неговата предизборна кампания е финансирана от двама юдеи, станали само за няколко години доларови мултимилionери — Березовски и Гусински.

За благодарност, Березовски е назначен на мястото на Лебед като шеф на съвета за сигурност на Русия (въпреки че притежава Израелски паспорт!!!) а по-късно и за секретар на ОНД!??

Вицепремиерите Чубайс и Немцов имат майки еврейки и според закона на „скитащото племе“ са пълноправни юдеи.

Министъра на икономиката е Яков Мойсеевич Уринсон, зам-шефа на администрацията на президента е Александър Яковлев Лившиц и т.н. всички с типични израелски фамилии. Дядото на Максим Бойко е равин, а сменилият Черномирдин и назначен от Елцин за министър-председател е парадираният открито със своя еврейски произход Кириенко.

След краха на рублата през септември 1998 г. Кириенко на свой ред е заменен с прекръстения се на Примаков киевски еврейин Киршбаум^[1]. В резултат на перестройката брутният вътрешен продукт на Русия за периода 1990 — 1997 г. намалява 47,8%, т.е. наполовина, а при „освободените“ бивши Съветски републики спада съответно за същия период в Украйна 61,7%, в Молдова 64,9%, в Литва 57,2%, в Туркменистан 57,4%, в Казахстан 41,9%, в Киргизстан 41,3% и т.н.

Процесът на тотален разгром не пощади и някогашните членки на СИБ. За същия период БВП намалява в България с 37,2% (над една

трета), в Румъния с 17,6%, а при „отличниците“ — Унгария и Чехия с 9,6% и 4,2%, въпреки стриктното спазване на всички съвети от Запад. Следователно може да се говори за предварително обмислено унищожаване на националните икономики на тези държави.

Положителен резултат реформите дават единствено в Китай, където на власт е националистически режим, защитаващ интересите на народа, а не на „новия световен ред“. БВП се покачва средно с над 10% годишно, което за кратко време почти удвоява икономическата мощ на държавата. Едновременно с това стандарта на живот на милиардното население се подобрява неимоверно в сравнение с близкото минало.

Следователно причината за банкрута на Източна Европа се крие не в самата реформа, а в тези, които я провеждат изключително по заповед и в интерес на своите юдейски господари.

[1] Същият е бил дълги години агент на КГБ под кодовото име Максим. ↑

ЦИТИРАНА ЛИТЕРАТУРА

1. **Бжежински З.**, Голямата шахматна дъска. Изд. „Обсидиан“, София, 1977.
2. **Библия**, Изд. Св. Синод на Българската църква, София, 1925.
3. **Бойе, Ж.**, Заговорът на масоните, 1995.
4. „**Большая советская энциклопедия**“, Москва, 1–30 том, трето издание.
5. **Бунич, И.**, Златото на партията. Изд. „Прозорец“, първо издание.
6. **Всемирная история**, т. I-X, изд. „Мысль“, Москва.
7. **Григориев, В.**, Религиите по света. Изд. „Хемус“, София, 1995.
8. **Гумилев, Л.**, Откритие хазарии, изд. „Наука“, Москва, 1966.
9. „**Зора**“ и „**Нова Зора**“, в-к, 1996–1998 г.
10. **Иванов, Н.**, Масони, евреи и революции. Изд. „Веста“, В. Търново, 1993.
11. **Кауцки, К.**, Произход на християнството. Изд. „Хр. Ботев“, София, 1995.
12. **Косидовский, З.**, Библейские сказания. Изд. „Политической литературы“, Москва, 1969.
13. **Косидовски, З.**, Евангелски сказания. Изд. „Наука и изкуство“, София, 1982.
14. **Мазер, В.**, Адолф Хитлер. Изд. „Репортер“, София, 1995.
15. **Малицки, П.**, История на християнската църква. I-III том. Изд. „Гал-ико“, София, 1994.
16. **Манфред, А.**, Наполеон Бонапарт. Изд. „Отечествен фронт“, София, 1972.
17. **Матанов**, От Галиполи до Лепанто. София, 1988.
18. **Матюшкин, Г.**, У истоков человечества. Изд. „Мысль“, Москва, 1982.
19. **Мусолини, Б.**, Учението на фашизма, В. Търново, 1994.
20. **Николов, Н.**, Маската на величията, София, 1994.

21. **Николов, Н.**, Новият ред, София, 1993.
22. **Николов, Н.**, Световната конспирация. София, 1993.
23. **Николов, Н.**, Световната конспирация 2, София, 1995.
24. **Николов, Н.**, Светът под микроскоп, София, 1997.
25. **Николов, Н.**, Тайните протоколи. София, 1993.
26. **Папюс**, Генезис и развитие на масонските символи. Изд. „Аратрон“, София, 1994.
27. **Прайс, У.**, Познавам тези диктатори. Изд. „Терзиев и синове“, София, 1992.
28. **Раушинг, Х.**, Хитлер каза Изд. „Ал“, Варна, 1992.
28. **Самуелс, Р.**, По пътеките на еврейската история. Издателски център „Шалом“, София, 1994. [съкратено „Шалом“]
30. **Свенцицка, И.**, Тайните писания на първите християни. Изд. „Наука и изкуство“, София, 1981.
31. **Свещения Коран**. Изд. „Гайба ал-Хайрия“, 1997.
32. **Селянинов, А.**, Тайната сила на масонството. Изд. „Икс“, София, 1994.
33. **Сиуърд, Д.**, Наполеон и Хитлер. Изд. „Петекс“, София, 1992.
34. **Сталин, Й.**, Основите на Ленинизма. (Тяхната борба). Изд. „Литературен Форум“ ООД, София, 1991.
35. **Стоилов, С.**, Анибал. Държавно военно изд. София, 1966.
36. **В-к „Строго секретно“**, 1995–1998.
37. **Таксил, Л.**, Забавна библия. Изд. „Партиздат“, София, 1982.
38. **Хитлер, А**, Моята борба (Тяхната борба). Изд. „Литературен форум — ООД“, София, 1991.
39. **Черняк, Е.**, Невидимые империи. Изд. „Мысль“, Москва, 1987.
40. **Штоль, Г.**, Пещера у Мертвого моря. Изд. „Наука“, Москва, 1965.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.